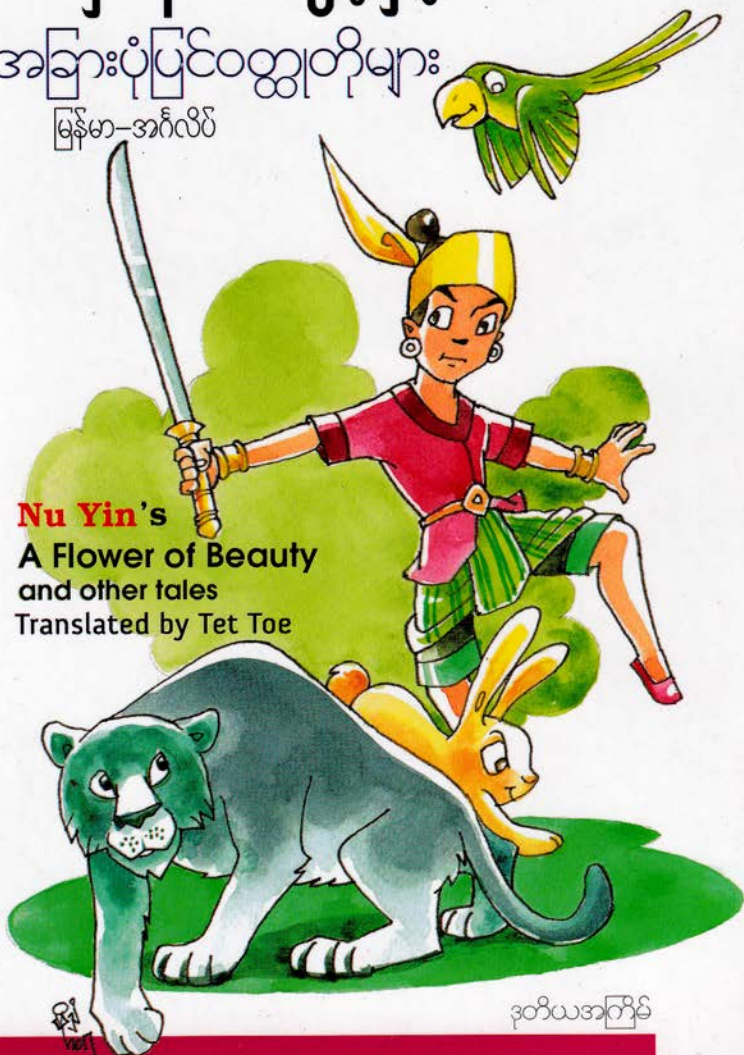

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

နုယဉ်၏ အလှပန်းတစ်ပွင့်နှင့်

အခြားပုံပြင်ဝတ္ထုတိုများ
မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်

Nu Yin's
A Flower of Beauty
and other tales
Translated by Tet Toe

နုယဉ်

ဒုတိယအကြိမ်

အလှပန်းတစ်ပွင့်နှင့်အခြားပုံပြင်ဝတ္ထုများ၊ နယဉ်

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော် - ပိုသံ

စာမျက်နှာ ၁၃၀++ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - အောင်မာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ အောက်တိုဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

စပယ်ဦးစာပေဇာတ်ပုံအကြိမ်ပုံ။

ရောင်းစား ၀ ၈ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အလှပန်းတစ်ပွင့်နှင့်

အခြားပုံပြင်ဝတ္ထုများ

နုယဉ်

Nu Yin's

A Flower of Beauty

and other tales

Translated by Tet Toe

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၇

မာတိကာ

-	စာရေးသူ၏ အမှာ	က
-	AUTHOR'S PREFACE	ဂ
-	ဘာသာပြန်ဆိုသူ၏ အမှာ	င
-	TRANSLATOR'S PREFACE	ဆ
၁။	အလှပန်းတစ်ပွင့်	၁
	- A FLOWER OF BEAUTY	၁၁
၂။	ဆက်သားကလေး တာတီး	၂၁
	- LITTLE COURIER. TARTEE	၃၆
၃။	တစ်ယောက်နှင့် တစ်သင်း	၅၁
	- THE INDIVIDUAL AND THE GROUP	၆၃
၄။	ညဏ်ကြီးရှင် ရွှေကြက်တူ	၇၅
	- THE WISE PARROT	၈၅
၅။	ဝံမနိုင် ကျော်သူ (ရယ်စရာ ပုံပြင်)	၉၅
	- KYAW THU, BEAR-CONQUEROR	၁၀၁

၆။	ယုန်လိမ္မာ	၁၀၇
	- THE CLEVER RABBIT	၁၁၁
၇။	ရွှေကြိုးကြာ	၁၁၅
	- THE GOLDEN CRANE	၁၁၉
၈။	မိန်းမလှ မကတိုး	၁၂၃
	- BELLE MAKADOE	၁၂၈

အလှပန်းတစ်ပွင့်နှင့် အခြားဝတ္ထုပုံပြင်များ

စာရေးသူ၏ အမှာ

‘အလှပန်းတစ်ပွင့်’ နှင့် အခြားဝတ္ထုပုံပြင်ကလေးများကို စာဖတ်တတ်စအရွယ် ‘တေဇ’ ကလေးငယ်များနှင့် စာဖတ်၍ အကြောင်းအရာနားလည်ကြပြီဖြစ်သော ‘ရှေ့ဆောင်’ လူငယ်အရွယ်ကလေးများအတွက် ရည်ရွယ်ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တေဇအရွယ် ကလေးသူငယ်တို့သည် ပုံပြင်ထဲမှ ရုပ်ဝတ္ထုကိုမြင်၍ ရုပ်ကိုခင်မင်ကာ ရုပ်နှင့်အတူ ပါရှိသော အကြောင်းအရာတို့ကို တွေးတောစိတ်ဝင်စားလေ့ ရှိတတ်ကြပါသည်။

ရှေ့ဆောင်လူငယ် အရွယ်တို့သည်ကား စာဖတ်ကျေညက်ကြပြီး ဖြစ်၍ ပုံဝတ္ထုတွင် ပါရှိရာ ရုပ်နှင့်တကွသော အကြောင်းအရာတို့ကို စဉ်းစားတွေးတောနေရန် မလိုတော့ဘဲ ပုံပြင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေကြသော ကျေးငှက်သတ္တဝါနှင့် လူသားတို့၏ အကြောင်းအရာအလိုက် ပျော်ရွှင်စရာ၊ ချစ်ခင်စရာ၊ သနားစရာ၊ ရွံ့မုန်းစက်ဆုပ်စရာအဖြစ် စာ၏ ရသကို တွေ့သိခံစားနိုင်ကြပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ပုံဝတ္ထုများကို ဖန်တီးရည်ရွယ်ထားချက်အရ ကလေးသူငယ်တို့သည် စာဖတ်ရင်း စာ၏ ရသကို ခံစားကာ အကောင်းအဆိုး၊ အမှားအမှန်တို့ကို ခွဲခြားသိရှိနိုင်ကြသည်ဆိုပါလျှင် ကလေးသူငယ်များအတွက် စေတနာရှေ့ထား ရေးသားရကျိုးနပ်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးသူငယ်တို့သည် ပုံဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်ကြီးငယ်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုအရ အကောင်းအဆိုးနှင့် အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားသိရှိပြီး လူ့လောကအတွက် အရေးပါသော အသိပညာရေး တစ်စွန်းတစ်စ ရရှိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

နုထင်

AUTHOR'S PREFACE

“A Flower of Beauty and other stories” have been written with the object of providing reading material for the children of “Teza” age-group and for the youths of “Shaesaung” age-group.

The “Teza” children look at the figures in the tale and love them, and thus they usually become interested in the description that go along with these figures.

The “Shaesaung” youths have already had the skill of reading, and so they need not think about the figures and the descriptions. They can enjoy the narrative relating to the joyful, lovable, pitiable and disgusting conditions of the birds, beasts and human beings moving about in the tales. They can enjoy the feelings expressed in the text.

If the children and the youths can enjoy reading

these tales and know the good from the bad, the right from the wrong, then the author will feel gratified.

The author hopes that the children and the youths will have gained, after reading these tales and learning from the actions of the various characters in them, a certain wisdom which enables them to know the good from the bad, the right from the wrong: the wisdom that is important in human life.

Nu Yin

ဘာသာပြန်ချိညူ၏ အမှာ

နုယဉ်၏ လူငယ်ပုံဝတ္ထုများနှင့် ကလေးပုံပြင်များထဲမှ ရွေးချယ် စုဆောင်း၍ ယခုဖော်ပြထားသော ပုံပြင်၊ ဝတ္ထုတို့သည် မူရင်းစာရေး ဆရာက တေဇနှင့် ရှေ့ဆောင်လူငယ်များအဖို့ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်လို တတ်နိုင်သမျှ တိတိကျကျ ပြန်ဆိုပေးလိုက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားနေသော လူငယ်၊ လူကြီးအဖို့ ဖြစ်သွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ငယ်သေးသူတို့မှာ မြန်မာစာကို ကောင်းစွာ ဖတ်နိုင်စေကာမူ နိုင်ငံခြားစာဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်စာကို ကောင်းစွာ မတတ်ကြသေးသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ကို ဖတ်နိုင်ကြဦးမည် မဟုတ်ပေ။ အင်္ဂလိပ်စာ အတော်အတန် ဖတ်နိုင်ပြီဖြစ်သော လူငယ်၊ လူကြီးတို့ကလည်း အင်္ဂလိပ်စာကို ကျွမ်းကျင်လှသေးသည် မဟုတ်သောကြောင့် အကြောင်းအရာ လွယ်သော မြန်မာစာမှပြန်သည့် အင်္ဂလိပ်စာကို အခြေခံသဘောဖြင့် ဖတ်သင့်သည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ သို့ပါသောကြောင့် ဤပုံဝတ္ထုများကို အင်္ဂလိပ်လို ပြန်၍ ပေးလိုက်ရပါသည်။

မြန်မာမူရင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ပြန်ဆိုချက်တို့ကို စာမျက်နှာချင်းယှဉ်၍ ပေးထားသဖြင့် မြန်မာစာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ အပြောင်းအလဲတွင် ဝါကျ

အနေအထားများ ပြောင်းလဲပုံနှင့် မြန်မာဝေါဟာရများနှင့် အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရများကို ယှဉ်ပြထားပုံတို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။
ယင်းသို့ယှဉ်ပြသော အပိုဒ်များကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

တက်တိုး
အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဆိုသူ

TRANSLATOR'S PREFACE

Although the author has meant the tales and stories, selected for this book from Nu Yin's youth stories and children's tales, for the children of "Teza" age-group and the youths of "Shesaung" age-group, when translated as closely as possible into English, they are found to be suitable reading for the young and old who are learning English. The children who are too young to be able to read English, which is a foreign language, will not be able to read the English version in this book although they will be able to read the Burmese original. I believe that the young and old people who can read some English though they may not be so well-versed in English, should read as basic materials, the English versions of the pieces which are easy to understand in Burmese. That is why I have translated these tales into English.

As parallel passages are given in this book, the readers will be able to read the passages and see the differences in the syntax of the two languages and also learn English words which are given alongside their Burmese equivalents. It is hoped that reading such parallel passages will give them a more intimate knowledge of English.

Tet Toe
English Translator

အလှပန်းတစ်ပွင့်

“ဘွားဘွား အလှ ကျောင်းသွားတော့မယ်၊ ဘွားဘွားနဲ့ အဖေဖို့ ဟင်းပန်းကန် ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ခပ်ထည့်ထားခဲ့တယ်။ ထမင်းပွဲလည်း ပြင်ထားခဲ့ပြီ”

အေးလှသည် ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ထရုံမှဖြုတ်ရင်း အိပ်ခန်း ထဲက အဘွားရှိရာသို့ လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

“အမြနဲ့အတူးတို့ကိုကော ထမင်းကျွေးပြီးသွားပလား၊ တစ်ခါ တည်း လိုက်သွားကြတော့လေ”

အဘွားကပြောရင်း အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာလေ၏။

“အမြနဲ့အတူးတို့ စားပြီးလို့ သွားနှင့်ကြပြီ၊ ကျောင်းနောက်ကျ မယ်ဆိုပြီး အလှကိုတောင် ဝိုင်းလုပ်မပေးကြတော့ဘူး၊ အလှလည်း သွားတော့မယ်၊ မြခင်ကို ဝင်ခေါ်ရဦးမှာ”

ကပျာကယာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းထွက်သွားသော အေးလှကို အဘွား က ငေးကြည့်နေခဲ့လေ၏။

“တစ်အိမ်လုံးမှာ သင်းကလေး အပင်ပန်းဆုံး ဖြစ်နေတော့တာပဲ၊

သူတို့မအေ သေပြီးကတည်းက ကလေးလို မနေခဲ့ရရှာဘူး၊ အငယ် နှစ်ယောက်တာဝန်ရော၊ ဖအေတာဝန်ရော နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီအထဲ စာလည်း ကျက်ဖြစ်အောင် ကျက်လိုက်ရသေးတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အခု ခုနစ်တန်းသာ တက်ရရော”

အဘွားသည် ငေးကြည့်နေရင်း အေးလှအကြောင်းကို တွေးနေမိ လေ၏။

အေးလှ၊ အေးမြနှင့် အတူးတို့ မောင်နှမသုံးယောက်မှာ မိတဆိုး ကလေးတွေ ဖြစ်ကြလေသည်။ အေးလှ ခုနစ်နှစ်သမီး၊ အေးမြ ငါးနှစ် သမီး၊ အတူး သုံးနှစ်သားအရွယ်တွင် မိခင် သေဆုံးသွားသဖြင့် အဘွားနှင့် ကြီးပြင်းလာကြရသည်။

အေးလှသည် သူနှင့် တစ်တန်းတည်းတက်ရသူ တစ်ပိုင်းတည်းနေ မြခင်ကို သူငယ်ချင်းထဲတွင် အချစ်ဆုံးဖြစ်လေ၏။ မြခင်မှာ မိဖုံဖဖုံ ရှိ၍ အစ်ကိုအစ်မ၊ မောင်ညီမများနှင့်အတူ ဒေါ်လေးဆိုသူပါ အိမ်တွင် ရှိသေးသည်။

“မြခင်ရေ လာဟေ့”

အေးလှက အိမ်ရှေ့မှရပ်ကာ ခေါ်နေသည့်တိုင်အောင် မြခင် ရုတ် တရက် ထွက်မလာသေးချေ။ ခဏကြာမှ မြခင်က ကပျာကယာ ပြေး ထွက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကျောင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက် လာခဲ့ကြရလေတော့သည်။

နေ့လယ် မုန့်စားလွှတ်ချိန်၌ အေးလှနှင့် မြခင် မုန့်ဆိုင်တန်းတွင် အတူ ရောက်သွားကြလေ၏။

“မနက်က ကျောင်းမှ မိပျံမလားလို့ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လိုက်ရ တာများဟယ်၊ နင်ကလည်း ဒီနေ့မှ ဘာလို့ နောက်ကျရတာလဲ”

အေးလှက မြခင်ကို ပြောနေလေ၏။

မြခင်သည် မျက်နှာမရွှင်ပျပေ။

“ငါ တမင်နောက်ကျတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အမေ နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့ပါဟ၊ ဗိုက်နာနေလို့ တစ်အိမ်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်”

“နင်တို့အမေ မျက်နှာမြင်မလို့ ဗိုက်နာနေတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား၊ အခု မွေးပြီးပလားဟင်”

အေးလှက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလေ၏။

“ဘယ်မွေးရဦးမှာလဲဟ၊ ညကတည်းက ထပြီ၊ ဗိုက်နာနေတာ မနက်က ငါ ကျောင်းလာတဲ့အထိ ဘာမှ မထူးခြားသေးဘူး။ အဲဒါ ဒေါ်လေးနဲ့ အဖေတို့က စိတ်ပူနေကြတယ်။ အမေလည်း သိပ်ညည်းနေ တော့တာပဲ၊ ငါ အိမ်ပြန်ချင်လိုက်တာ အေးလှရယ်”

အေးလှသည် မြခင်အမေ မျက်နှာမြင်ခါနီး ဗိုက်နာနေကြောင်း ကြားသိရသောအခါ “မြခင်တို့အမေ မြန်မြန် မျက်နှာမြင်ပါစေ” ဟု စိတ် ထဲမှာ ဆုတောင်းရင်း ကွယ်လွန်သွားသော သူ့အမေကို ပြန်၍ တွေ့ တောနေမိလေသည်။

သူ့အမေ ဆုံးစဉ်အခါက အေးလှသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ အိမ်အတွင်းခန်းတွင် ကိုယ်ပြည့်လက်ပြည့် မိခင်က ဗိုက်နာ သဖြင့် ညည်းညူနေပုံ၊ အိမ်နီးချင်းများ ဝင်ထွက်ကာ လှုပ်ရှားနေကြပုံ၊ ဘွားဘွား မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေပုံတို့ကို ခပ်ရေးရေးပြန်၍ အမှတ်ရနေ လေတော့သည်။ နောက်ဆုံးအချိန် အမေ့ကို စောင့်ပုခက်ကြီးဖြင့် ထမ်းကာ မြို့ဆေးရုံကို ခေါ်သွားရပုံမှာ အေးလှ အမှတ်မိဆုံး ဖြစ်နေရလေ၏။

“ဘွားဘွား၊ အမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မြို့ဆေးရုံကို ခေါ်သွားရတာ လဲဟင်” ဟု သူက ဘွားဘွားကို မေးလိုက်တိုင်း ဘွားဘွားက “ကလေး မမွေးနိုင်လို့ ခေါ်သွားရတာ၊ ဒီက လက်သည်က ဘာမှ နားမလည်လို့” ဟုသာ ပြန်ပြောလေသည်။ ရက်အတန်ကြာ အမေပြန်မလာဘဲနေသော

အခါ၌ အေးလှက အဘွားကို တတွတ်တွတ် မေးပြန်တော့သည်။ ဘွားဘွားက မျက်ရည်စက်စက်ဖြင့် “ခဏခဏ မမေးပါနဲ့ဟယ်၊ နင့်အမေမီးမဖွားနိုင်လို့ ဆုံးပြီတဲ့” ဟုသာ တစ်ခါတည်း ပြန်ပြောထားလိုက်လေတော့သည်။

အေးလှသည် ဝမ်းဆွဲလက်သည် အရောက်နောက်ကျသဖြင့် အချိန်လွန်ကာ မီးမဖွားနိုင်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးရသော သူ့အမေအကြောင်းကို တစ်ခါတည်းသာ မေးရတော့သည်။ အေးလှသည် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းလာသည့်အခါတိုင်း ဘွားဘွားကို မမေးဝံ့တော့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ့အမေအကြောင်းကို တစ်စိစိမ့်မ့် တွေးနေမိတတ်လေသည်။ “ဝမ်းဆွဲအလာနောက်ကျလို့ နင့်အမေ မီးမဖွားနိုင်ဖြစ်ပြီး ဆုံးပြီတဲ့” ဟု ဘွားဘွားက ပြောသည်ကိုသာ နားထဲတွင် မမေ့နိုင်အောင် ကြားယောင်နေမိလေသည်။

အေးလှသည် အတန်းထဲတွင် စာသင်နေရင်း အမေ့ကို ပြန်သတိရလျက် မြခင်၏ အမေအတွက်လည်း စိတ်ပူလာမိလေသည်။ ညနေကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်း တီးလိုက်သောအခါ အတန်းထဲမှ ကပျာကယာ ထွက်သွားသော မြခင်နောက်သို့ အေးလှ မီအောင် လိုက်သွားလေ၏။

အေးလှက “နေပါဦးဟ... နင်တို့အိမ်ကို ငါပါလိုက်ချင်လို့” ဟု ပြောလေ၏။ မြခင်က ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေရာမှ “နင်တို့ဘွားဘွား စိတ်ပူနေပါ့မယ်ဟယ်၊ အိမ်ပြန်ပြောပြီးမှ လာခဲ့ပေါ့” ဟု ပြောသဖြင့် အေးလှက အိမ်ဆီသို့ တန်းပြန်လာခဲ့လေသည်။

မီးဖိုဆောင်ထဲ၌ အဘွားကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘွားဘွား... အေးလှ ဘာမှ ဝိုင်းမလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ မြခင်အမေ ဗိုက်နာတဲ့ဆီကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

အဘွားက ဟင်းအိုးတည်နေရာမှ “မြခင်အမေ ဗိုက်နာတာ

ညည်းတို့အလုပ်လား၊ ဘာလုပ်ဖို့ သွားမှာလဲအေ့” ဟု ပြန်မေးလေ၏။

“မြခင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ မြင်ရလို့ သွားမှာပါအဘွားရယ်၊ သူ့အမေ ခုထက်ထိ မမွေးသေးဘူးလို့ ပြောတာပဲ၊ အဲဒါ သွားကြည့်မလို့ပါ”

“အို... ကလေးမျက်နှာမြင်တဲ့ဟာ ညည်းတို့အရွယ်လေးတွေ ဝင် မကြည့်ကောင်းဘူး။ အိမ်ခန်းထဲတွေ၊ ဘာတွေ ဝင်မရှုပ်ကြနဲ့နော်၊ ဒါ ထက် တို့အိမ်က ‘ဇီးမ’ လည်း မနက်က အိမ်ပြန်မလာဘူး၊ ဘယ် လျှောက်လည်နေတယ်မသိဘူး၊ ထမင်းလည်း လာမစားဘူး”

“အော်... ဟုတ်သားပဲ ဘွားဘွားရယ်၊ အေးလှ မေ့နေလိုက်တာ၊ ‘ဇီးမ’ ခုလိုသာ လျှောက်လည်နေရင်တော့ တစ်အိမ်အိမ်မှာ သားကျနေ တော့မှာပဲ။ ကြောင်သားကလေးတွေ အေးလှတို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

အေးလှသည် ကြောင်မကြီး ‘ဇီးမ’ ကို သတိရပြီး “အတူးရေး... မနက်က ဇီးမလည်း ပြန်မလာဘူးတဲ့၊ အဲဒါ နင်တို့ လိုက်ရှာကြပါဦးတဲ့၊ သားကျခါနီးမှာ ဒီလိုလျှောက်သွားနေတာတော့ မကောင်းပါဘူးဟယ်၊ ကဲ... ငါသွားမယ်နော်” ဟု အတူးကို မှာခဲ့ပြီး မြခင်တို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

မြခင်တို့အိမ်၌ မြခင်နှင့် မောင်ညီမလေးတို့ ကလေးတစ်စု အိမ်ခန်းပြင်ဘက်တွင် ထွက်ထိုင်နေကြလေ၏။

“အေးလှ လာဟေ့ ဒီကို”

မြခင်က ဆီးခေါ်သဖြင့် အေးလှဝင်သွားသောအခါ အိမ်ခန်းထဲမှ မြခင်အမေ ညည်းညူနေသံ ကြားရလေ၏။

“ဝမ်းဆွဲဆရာမ ရောက်ပလားဟင် မြခင်”

အေးလှက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးရာ မြခင်က ခေါင်းညိတ် ပြလေ၏။

“ဟာ... ဒါဖြင့် ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲဟ၊ ခုပဲ မွေးတော့မှာပေါ့”

မြခင်က ဘာမျှ နားမလည်သည့်အလျောက် မျက်နှာ မရွှင်ပျံ့နိုင်ပေ။

“တို့ အိမ်ခန်းထဲ မဝင်ကြရဘူးလားဟယ်။ လုပ်စရာရှိတာ ဝိုင်းလုပ်ပေးကြရအောင်”

အေးလှက ပြောသဖြင့် မြခင်က “လာ... သွားကြည့်ကြတာပေါ့” ဟု ပြောကာ နှစ်ယောက်သား အိမ်ခန်းဘက်သို့ ထလာခဲ့ကြလေ၏။ အခန်းထဲ၌ မြခင်၏အမေသည် အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ တညည်းညည်းတညူညူဖြစ်ကာ ဗိုက်နာနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ အေးလှတို့ကို မြင်သောအခါ ဆရာမအနားတွင်ထိုင်ကာ စောင့်နေသော ဒေါ်လေးက “အို... ဟဲ့ကောင်မလေးတွေ မလာကြနဲ့လေ၊ မီးနေခန်းထဲကို နင်တို့ မဝင်ကောင်းဘူး၊ သွားကြ” ဟု နှင်လေ၏။ မရဲတရဲဖြစ်နေသော မြခင်က ပြန်လှည့်သွားမည်အပြု လူနာနားတွင် ထိုင်နေသော ဝမ်းဆွဲဆရာမက ဝင်၍ “လာချင်လည်း လာကြပါစေလေ၊ သူတို့ကြည့်ရဲရင် ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု ပြောလေ၏။ အေးလှကမူ “ကျွန်မတို့ ကြည့်ချင်တာချည်း မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးချင်လို့ပါ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း သူတို့ကို တစ်ခုခုကြည့်ခိုင်းပေးထားလိုက်ပါလား၊ အခု မွေးလည်း မွေးခါနီးပါပြီ”

ဆရာမက “မွေးခါနီးပြီ” ဟု ပြောသဖြင့် “ကဲ... လာကြ ကောင်မလေးတွေ ဟောဒီအဝတ်တွေနားမှာ စောင့်နေ၊ မျက်နှာမြင်တော့ ယူပေးဟုတ်လား”

ဒေါ်လေးက အဝတ်ပုံကို ပြကာ ပြောသောအခါ မြခင်က သူ့အမေ မျက်နှာမြင်တော့မည်ကို မကြည့်ဝံ့သဖြင့် အခန်းပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ အေးလှသာ အဝတ်ပုံနားတွင် ခပ်တည်တည် ထိုင်နေခဲ့လေ၏။

ဆရာမသည် လူနာအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရှု

လေ၏။

“ခဏလောက်ပဲ လှဲပေးလိုက်ပါ။ မွေးတော့မယ်” ဟု ဆရာမက ပြောပြီး ကလေးငယ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်ကို အေးလှ ကောင်းစွာ မြင်လိုက်ရလေ၏။ အေးလှ၏ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ကာ ဘာကို ကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသော်လည်း ဆရာမတောင်းသည့် အဝတ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူပေးနေမိလေသည်။

မြခင်တို့ တစ်အိမ်လုံးသည် ကလေးအူဝဲသံနှင့်အတူ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်နေကြလေ၏။

အိမ်ပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသော အေးလှက “ကလေးမျက်နှာ မြင်ဖို့ လုပ်ပေးရတာ မခက်ပါဘူးဟယ်၊ ငါကြီးလာရင်တော့ ဝမ်းဆွဲ ဆရာမလုပ်ရင် ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

မြခင်ကမူ “အံ့မာ၊ နင်က တစ်ခါလောက်ဝင်ကြည့်ပြီး ကြီးကျယ်လာလိုက်တာ၊ နင် ရွံကောမရွံဘူးလား” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာရွံစရာရှိလဲဟယ်၊ ဆရာမက “ဒါ ဓမ္မတာပဲ” လို့ ပြောတယ်ဟ၊ ငါလည်း ခုပဲ နင်တို့အမေအတွက် အဝတ်တွေ ယူပေးခဲ့ပြီ၊ ကဲ ငါပြန်မယ်ဟာ အဘွားမျှော်နေလိမ့်မယ်”

အေးလှသည် မြခင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ်လက်ပေါ့ပါးစွာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာသောအခါ၌ သူ့ဆီကို ပြေးလာသောအတူးနှင့် တွေ့ရလေ၏။

“ဟဲ့အတူး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဇီးမလေး၊ ပြန်ရောက်လာပြီအစ်မ”

“ဇီးမကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာတော့ ဟိုဘက်က ခြံကြီးထဲက တဲလေးထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ သားမကျနိုင်ဖြစ်ပြီး အော်လိုက်တာ ဆူနေတာပဲ၊ ခု အိမ်ကို ချီလာခဲ့ရတာပေါ့” ဟု ပြောပြလေ၏။

“ဇီးမ ဘာဖြစ်လို့ သားမကျနိုင်ပါလိမ့်၊ ဒါဖြင့် မြန်မြန်လာ” ဟု ပြောပြီး အေးလှသည် အတူးနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့လေ၏။

ဇီးမသည် မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်ကာ ဗိုက်နာလွန်းသဖြင့် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သနားစရာ အစ်မရယ်၊ တို့လည်း ဘာမှ မလုပ်ပေးတတ်ဘူး” ဟု အတူးက ပြောလေ၏။

“ကြောင်ကလေး မွေးခါနီးပြီဟ၊ ကြည့်ပါလား” ဟု အေးလှက ဇီးမကို အသာကိုင်ကာ မ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်ခြေထောက်ကလေး နှစ်ချောင်း ပြုထွက်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ကြောင်ခြေထောက်ကလေး နှစ်ချောင်းမှာ မလှုပ်မယှက်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ အေးလှသည် “မြခင် တို့အိမ်က ဝမ်းဆွဲဆရာမသာရှိရင် ကောင်းမှာပဲ” ဟု တွေးကာ ငေးကြည့်နေလေ၏။ ဇီးမကလည်း အသံနက်ကြီးဖြင့် တအော်တည်းအော်ကာ တညှစ်တည်း ညှစ်နေရှာလေ၏။

အေးလှသည် ဇီးမကို သနားစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေရင်း မြခင်အမေကလေးမျက်နှာ မြင်သည်များကို သတိရကာ ဝမ်းဆွဲဆရာမ လုပ်ဟန်ကိုင်ဟန်တွေကို မြင်ယောင်နေလေ၏။ အေးလှသည် ဝေဒနာခံစားနေရရှာသော ဇီးမဗိုက်ကို လက်ဖြင့် အသာ စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်ကလေးသုံးကောင် တိုးဝှေ့နေကြသည်ကို သိရလေ၏။ ပထမတစ်ကောင်မှာ ခြေထောက်မှစ၍ မွေးသဖြင့် ရုတ်တရက် တိုးမထွက်နိုင် ဖြစ်နေသည်ကို စမ်းကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ခဏကြာသောအခါ အေးလှသည် အဝတ်စုတ်တစ်ခုကို အစသေးသေးကလေး ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့လက်ကို လျှောက်ကာပတ်ပြီး ဝမ်းဆွဲဆရာမ၏ လက်စွပ်အိတ်နှင့် တူအောင် လုပ်နေလေ၏။ လက်ငါးချောင်းစလုံး ပတ်ပြီးသောအခါ ဇီးမ၏ဗိုက်ကို သူ့ဘယ်လက်ဖြင့်

အသာကိုင်ကာ မသိမသာ စမ်းကြည့်ပြီးနောက် အဝတ်စုတ်များ ပတ်
ထားသော ဘယ်လက်ဖြင့် ကြောင်ငယ်ကလေး၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း
ကို အသာဆွဲယူလိုက်ရာ လျှော့ခနဲ ထွက်ကျလာလေ၏။

ကြောင်ငယ်ကလေးသည် အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဇီးမသည်
အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟစ်အော်ပြီး တအားညှစ်နေရာမှ နောက်ထပ် ကြောင်
ငယ်လေးတစ်ကောင် မွေးလာပြန်လေ၏။ နောက်ဆုံးတစ်ကောင် မွေး
လာသောအခါ၌ ဇီးမသည် မအော်တော့ပေ။ မွေးပြီးသော ကြောင်သား
ငယ် သုံးကောင်အား လျှာဖြင့် လျက်ပေးပြီး မှိန်းနေလေ၏။ ကြောင်
ကလေးများမှာလည်း အသံကလေး တည်ညံ့ အော်နိုင်လာကြလေ၏။

“အေးမြတို့ အတူးတို့ လာကြဟေ့၊ ဇီးမ သားမွေးနိုင်ပြီ”

အေးလှက တအားကြိုး၍ အော်ခေါ်လိုက်ရာ အေးမြနှင့်အတူးတို့
ပြေးဝင်လာကြလေ၏။

“ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဇီးမမွေးပြီ”

“လှလိုက်တာဟယ်၊ အဖြူကလေးတွေဗျ”

အေးမြနှင့် အတူးတို့က ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ပျော်မြူးနေကြ
လေ၏။

“အဲဒါ ငါမွေးပေးလိုက်တာပေါ့ဟ”

အေးလှက အားရပါးရပြောပြီး သူ့မွေးပေးလိုက်သော ခြေက
ဖွားသည့် ကြောင်ကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း “ငါကြီးလာရင်တော့
ဝမ်းဆွဲဆရာမဖြစ်အောင် လုပ်မယ်၊ သူ့နာပြုအတတ်လည်း သင်ရမယ်”
ဟု ရင်ထဲတွင် တစ်စိစိမိမိတွေးကာ ကျေနပ်နေလေတော့သည်။

A FLOWER OF BEAUTY

“Grandma, Ah Hla is going to school now. I have put the curry plate in the cupboard for you and father. I have also set the breakfast table.”

Aye Hla told her grandmother who was in her room, while she was taking her school bag off the peg on the wall.

“Have you fed Ah Mya and Ah Too? Let them go along with you.” Her grandmother said as she was coming out of her room.

“They have already finished eating and gone. They said they might be late for the classes, had not helped me in the kitchen. I, too, am going now. I’ll have to take Mya Khin on the way.”

The grandmother stared at Aye Hla who was hurriedly leaving the house.

“She is the one who has to work hardest in the

house. She can't afford to live like any other young girl since her mother's death. The task of looking after the two younger ones and her father isn't small. She has to read her lessons in the midst of her housework. In this way she has now come up to the seventh standard," the grandmother said to herself.

While still staring, the grandmother continued thinking about Aye Hla.

Aye Hla, Aye Mya, and Ah Too were the children whose mother had died. Aye Hla was seven, Aye Mya five and Ah Too three when their mother died. And they had to grow up with her, their grandmother.

Aye Hla loved Mya Khin most among her friends. Mya Khin was living with her parents, and in her house were her brother and sisters and also a woman who, they said, was their aunt.

"Mya Khin, come"

Mya Khin did not come out as soon as Aye Hla had called her in front of her house. She came out hurriedly a little later, and they both went to school rather quickly.

At mid-day break, Aye Hla and Mya Khin went together to the row of sweetmeats stalls.

"I was so afraid this morning that we might be

late for school. Why were you so late today?" Aye Hla said to Mya Khin.

Mya Khin looked sad. "I wasn't purposely late. Mothers was feeling bad. She had been suffering from pre-natal pain, and the whole house was busy."

"Your mother was having pain in the stomach because she was about to give birth. Isn't that so? Has the given birth now?" Aye Hla asked eagerly.

"Not Yet! She has been having the pain since last night, and nothing had happened till I left for school. So, auntie and father are worried. Mother has been groaning very much. I wish I could go back home, Aye Hla."

When Aye Hla learned about Mya Khin's mother having pre-natal pain, she thought of her dead mother and silently prayed that Mya Khin's mother might end her labour safely and quickly.

Aye Hla was only seven when her mother died. She dimly remembered how her mother, big with child, was groaning and coming out of the room, how her grandmother was looking worried. She remembered most how her mother was carried in a blanket cradle to the town hospital.

She had then asked her grandmother. "Why was

mother taken to the town hospital?" Grand-mother said only this in reply: "Because she could not give birth to the child; because the midwives here couldn't help her." Some days later, when her mother did not come back Aye Hla asked her grand-mother repeatedly why she didn't come back. With tears in her eyes, the grandmother said once and for all; "Don't ask me so often. Your mother had died because she couldn't give birth to the child."

Aye Hla could ask her grandmother only once about her mother who died in labour because the midwife was late in coming to her. She dared not ask her grandmother again whenever sadness came to her breast. So she thought of her mother by herself with a lingering thought.

Aye Hla was remembering her mother while she was attending her class and was also worried about Mya Khin's mother. When the school bell rang in the evening, she rushed to catch up with Mya Khin who was leaving hurriedly.

"Ah, wait! I want to come along to your house," Aye Hla said.

"Your grandmother may be worried about you. Come only after you have gone to your house and

told her,” Mya Khin said her. So she went straight home.

She found her grandmother in the kitchen.

“Grandma, I can’t help you today. I am going to Mya Khin’s house. Her mother is having pre-natal pain.”

While cooking curry, grandmother said, “Is this your business? What are you going there for?”

“I am going there because I saw Mya Khin looking sad. She said her mother hasn’t given birth till now. So I am going to have a look.”

“Oh, you shouldn’t look in at the childbearing labours at your age. Go, if you want to go to Mya Khin, but you must not go into the room and meddle with things. By the way, Zeema of our house hasn’t come home since this morning. I don’t know where she has been roaming. She hasn’t come to eat.”

“Ah, that’s right, grandma. I have forgotten. If Zeema is roaming like this, she will kitten in one of the houses, and we will not be getting the kittens.”

Remembering Zeema, the cat, Aye Hla said to Ah Too:

“Ah Too, Zeema hasn’t come back since this morning. You all will please search for her. It isn’t

good for her to be roaming when her time for kitting is getting near. Now, I'll go."

So saying, she left for Mya Khin's house.

At Mya Khin's house, Mya Khin and her younger brothers and sisters were sitting outside the room.

"Come here, Aye Hla."

Aye Hla went into the house, and she heard Mya Khin's mother groaning in the room.

"Has the midwife arrived?" Aye Hla asked anxiously, and Mya Khin nodded.

"If that is so, what is there to be afraid of? The child will be brought forth just now."

As Mya Khin did not know anything about child-bearing, she still looked sad.

"Can't we go into the room? Let's do together what is to be done there."

When Aye Hla said so, Mya Khin said, "Come, let's go and look." So saying, both of them rose and came toward the room. In the room they saw Mya Khin's mother squirming and groaning with pain. When she saw Aye Hla and Mya Khin coming, the aunt who had been sitting near the midwife said, "Oh, hey girls, don't come. You shouldn't come into the

labour room. Go!” When the timid Mya Khin was about to turn round to leave, the midwife sitting near the patient said, “Let them come if they want to. It doesn’t matter if they dare look at it.” Aye Hla replied. “It is not only that we want to see, auntie. It is because we want to help.”

“Then if that’s so, give them something to do. Now it is nearly time for birth.”

As she heard the midwife’s announcement, Mya Khin’s face brightened with happiness.

“Now come, girls. Sit near this heap of clothes. Give them when the time for birth comes,” said the aunt and showed them the clothes heap. Mya Khin dared not look at her mother who was about to give birth, so she left the room. Only Aye Hla remained calmly near the heap of clothes.

The midwife went close to the patient and examined her.

“Please lie down for a while. Labour time is coming.”

Aye Hla saw the midwife pull out the child as she was saying so. There was a sudden stir in Aye Hla’s breast. Although she was feeling happy and sorry at the same time and did not know what to take hold

of, Aye Hla was handing the clothes, one after another. Which the midwife had asked for.

The entire household of Mya Khin was relieved and happy with the child's cries.

Aye Hla came out of the room and said, "It is not difficult to do midwife work. I will probably become a midwife when I grow up."

But Mya Khin laughed and said, "Aha, you feel grand after having seen just once. Don't you also loathe it?"

"What is there to loathe? The midwife says it is natural. I have just given the clothes for your mother. Now, I am leaving. Grandma will be waiting for me."

Aye Hla was coming light-heartedly to her house after she had taken of Mya Khin. On the way she met with Ah Too who was running toward her.

"Hey, Ah Too, what has happened?"

"Zeema has come back, Ah Ma. I went in search of Zeema and found her in the small hut in the compound over there. She was crying noisily because she could not get the kittens out. So I had to carry her home."

"Why can't Zeema kitten? Now, come quick," Aye Hla said, hurrying up to the house with Ah Too.

Zeema was crying hoarsely because she was having great pain, her eyes sunk deep in the sockets.

“It is pitiful, Ah Ma. We don’t know what to do,” said Ah Too.

“The cat is about to kitchen. Look, “Aye Hla said, lifting Zeema gently. She then saw two little legs peeping out. The kitten’s legs were still. Aye Hla stared at them, saying to herself, “It would be good if the midwife from Mya Khin’s house were here.” Zeema was crying and crying and straining herself. Looking at Zeema with pity in her heart, Aye Hla remembered Mya Khin’s mother’s child-birth, and seemed to see what the midwife did. She felt with her hand the suffering Zeema’s stomach and found three kittens pushing one another. She did not know what to do, as she was feeling with her hand, and found that the first kitten could not come out because it was coming out with legs first.

A little later, Aye Hla tore out a piece of rag and wrapped her fingers just as the midwife put on the gloves. After having wrapped up all the five fingers, she gently felt Zeema’s stomach with her left hand, and then gently pulled the kitten’s legs with the same left hand. **The kitten** came out easily.

When the kitten was outside, Zeema made a hoarse cry and strained herself with all her strength, and another kitten came out. When the last kitten was born. Zeema did not cry any more. She licked her three kittens and slowly closed her eyes. The kittens were making a lot of noise.

“Come, Aye Mya and Ah Too. Zeema has already kittened.”

Aye Hla shouted loudly. Aye Mya and Ah Too rushed in.

“Hey, Zeema has kittened.”

“Ha! So beautiful! They are white ones.”

Aye Mya and Ah Too were so cheerful.

“That’s what I have done for Zeema’s birth.”

Aye Hla said with satisfaction and was gazing at the kitten whose legs she had pulled out. She was feeling happy and sorry at the same time so much so that tears welled up in her eyes. She had been seeing in her mind the midwife at Mya Khin’s mother’s confinement.

“I will become a midwife when I grow up. I must get nursing training,” she said to herself with satisfaction.

ဆက်သားကလေး တာတီး

မောင်ချိုသည် ခင်တန်းရွာ လယ်သမားကြီး ဦးစံနှင့် ဒေါ်မယ်တို့၏ သားကလေး ဖြစ်လေ၏။ ခင်တန်းရွာ မူလတန်းကျောင်းတွင် စာသင်နေသူကလေးဖြစ်၍ နေ့စဉ် တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော လယ်တောမှ ရွာကျောင်းဆီသို့ ခြေကျင် ကျောင်းတက်ရလေသည်။ မောင်ချိုသည် စာသင်ရခြင်းအပြင် မိဘများ၏ လယ်အလုပ်တွင် ဝိုင်းကူလုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိတတ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ မောင်ချိုသည် သူ့ဖခင်၏ လယ်ထဲတွင် ဝိုင်းကူ၍ လုပ်ပေးပြီးနောက် တဲဆီသို့ ပြန်လာရာ လမ်းတွင် ရိုးပြတ်အလွန်၌ ခြေချော်ပြီး လဲကျသွားလေ၏။ မောင်ချို မထနိုင်ဘဲ ရှိစဉ် သူ့ဖခင်က ပြေးလာပြီး ဆွဲ၍ ထူလေ၏။ မောင်ချိုက “နာလိုက်တာအဖေရယ်၊ ကျွန်တော် လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ တဲဆီကို ထမ်းခေါ်သွားပါ” ဟု ငို၍ ပြောလေ၏။ ဦးစံသည် သူ့သား ခြေထောက်နာနေသည်ကို သိရသဖြင့် ပခုံးမှာထမ်း၍ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။ မောင်ချိုသည် ခြေထောက်နာနေသဖြင့် မလှုပ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေရာ ရွာထဲမှ ဆေးဆရာကိုပင့်၍

ပြသကြလေ၏။ ဆေးဆရာက “မောင်ချို ခြေထောက်ကျိုးသွားတာ၊ ပေါ့ပေါ့မနေပါနဲ့၊ မြို့က ဆေးရုံကို ခေါ်သွားပြီး ကုသကြပါ” ဟု ပြောလေ၏။ ဦးစံတို့လည်း မောင်ချိုအတွက် စိုးရိမ်စွာဖြင့် ညတွင်းချင်း မှာပင် ခင်တန်းရွာနှင့် ရှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည့် မြင်သာမြို့သို့ လှေကလေးနှင့် ခေါ်ဆောင်သွားကြရလေ၏။

မြင်သာမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဆေးရုံသို့ တင်ကြလေ၏။ ဆေးရုံ ဆရာဝန်ကြီးက မောင်ချို၏ ခြေထောက်နာကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် “ဒီကလေးရဲ့ ခြေနာကို အနည်းဆုံး နှစ်လလောက် ကုသမှ ကောင်းလာ နိုင်မယ်၊ ဆေးရုံ တင်ထားခဲ့ကြပါ” ဟု ပြောပြလေ၏။ သူ့မိဘတို့က လည်း မောင်ချိုကို မြို့ဆေးရုံတွင် တင်ထားခဲ့ပြီးနောက် ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ ကြလေ၏။

မြင်သာမြို့ ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးသည် ခြေကျိုးနေသူကလေးအား ကြပ်မတ်၍ ကုသပေးလေသည်။ မောင်ချိုသည် တစ်နေ့တခြား ခြေ ထောက်နာ သက်သာလာလေ၏။ ခြေထောက်ကို ကျပ်စည်းထားပြီး အိပ်ရာတွင် အိပ်နေကာ ကုသရသည်မှာ တစ်လကျော်ကျော်ခန့် ကြာရှိ သွားလေ၏။ အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်နေရသဖြင့် မောင်ချို၏ မိဘတို့သည် မကြာခဏ ရွာမှ ရောက်လာကြပြီး မောင်ချိုအား လာကြည့်ကြသည်။

တစ်လကျော်ကျော် နှစ်လလောက် ကြာသောအခါ ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာပြီး မောင်ချိုကို ချိုင်းမှနေ၍ တွဲထူကာ အထခိုင်းလေသည်။ မောင်ချိုအား မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းလိုက်သောအခါ မနာမကျင်ဘဲ ကောင်း မွန်စွာ ရပ်နိုင်လာလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက မောင်ချိုအား “နောက်တစ် ပတ်နေလျှင် ဆေးရုံက ဆင်းနိုင်ပြီ” ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ချိုသည် ထိုတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဆေးရုံ၌ တက်ရောက်ကုသနေကြသည့် လူနာ များကို လိုက်၍ ကြည့်နေတတ်လေသည်။ လမ်းလည်း လျှောက်နိုင်လာ

ပြီဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် အလကားမနေတော့ဘဲ အခြားသော လူနာ တို့ကို လိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးနေတတ်လေသည်။ မြင်သာမြို့ ဆေးရုံ ကလေးသည် ငယ်သော်လည်း လူနာများနှင့် ပြည့်ကျပ်နေကာ ကုသ ပေးပုံတို့မှာလည်း ကောင်းလှသဖြင့် မောင်ချိုသည် အားကျသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေလေ၏။ သူကြီးလာလျှင် မကျန်းမာသည့် လူများအား ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလိုသည့် စိတ်စေတနာ ဖြစ်ပေါ်နေလေ တော့သည်။

ဆေးရုံက ဆင်းတော့မည့်နေ့၌ ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာပြီး မောင်ချိုအား ဆေးလိမ်းပေးသေးသည်။ မောင်ချိုက သူ့ခြေထောက်ကို အကောင်းပကတိ ဖြစ်လာအောင် ကုသပေးသည့် ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး အား ရိုသေစွာ ထိုင်၍ ကန်တော့လေ၏။ ကန်တော့ပြီးနောက် မောင် ချိုက “ကျွန်တော့်ခြေထောက်ဟာ ဦးဦးကုသပေးလို့ အကောင်းပြန်ဖြစ် လာရတာပါ။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကြီးလာရင်လည်း ဦးဦးလိုပဲ လူနာတွေကို ဆေးကုနိုင်တဲ့ ပညာမျိုး တတ်ချင်လိုက်တာ” ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးက သွက်လက်လှသော မောင်ချိုအား ကြည့်ကာ “အေး... ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကြီးလာရင် ဦးဦးလို ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွဲ့၊ ကျောင်းမှာ အနည်းဆုံး ဆယ်တန်းအောင်အောင် သာ ကြိုးစား၊ အောင်ပြီးရင် ဆေးကျောင်းမှာ ဆက်နေနိုင်တယ်၊ ကဲ ကဲ ငါ့တူ ပြန်နိုင်ပါပြီကွယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ချိုသည် ရွာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျောင်းနှစ်လလောက် ပျက်ခဲ့ရသဖြင့် စာကို ဆက်၍ ကြိုးစားရလေ၏။ စာမေးပွဲရောက်သော အခါ မောင်ချိုသည် ကြိုးစားသည့်အတိုင်း အောင်မြင်လေတော့သည်။ စတုတ္ထတန်း စာမေးပွဲကို အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်မြင်လေသ

ဖြင့် မောင်ချိုက ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ သူ့မိဘများအား နောက်နှစ်မှာ ကျောင်းဆက်နေဖို့ ပူဆာလေသည်။ သူတို့ရွာကလေးမှာ မူလတန်း ကျောင်းသာ ရှိသဖြင့် မောင်ချိုက မြင်သာမြို့ရှိ ဦးလေးအိမ်တွင် ပြောင်းပြီး ခုနစ်တန်းအထိ ပညာဆက်သင်ပေးရန် မိဘများအား ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော် ခုနစ်တန်းအောင်အောင်နေပြီး ဆယ်တန်းရောက် အောင်လည်း စာကြိုးစားချင်သေးတယ် အဖေရယ်၊ ဆေးရုံက ဦးဦးက ပြောလိုက်တယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် သင်နိုင် တယ်တဲ့” ဟု ပြောပြကာ ပူဆာလေတော့သည်။

မောင်ချို၏ မိခင်က သူ့သားကို ကျောင်းဆက်မထားချင်ပေ။ “အိုကွယ်... သားကလည်း လေးတန်းအောင်လည်း စာတတ်တာပါပဲ၊ မင်းကြီးလာရင် လယ်ထဲမှာပဲ အလုပ်လုပ်ပေါ့၊ မင်းအဖေမှာလည်း ကူ ဖော်ညီဖော်မှ မရှိတာဘဲ” ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ချိုကလည်း သူ့ကျောင်းဆက်နေချင်သည့် အကြောင်းကို သာ တတွတ်တွတ် ပြောနေလေ၏။ မောင်ချို၏ ဖခင်ကမူကား ပညာ ဆက်သင်ချင်နေသည့် သား၏ အလိုကို လိုက်ချင်လာသဖြင့် “ကဲ... ဒါလောက် ပညာသင်လိုတာဖြင့် မကြာခင်မှာပဲ မြင်သာမြို့က ငါ့ညီ အိမ်မှာ သွားအပ်ပေးမယ်၊ ကိုယ့်မိဘနဲ့ အတူနေသလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့နော်၊ ပညာကိုသာ ကြိုးစားဖို့ပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

ကျောင်းမဖွင့်မီ ရက်အတွင်းမှာပင် မောင်ချိုသည် သူ့ဖခင်နှင့်အတူ မြင်သာမြို့သို့ လှေကလေးနှင့် လာခဲ့ကြလေသည်။ မြင်သာမြို့တွင် ဦးလေးရှိသဖြင့် မောင်ချိုသည် နေ့စဉ်မှန်မှန် စာကျက်ကာ ကျောင်း ကောင်းကောင်း တက်နိုင်လေသည်။ မောင်ချိုသည် ဦးလေးအိမ်တွင် နေရသော်လည်း အိမ်၌ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို ကိုယ့်အိမ်မှာကဲ့သို့ပင် ဝိုင်းကူ၍ လုပ်ပေးတတ်လေသည်။ သွက်လက်ချက်ချာသူကလေး ဖြစ်

သဖြင့် ကလေးပီပီ ပေါ့ပါးစွာ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံးက သူ့ကို ခင်မင်ကြရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆို ခါနီး၌ မောင်ချိုသည် ခင်တန်းရွာသို့ စာတစ်စောင် ထည့်လိုက်သည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးလျှင် ရွာသို့ ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း စာရသောအခါ မောင်ချို၏ အမေကလည်း မောင်ချိုထံ စာတစ်စောင် ပြန်ရေးလိုက် လေသည်။ စာထဲ၌ “သား မောင်ချို ပြန်လာလျှင် လူကြိုကောင်းကောင်း နှင့် ပြန်လာခဲ့ပါ။ လမ်းခရီးမှာ သောင်းကျန်းသူများဘေးရန် ရှိနေပါ သည်။ လုံခြုံစိတ်ချရသည့်လှေနှင့်မှ ပြန်လာပါ” ဟု ပါလာလေသည်။

မောင်ချို၏ ဦးလေးသည် စာရသဖြင့် မောင်ချို စာမေးပွဲဖြေဆို ပြီးသောအခါ တစ်နေ့ညနေလောက် ရေတက်ချိန်၌ လှေကြိုကောင်း ကောင်းရှာပြီး မောင်ချိုအား ရွာသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ လှေမှာ မောင်ချိုတို့ရွာမှ ဦးစံ၏ လယ်သမားမိတ်ဆွေတစ်ဦး မြို့သို့ ဈေးလာ ဝယ်သည့် အပြန်လှေကြို ဖြစ်လေ၏။

လှေကို မြစ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း လှော်လာခဲ့ရာ လမ်းတစ်ဝက် လောက်သို့ ရောက်သောအခါ ညသန်းခေါင်အချိန် ဖြစ်နေလေ၏။ လကလည်း မသာသဖြင့် ကြယ်ရောင်ဖြင့်သာ လှေကို လှော်လာကြရာ မောင်ချိုကလည်း ဝိုင်းကူ၍ လှော်ပေးလေ၏။ မကြာခင်မှာပင် ရုတ် တရက် မြစ်ကမ်းဆီမှ “ဒိုင်း” ဟူသော သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက် ရလေ၏။ မောင်ချိုတို့လည်း အံအားသင့်ကာ လှော်လာစဉ် နောက်ထပ် သေနတ်သံတစ်ချက် ပစ်လိုက်ပြန်ကာ မလှမ်းမကမ်းအရပ်ဆီမှ “ဟေ့... မြစ်ထဲကလှေ ရပ်လိုက်” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရလေ ၏။ လှေကို ခေတ္တရပ်လိုက်စဉ် သူတို့ဆီမှပင် “ဟေ့... လှေကို ကမ်းကပ် လှော်ခဲ့” ဟု ထပ်မံအော်ပြောလိုက်သံကို ကြားရပြန်သဖြင့် လှေပေါ်မှ

လူအားလုံးက ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် လှေကလေးကို ကမ်းသို့ ကပ်လိုက်ရသောအခါ ကမ်းပေါ်မှာ သောင်းကျန်းသူ ဆယ်ယောက်ခန့် ရပ်နေကြသည်ကို သဲကွဲစွာ မြင်ရလေ၏။

သူတို့က “ဟေ့... လှေပေါ်ကလူတွေ အားလုံးထကြ” ဟု ပြောသဖြင့် ထရပ်လိုက်ကြရလေ၏။ “ဘာပါကြသလဲ၊ ရှိတာအကုန်ပေးကြ” ဟု ပြောသဖြင့် လှေပေါ်မှ လူအများက ပါလာသမျှကို ချပေးကြရလေ၏။ ထိုနောက်မှ “ကဲ... အားလုံးပြန်ထိုင်ကြ” ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ချိုကို မြင်သွားသော သောင်းကျန်းသူတစ်ယောက်က “ဟေ့ ကောင်ကလေး မင်းဒီကိုလာခဲ့စမ်း” ဟု ခေါ်လေ၏။ မောင်ချို ကြောက်လန့်စွာဖြင့် “ချမ်းသာပေးပါဗျာ” ဟု တုန်ယင်စွာ ပြန်ပြောမိလေ၏။ သောင်းကျန်းသူက “ဟေ့... လာဆိုလာခဲ့ပါ၊ မင်းလိုကောင်ကလေးမျိုးကိုပဲ တို့ကလိုချင်နေတာ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လှေရှင်ဦးကြီးက “ချမ်းသာပေးပါခင်ဗျာ၊ ကျောင်းပိတ်ခိုက် မိဘရပ်ထံပြန်လာတဲ့ လူကလေးပါ၊ သူ့မိဘသိရင် စိတ်ပူနေပါ့မယ်” ဟု ဝင်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သောင်းကျန်းသူက “အို... ဘာကြောင့် စိတ်ပူရမှာလဲ၊ လာ လိုက်ခဲ့၊ တို့ဆီမှာ မင်းတို့လို ကျောင်းသားလေးတွေ အများကြီးပဲရှိတယ်၊ မင်းတို့ရောက်ရင် တွေ့လိမ့်မယ်” ဟုပြောကာ မောင်ချိုကို ခေါ်သွားကြလေ၏။

မောင်ချိုလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် လိုက်သွားရာ အတော်သွားမိကြသောအခါ တောထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို သိရလေ၏။ မိုးလည်းလင်းလှပြီဖြစ်၍ ဘယ်ဆီမှာ ရောက်နေသည်ကို မသိနိုင်ပေ။ ထိုကဲ့သို့ လာခဲ့ကြရင်း အတော်ပင်ပန်းသောအခါ မိုးလည်း စင်စင်လင်းလာလေ၏။ သောင်းကျန်းသူတို့သည် တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်ကာ သူတို့နေသည့် စခန်းသို့ ဝင်လာကြသည်ကို သိရလေ၏။ သောင်းကျန်းသူစခန်းသို့ ဝင်လာကြသောအခါ မနက်စောစောကြီးမှာပင် မောင်ချိုတို့

အရွယ်လောက်ရှိသော လူငယ်ကလေးနှစ်ဆယ်ခန့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်၌ ပေါက်တူးကိုယ်စီဖြင့် မြေပေါက်နေကြသည်ကို မောင်ချို မြင်ရလေ၏။ ကျောင်းသားတို့သည် စုတ်နုတ်စွာ ဝတ်ထားကြကာ မျက်နှာမှာလည်း မရွှင်မပျနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို မောင်ချို သတိ ပြုလိုက်မိလေ၏။ သောင်းကျန်းသူတို့သည် မောင်ချိုအား သောင်းကျန်းသူ ဗိုလ်ရှိရာတဲထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ တဲထဲ၌ သောင်းကျန်းဗိုလ်ဆိုသူက မောင်ချိုကို မြင်ရသောအခါ “ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ပါလာပါက လားဟေ့၊ အေး... မင်းနာမည်က ဘာတဲ့လဲ” ဟု မေးလေ၏။ မောင်ချိုက လည်း ရုတ်တရက် အကြံရကာ “ကျွန်တော့်နာမည်က ‘တာတီး’ လို့ ခေါ်ပါတယ် ဦးကြီး” ဟု လွဲ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

သောင်းကျန်းဗိုလ်က “အမယ်... တယ်သွက်လက်ပါကလား၊ မင်းလိုကောင်ကလေးမျိုးပဲ တို့က လိုချင်နေတာ၊ ဟေ့... ဒီကောင်ကလေးကို စားစရာကလေးများ ကျွေးလိုက်ပါ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။ သောင်းကျန်းသူတို့လည်း မောင်ချိုအား အစားအသောက် ကျွေးပြီး နောက် နေပူထဲတွင် အလုပ်ကြမ်းလုပ်နေသည့် ကျောင်းသားများနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသည့် တဲထဲမှာ သွင်းထားလိုက်ကြလေ၏။

မောင်ချိုသည် တဲထဲမှနေ၍ ကျောင်းသားတို့ကို လှမ်းကြည့်နေ လေ၏။ ကျောင်းသားတို့သည် နေပူကြီးထဲတွင် အလုပ်ကြမ်းတို့ကို မနားမနေ လုပ်ကြရပြီး စားရသောအခါ၌လည်း မဝရေစာဖြစ်သည်ကို သိရှိရလေ၏။ သူတို့သည် သောင်းကျန်းသူတို့၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့ လိုက်လာကြပြီး အညာမိနေကြမှန်း မောင်ချိုသိလေ၏။ ညနေစောင်း သောအခါ မောင်ချိုထံသို့ သောင်းကျန်းသူတစ်ယောက်က လာပြီး ထမင်းကျွေးလေ၏။ သူက မောင်ချိုအား “ညကျရင် မင်းကို သောင်း ကျန်းဗိုလ်ကြီးက ခေါ်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ချိုသည်

ထမင်းကျွေးသော်လည်း စား၍မဝင်ချေ။ အိမ်တွင်နေကြသော မိဘဇနီးများသည် သူ့အတွက် မည်မျှ ပူပင်ကြမည်ကိုတွေးကာ စိတ်မကောင်းနိုင်ချေ။

မောင်ချို၏ မိဘများတို့ကား လှေကြိုရောက်လာပြီး မောင်ချိုကို သောင်းကျန်းသူတို့က ဖမ်းသွားကြောင်း သိရသဖြင့် များစွာ သောကရောက်ကြရလေ၏။ မောင်ချို၏မိခင် ဒေါ်မယ်ကမူ သားမောင်ချို ဘေးရန်ကင်း၍ မိဘရပ်ထံသို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်ပါစေကြောင်းကို ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေရှာလေ၏။

မောင်ချိုသည် ညဘက်၌ သောင်းကျန်းဗိုလ်တဲ၏ တဲအပြင်ဘက်၌ အိပ်ရန် အမိန့်ရလေ၏။ မောင်ချိုသည် တဲအပြင်ဘက်၌ အိပ်မည် ပြုစဉ် သောင်းကျန်းဗိုလ်က အခေါ်လွှတ်လိုက်ကြောင်း လာပြောသဖြင့် အသာထ၍ လိုက်လာလေ၏။

သောင်းကျန်းဗိုလ်၏ တဲထဲသို့ ရောက်သောအခါ အခန့်သားထိုင်ကာ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူက ဝင်လာသော မောင်ချိုအား “ဟေ့... ကောင်လေး တာတီး၊ မင်းကို ခိုင်းစရာရှိတယ်၊ လုပ်ရင်လုပ် မလုပ်ရင် ခေါင်းဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်” ဟု ခြိမ်းခြောက်ကာ ပြောလေ၏။ မောင်ချိုကလည်း ကြောက်လန့်သော်လည်း မကြောက်ဟန်ဆောင်လျက် “ဗိုလ်ကြီးခိုင်းတာကို ဘာမဆို လုပ်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

သောင်းကျန်းဗိုလ်က “အေး... ဒီလိုမှပေါ့ကွဲ့၊ မင်းကို ငါတို့အဖွဲ့အတွက် ခိုင်းစရာရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ရွာတစ်ရွာကိုသွားပြီး ငါတို့ပေးလိုက်တဲ့စာကို ရောက်အောင်ပေးဖို့ပဲ။ အဲဒီရွာကို ဒီက လိုက်ပို့ကြလိမ့်မယ်၊ ကဲကွာ... မင်းသွားနိုင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ငါတို့ ကျေနပ်ပါပြီ။ မင်းဒီကနေ့ည တစ်ည အိပ်လိုက်ဦး။ နက်ဖြန်ခါမှ ငါခေါ်ပြီး အစီအစဉ်ကို ပြောပြမယ်။ ဟေ့ ဒီကောင်ကလေးကို ပြန်ပို့လိုက်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်

လေ၏။ ခေါ်လာသူကလည်း မောင်ချိုအား အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ခေါ်
လာပြီး သူ့အိပ်ရာမှာ ထားပစ်ခဲ့လေ၏။

မောင်ချိုသည် အိပ်ရာကြမ်းပြင်ပေါ်၌လှဲကာ သောင်းကျန်းသူ
များ လက်ထဲက မည်သို့ လွတ်ရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ
လေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ သေနတ်ကိုထမ်းကာ အလှည့်ကျစောင့်နေ
သည့် သောင်းကျန်းသူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောအခါ ပို၍
စိတ်ညစ်သွားရှာလေ၏။ ထိုခဏ၌ အဝေးတစ်နေရာမှ ကြက်တွန်သံ
တစ်သံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသဖြင့် လူများနှင့် သိပ်မဝေးသည်ကို
စဉ်းစားမိလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ချိုသည် ထွက်ပြေး၍မဖြစ်နိုင်။
အစောင့်တို့ကို အထပ်ထပ် ချထားသည်ကိုလည်း သိရှိရလေ၏။

ညသန်းခေါင်လောက် ရောက်သောအခါ မောင်ချိုသည် အိပ်
မပျော်သဖြင့် စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လေ၏။ သူ့အိပ်နေသည့်အရပ်နှင့် မဝေး
သောနေရာ၌ ဝါးကို ခြံခတ်ထားသည့် အဝိုင်းကြီးတစ်ခု ရှိလေ၏။
ထိုအထဲ၌ မနက်က တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကြမ်းလုပ်ကြရရှာသော ကျောင်း
သားများ အတုံးအရုံးလှဲကာ အိပ်နေကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ
မောင်ချို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေ၏။ သူ့စိတ်ထဲ၌ ကျောင်းသားအဖော်
များကို ကြည့်ပြီး “သူတို့ကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကယ်နိုင်ပါ့မလဲနော်”
ဟု တွေးမိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်ကိုပင် သူ ပြန်မကယ်နိုင်ရှာ
သဖြင့် စိတ်လျှော့ရမလိုဖြစ်ကာ လူအလစ်ကို စောင့်ကြည့်နေလေ၏။
ခဏကြာသောအခါ အစောင့်တို့ လူချင်းလဲကြသည်ကို သိရလေ၏။
မောင်ချိုသည် ထိုအစောင့် သေနတ်ထမ်းကာ လျှောက်နေသည်ကို
ကြည့်ပြီး မှောင်ရိပ်အကွယ်မှ ဝမ်းလျားထိုးပြီး ကျောင်းသားတို့ရှိရာသို့
တိတ်တိတ်သွားနေလေ၏။ အစောင့်ကလည်း သူ့ကို မမြင်လိုက်ပေ။
မောင်ချိုသည် ကျောင်းသားများအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အချို့မှာ

မအိပ်ဘဲ လှဲနေသည်ကို သိရသဖြင့် အနီးသို့ ကပ်သွားခဲ့လေ၏။ သူတို့ ကလည်း မောင်ချိုလာနေမှန်း သိသဖြင့် အသာ စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။ ကျောင်းသားတို့က လေသံဖြင့် တိုးတိုး “မင်း ဘယ်လို သည်ကို ရောက်လာသလဲ” ဟု မေးကြလေ၏။

မောင်ချိုက “ငါ့ကို လမ်းခရီးအပြန်မှာ ဖမ်းလာခဲ့တာ၊ မင်းတို့ကို ကော ဘယ်လိုဖမ်းလာခဲ့တာလဲ” ဟု ပြန်မေးလေ၏။ ကျောင်းသားတို့က “ငါတို့ကိုတော့ ဖမ်းလာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ နားယောင်ပြီး လိုက်လာခဲ့မိတာပါ။ သူတို့က ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ရပ်ဖျက်ပြီး ရောက်လာကြတယ်ကွ၊ ရောက်လာပြီး ငါတို့လို လူငယ်ကလေးတွေကို လိုက်ချင်လာအောင် စည်းရုံးကြတာပေါ့၊ ငါတို့ကလည်း ကျောင်းစာ ဘယ်သင်ပါတော့မလဲ၊ ငါတို့ရဲ့ မိဘများနဲ့ ဆွေမျိုးတွေပါ ကောင်းစားမယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်း သူတို့ခေါ်ရာကို လိုက်လာခဲ့မိကြတာ၊ အခု ဒီရောက်တော့” ဟု ပြောကာ ရပ်ထားလိုက်လေ၏။ မောင်ချိုက “ရှေ့ဆက်ပြောပါဦးကွ” ဟု မေးမှ ကျောင်းသားက “ဒီလည်းရောက်ရော ငါတို့ကို နှိပ်စက်ပြီး ခိုင်းစေတော့တာပါပဲကွာ၊ နောက်ပြီးတော့ သူတို့တိုက်ခိုက်ဖို့သွားတဲ့အခါမှာ ငါတို့ကျောင်းသားတွေကို ရှေ့ကထားပြီး တိုက်ကြတယ်လေ၊ ဒီလိုနဲ့ ငါတို့အထဲက သေကြတာလည်း မနည်းတော့ပါဘူးကွာ” ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြလေ၏။ အခြားတစ်ယောက်က “အေးကွာ အခု ငါတို့မှာ ထွက်ပြေးလို့လည်း မဖြစ်နိုင်၊ နေရတာကလည်း ငရဲပြည်လိုပါပဲ၊ ခက်ပါတယ်ကွာ” ဟု ဝင်၍ ညည်းညူလေ၏။

မောင်ချိုလည်း သူတို့ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး “စိတ်လည်း မပျက်ကြပါနဲ့ကွာ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ဘေးကင်းရာကို ရောက်အောင် ကြိုးစားကြည့်ကြသေးတာပေါ့” ဟု ပြောပြီး အစောင့်မသိခင် သူ့အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ မောင်ချိုသည် အိပ်၍ မပျော်နိုင်ချေ။ တစ်ညလုံး

မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ စဉ်းစား၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဒုက္ခရောက်နေကြသည့် ကျောင်းသားများကိုလည်း သနားကာ သူ့ကိုယ် သူလည်း ဘယ်ကဲ့သို့ လွတ်အောင်ကြံရမည်ကို မသိနိုင်သဖြင့် တွေးတော ကာ ငေးနေမိလေ၏။

မနက်လင်းသောအခါ သောင်းကျန်းသူတို့က ကျောင်းသားများ အား မနေ့ကကဲ့သို့ အလုပ်ကြမ်းကို အဆမတန်အောင်ပင် ခိုင်းစေကြ လေ၏။ မောင်ချိုသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်နေကြသည် ကို ကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်မိလေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ညနေ စောင်းသောအခါ ထမင်းလာကျွေးပြီး သောင်းကျန်းဗိုလ်က ခေါ်သည် ဆိုကာ သူ့ကို ခေါ်သွားသဖြင့် လိုက်လာရလေ၏။ မောင်ချိုသည် သောင်း ကျန်းဗိုလ်၏ တဲထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ လူလေးငါးယောက် ထိုင်ကာ တိုင်ပင်နေကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုလူတို့က မောင်ချို ဝင်လာ သည်ကို ခပ်စိန်းစိန်း ကြည့်နေကြလေ၏။ သောင်းကျန်းဗိုလ်က “ဟေ့ တာတီး လာခဲ့စမ်း၊ ဒီမှာ ငါပြောတာကို ကောင်းကောင်းမှတ်ထား၊ မင်း ငါခိုင်းတာကို သစ္စာရှိစွာလုပ်ဖို့ သစ္စာရေသောက်ရမယ်၊ ကဲ လိုက်ဆို” ဟု ပြောကာ ရေတစ်ခွက်နှင့် သစ္စာအဆို ခိုင်းလေ၏။

သူက အရင်စ၍ ပြောသည့်အတိုင်း မောင်ချိုက “ကျွန်တော် တာတီးသည် ဗိုလ်ကြီးစေခိုင်းသည့်အတိုင်း သစ္စာရှိစွာ ဆောင်ရွက်ပါ မည်၊ အကယ်၍ မနာခံဘဲ ဖောက်ဖျက်ပါက ဓားဘေး၊ လှံဘေး၊ မီး ဘေး၊ ရေဘေး စသည့် ဘေးအမျိုးမျိုး သင့်ရပါစေသား” ဟု လိုက်ဆို ရလေ၏။ မောင်ချို၏ ရင်ထဲ၌ ကြောက်မက်ဖွယ် ကျိန်စာများကို ရွတ်ဆို နေရသဖြင့် ကြောက်လန့်လာသောအခါ “အို ငါဟာ မောင်ချိုပဲ၊ အခု သစ္စာဆိုနေတာက တာတီးအဖြစ်နဲ့ပဲ” ဟု ဖြေကာ အရဲစွန့်ရလေ၏။

သစ္စာရေ သောက်ပြီးသောအခါ သောင်းကျန်းဗိုလ်က “အေး

ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ မင်း ဟောဒီစာကိုယူပြီး ငါတို့ချိန်းထားတဲ့လူဆီ ပို့ပေးရမယ်၊ ဟောဒီဓာတ်ပုံကို ကြည့်သွား၊ အဲဒီလူကို ရွာထဲမှာ မင်း လိုက်ရှာပြီး လူမသိအောင် ပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ မင်းလိုရာ သွားနိုင်ပြီ၊ မင်း လုံအောင်လည်း ပီပီရီရီလုပ်နော်” ဟု ပြောကာ လူတစ်ယောက်နှင့် ထည့်လိုက်လေ၏။

မောင်ချိုသည် ထိုလူနှင့် လိုက်လာရာ စခန်းမှ အထွက်တွင် သောင်းကျန်းသူက မောင်ချို၏ မျက်နှာကို အဝတ်ဖြင့် စည်းပေးလေ၏။ မောင်ချိုတို့သည် တစ်ညလုံးလုံး၊ တစ်နေ့လုံးလုံး လာခဲ့ကြရာ ညနေစောင်းအချိန်သို့ ရောက်လာမှန်း မောင်ချို သိရလေ၏။ နေ့လယ်ကလောက်လည်း နေမပူတော့ဘဲ နေအေးလာသည်ကို သိရလေ၏။ သူလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ တံတားငါးခုကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တောအနံ့၊ လယ်ကွက်အနံ့နှင့် ဖြတ်ကူးခဲ့ရသည့် ချောင်းငယ်ကလေးများကိုလည်းကောင်း မောင်ချိုက စိတ်ထဲက တိတ်တဆိတ် မှတ်သားလာခဲ့လေ၏။ ညနေစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ အတူပါသူက မောင်ချို၏ မျက်နှာမှ အဝတ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး “ဟော ဟိုမှာမြင်ရတဲ့ ရွာကလေးကို မင်း ဝင်သွားပေတော့၊ ဟိုမှာ မင်းစာပေးရမယ့်သူကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီစာကို သူ့လက်ထဲကိုသာ ပေးလိုက်၊ အဲ ငါသွားမယ်” ဟု ဆိုကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ချိုသည် ထိုသူထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေပြီး ရွာထဲသို့မဝင်ခင် လက်ထဲမှစာကို အသာဖောက်ကာ ဖတ်လေ၏။ စာထဲ၌ကား ငါးရက်အတွင်း မြင်သာမြို့ကို စီးမည့်အကြောင်းနှင့် သူတို့၏ အထောက်များထံ သတင်းပို့၍ အသင့်ဖြစ်စေရန် မှားထားချက်များကို အလုံးစုံ သိရလေ၏။ မောင်ချိုသည် ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ လျှောက်လာစဉ် ညနေဘက် ဘုရားမှပြန်လာသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်

ကို တွေ့ရလေ၏။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းမှာပင် မောင်ချိုက “အဘိုးရယ် ဒီရွာမှာ ကျေးရွာကော်မတီရှိရင် လမ်းညွှန်ပြပေးပါ။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါ” ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးအိုကလည်း မောင်ချိုအား “အေး ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့မြေးလိုက်ခဲ့” ဟု ပြောကာ ခေါ်သွားလေ၏။ မောင်ချိုသည် စာကို အိတ်ထဲမှာ ဝှက်ယူလာပြီး အဘိုးအိုပြရာ ကျေးရွာကော်မတီရုံးသို့ ရောက်သွားလေ၏။

မောင်ချိုက ကျေးရွာကော်မတီအား ပါလာသည့်စာနှင့် သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပို့ပြီး မောင်ချိုပြောပြသည့်နေရာကို သူတို့စဉ်းစားကြသောအခါ ရောက်ပင်ခြံတောထဲမှာ သောင်းကျန်းသူများ မြင်သာမြို့ကို စီးကြမည် ကြံစည်ကြောင်းကို သိရှိကြရလေ၏။ မောင်ချိုကလည်း သူလာခဲ့ရသည့် လမ်းပန်းအခြေအနေကို စိတ်မှန်းနှင့် ပြန်ပြောပြသောအခါ တံတားငါးခုနှင့် လယ်ကွက်များ၊ သစ်ပင်နှင့် ပန်းအနံ့တို့ကို သိကြရသောအခါ ပို၍ သေချာနေလေ၏။

နောက်ငါးရက်အကြာတွင် သက်ဆိုင်ရာတို့က အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး မောင်ချိုပြောပြသည့်အတိုင်း စစ်တပ်ဖွဲ့ကာ ဖြန့်၍ လိုက်ကြသောအခါ တကယ်ပင် သောင်းကျန်းသူတို့နေသည့် စခန်းအနီးသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ သူတို့ရောက်လာသည်ကို သိကြသောအခါ သောင်းကျန်းသူတို့သည် ကျောင်းသားများကို မြေကတုတ်အဖြစ် ရှေ့မှထားကာ ခုခံကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် စစ်တပ်က ပစောက်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြန့်၍ တိုက်ခိုက်ယူရလေ၏။ သောင်းကျန်းသူတို့လည်း အခြေမလှသောအခါ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာစပြုကြရလေ၏။ ကျောင်းသားများမှာ တပ်မတော်က ကျွမ်းကျင်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် တစ်ယောက်မှ မသေဘဲ ချမ်းသာရာ ရကြလေ၏။ သောင်းကျန်းရန်မှ လွတ်ကုန်ကြ

သောအခါ ကျောင်းသားတို့က အပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်ပါရန် တပ်မတော်အား တောင်းပန်ကြလေ၏။ တပ်မတော်အရာရှိက “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ နားယောင်ပြီး လိုက်သွားမိကြတာ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောပြီး အစားအစာများ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးလေ၏။

မောင်ချို၏ ရဲရင့်စွာ ကြံစည်ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းကြောင့်သာ မြင်သာမြို့ကို သောင်းကျန်းသူတို့ မစီးနိုင်ကြတော့ဘဲ မီးရှို့မခံခဲ့ကြရသည့် မြင်သာတစ်မြို့လုံးက မောင်ချိုအား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရလေတော့သည်။ မောင်ချိုအား ကျေးဇူးဆပ်လိုကြသဖြင့် မောင်ချို သင်ကြားလိုသည့် ဆေးပညာရပ်ကို အစမှအဆုံးထိ သင်ယူနိုင်ရန် မြင်သာတစ်မြို့လုံးက တာဝန်ယူကြပါမည်ဟု ကတိပြုကာ မောင်ချိုအား ဂုဏ်လည်း ပြုလိုက်ကြလေသေးသည်။

မောင်ချို၏ မိခင်ကမူကား “ငါ့သားလေး ဘေးမသိရန်မခဘဲ ပြန်ရောက်လာတာဟာ အများကျိုးဆောင်လို့သာ ကိုယ့်အကျိုးအောင်တာပဲ” ဟု ချီးမွမ်းနေလေသတည်း။

LITTLE COURIER. TARTEE

Maung Cho was the son of farmer U San and Daw Mei in Khindan village. He was a student of the Khindan Primary School, so he had to walk about a mile from the farm-yard to the village school. Maung Cho used to help his parents in farm work after reading his lessons.

One day after he had helped his father in the field, Maung Cho was coming to his farm-house when, on the way beyond the stubby part of the field, he missed a step and fell. He could not get up, so his father ran to him and pulled him up. Maung Cho cried and said, "It pains much, father. I can't walk; please carry me to the farm house." U San knew that his son had hurt his leg, so he carried him on his shoulders to his farm-house. Maung Cho could not move because his leg still hurt, so a physician in the village

was called. The physician said, “Maung Cho has broken his leg. Don’t take it lightly. Take him to the hospital in the town and get a cure.” U San and his wife were anxious about Maung Cho and took him to Myintha, a town eight miles off Khindan village, on the same night by boat.

When they arrived at Myintha they hospitalized Maung Cho. After he had examined Maung Cho’s leg, the head doctor said, “It will take two months at least to cure this boy’s leg. Leave him in the hospital.” Maung Cho’s parents left him at the hospital and returned to the village.

The head doctor at the Myintha hospital gave the boy a careful treatment. Maung Cho’s leg had improved day after day. As his leg had been put in plaster, the time for Maung Cho to lie in bed had exceeded one month. As he had to be lying in bed, Maung Cho’s parents came from the village often to look in at him.

When it was over one month and about two months, the doctor came and pulled Maung Cho by the arm-pit and asked him to rise. When he was asked to stand on his legs, Maung Cho found that he could stand without any pain. The doctor said to him, “You

can leave the hospital after one week.” Maung Cho went around during that week to look at the patients who were hospitalized. As he could walk, he would not stay idle but went around to look at the patients, and while looking at the patients he used to be thinking.

As it was good that the hospital of Myintha, though small, was full of patients, Maung Cho had feelings of emulation. He had a desire to treat people who were ill so that they might become well. He wanted to become a doctor when he grew up.

On the day Maung Cho was to leave the hospital, the doctor came in and applied ointment to his leg. Maung Cho sat down and **kowtowed** the doctor, his benefactor, who gave him treatment so that his leg became as good as it had been. Then he said: “My leg has become as good as before because you, my uncle, have cured it. I will not forget your good deed. I wish I could have the skill of treating patients, as you have done, when I grow up”.

Looking at the smart boy, the doctor said, “Yes, that’s good. You can become a doctor like me. Try to pass the tenth standard at least. Then you can continue your education at the medical school. Now, my

nephew, you can go.”

When Maung Cho got back to his village, he had to work hard to catch up the lessons he had missed at school for two months. When the examination came, Maung Cho passed because he had worked so hard. As he had scored good marks at the fourth standard examination, Maung Cho was glad and requested his parents to let him continue his schooling next year. He told his parents to let him move to his uncle's house in Myintha and continue his school till he passed the seventh standard because there was only a primary school in his village.

“I want to stay on till I pass the seventh standard, and then I want to try to pass the tenth standard, father. The uncle at the hospital said I could study to become a doctor after passing the tenth standard,” Maung Cho said.

Maung Cho's mother did not want her son to continue at school. “Oh, son, you have learned the letters after passing the fourth standard. You should work in the field when you grow up. Your father doesn't have any help,” she said.

Maung Cho went on making the request repeatedly for continuing his schooling. As his father

wanted to concede to the request of his son who was so eager to continue his education, he said, "If you want to get education so much I will send you before long to my brother's house in Myintha and entrust you to him. It is not like living with your parents. You will have to work hard only to get education."

Maung Cho came to Myintha by boat together with his father just before the opening of school. He could attend school regularly and study his lessons daily because he had an uncle to live with in Myintha. Although he was staying at his uncle's house, he helped in the house work, as he did in his own home. The whole household loved him because he was a smart boy and as a boy, he performed his duty promptly. Three years later, just before the seventh standard examination he sent a letter to Khindan village. When his mother received his letter which said that he would come back to the village after the examination, she sent a reply to his uncle. "When son, Maung Cho, come back, please send him with good travelling companions. There is the danger of insurgents on the way. Come by the boat which is safe and reliable."

Maung Cho's uncle received the letter, and one

day after the examination, he searched for a reliable boat and sent back Maung Cho by that boat in the evening. The boat was that of farmer U San's friend living in the same village as Maung Cho's, who was returning after shopping in the town.

It was already midnight when the boat, rowing slowly in the river, reached midway. As there was no moon, the boatman rowed under the light of stars, and Maung Cho helped him in the rowing. Soon, "Bang", a report of a gun, was heard from the bank of the river. Maung Cho and others were surprised but they continued rowing when another gun report was heard from the bank not far from them. Also an order shouted from that place, "Hey, the boat in the river, stop!" While the rowing was stopped for a while, another order was heard, "Hey, row the boat to the bank. "So, all the people in the boat were in fear as they had to row the boat to the bank. When the boat neared the bank, they saw clearly about ten men standing on it.

"Hey, people in the boat, stand up, all you!" they said, and all stood up. "What have you brought? Give all you have", they said and all that they had brought in the boat was given up. After saying, "Now, all of

you sit down!" one of them saw Maung Cho "Come here" he said Maung Cho was afraid and said with trembling voice, "Please spare me sir." The insurgent said, "Hey, come when I say come. We have been looking for such young fellows like you."

Then the owner of the boat put in a word. "Please spare him, sir," he said, "He is the boy who is going back to his parents after the school is closed. His parents will be worried when they come to know of it." The insurgent said, "Oh, why should they worry? Come, follow me. There are many school boys like you with us. You will meet them when get there." Then they took away Maung Cho.

Maung Cho went with them in fear, and after going for some distance, he knew that they were in a forest. As it was nearly dawn, he could not know where they had been. When he was tired from walking, it was clear daybreak. He knew that the insurgents were entering their camp in the deep forest. Maung Cho saw, as they were entering the camp area, about twenty boys of his age digging the earth with pick-axes although it was early morning. He noticed that they school boys were clad in rags and that they were working with sad faces. The insurgents took Maung

Cho to hut which was occupied by their leader. In the hut when the insurgent leader saw Maung Cho, he said, “Hey, a young boy! Yes, what’s your name?” Maung Cho had an idea suddenly and said, “My name is Tarte, Uncle.”

“Aha, so smart! We have been wanting to have such a young fellow like you. Hey give this boy something to eat,” the insurgent leader ordered. After the insurgents had fed Maung Cho, they shoved him into a hut not far from the place where the school boys were doing manual labour in the heat of the sun.

Maung Cho looked at the school boys from the hut. He knew that the school boys had to work in the heat of the sun without stopping, and when they were fed, they had to eat only meager meals. He knew that they had been duped by the insurgents. In the late evening an insurgent came to him and fed him. Then he said to Maung Cho, “You will be called in by the insurgent leader.” Maung Cho could not eat his meal. He was sad at the thought of how much his parents at home would be worried about him.

Maung Cho’s parents were much distressed when they came to know, when the boat arrived, that Maung Cho was captured by the insurgents. Daw Mei,

Maung Cho's mother, prayed before the Buddha's image that Maung Cho would come back safely to his parents.

Maung Cho received orders to sleep during the night on the outside of the insurgent leader's hut. While he was about to go to sleep on the outside of the hut, he was told to go and see the insurgent leader, and so he simply rose to follow the man.

When he arrived inside the hut he found the insurgent leader sitting grandly. He said to Maung Cho, "Hey, boy Tartee. I have something to ask you to do. Do or I will cut off your head." Although Maung Cho was afraid, he pretended not to be, and said, "I will do whatever you ask me to do, Bogyi."

"Yes, that's it. I have something for you to do for our group. That is, to go to a village and give a letter. You will be sent to that village by my men. All right, I am pleased to know that you can go. You will sleep the whole night tonight. I will call you tomorrow and tell you the programme. Hey, send this boy back," he ordered his man. The man took Maung Cho back to the outside and left him at his bed.

Maung Cho was lying on his bed and was not able to think of the way to escape from the hands of

the insnrgets. He became sad when he saw an insurgent standing guard at a distance with a gun on his shoulder. At that moment he heard a faint crowing of a cock at some distance and thought that their place was not far from the living quarters of people. But Maung Cho found it impossible to make an escape. He knew that the camp was heavily guarded.

At about midnight, as he could not sleep, Maung Cho looked around. There was a circular enclosure with a bamboo fencing very far from the place where he was lying, When he saw the school boys in deep sleep, the boys who had been working hard the whole day since the morning, he felt sad. He looked at the school boys and thought "How can I manage to save them?"

But he could not save even himself and it looked as if he would have to give in. He was looking for the moment when the guard was lax in his alertness. Soon he came to know that there was a change of guard. Maung Cho looked at the guard walking to and fro with his gun on his shoulder and crawled quietly along the dark shades toward the place of the school boys. The guard did not see him. When he got near the school boys he found some of them were not

asleep but were just lying down, so he went near them. They knew that Maung Cho was coming to them and so were watching him. They asked him in a whisper, "How did you come here?"

Maung Cho said, "I was captured on my return home. How were you captured?" The school boy said, "We were not captured. We followed them because we were duped. They came into the village disguised and organized young men like us. How could we want to carry on with our lessons in school? We followed them because we were told that our parents and families would be well off. But when we got here..." They stopped at that continued only when Maung Cho asked to continue. "When we got here they cruelly forced us to do hard work. When they went out to make an attack, they placed us in front of them. Those of us who were thus killed are not few," they said sadly. One other boy said, "That's it. Now we find it impossible to run away. Living here is like living in hell. It's difficult.

After listening to them, Maung Cho said, "Don't be disappointed. We will have to try and get to a safe place one day." Then he returned to his place before the guard found out. He pondered upon this matter

without end till it was clear daybreak. He was thinking and staring because he did not know how to save himself while pitying the school boys who were in trouble.

When the day broke, the insurgents put the school boys to hard labour as they did yesterday, harder than the boys could do. Maung Cho was unhappy, looking at the boys hard at work. In the evening after feeding him, Maung Cho was taken to the insurgent leader. When he entered the insurgent leader's hut, he saw four or five men conferring with one another. The insurgent leader said, "Hey, Tarte, come here. Note my words carefully. You must drink the water of loyalty so that you would loyally do what we ask you to do. Now repeat after me." He asked him to repeat his words, holding a cup of water.

Maung Cho repeated after him, saying, "I, Tarte, will do loyally whatever Bogyi asks me to do. If I don't obey and break the trust, may I suffer from the dangers from sword, spear, fire, water... etc." When he felt fear in his chest as he was repeating fearful oaths. Maung Cho said to himself, "Oh, I am Maung Cho and the one who is saying these things is Tarte." Thus he made himself bold.

After taking the water of loyalty, the rebel leader said, "Ay, that's right. You will take this letter and give it to the man with whom we have made an appointment. Look at this photo. You search for this man in the village and give him the letter without any person's knowledge. After that you can go where you like to go. You must be very careful and secure. If you break the trust you will suffer. Make a note of that" Then he sent a man along with Maung Cho.

On leaving the rebel camp, the rebel who came along with him blind-folded him. Maung Cho had been going all night and all day and he knew that it was evening. It was not so hot as in the midday, and the sun's heat had decreased. So he knew that it was evening. Maung Cho made a mental note of the five bridges they had passed over, the smell of the forest and fields, and the streams they had crossed. When evening came, the man took off the cloth from his face. "Go to the village you see over there. Hand the letter to him, Now, I will go," he said and turned away suddenly.

Maung Cho looked at him till he disappeared from his sight, and then before he went into the village, he opened the envelop and read the letter.

He knew that Myintha town would be attacked within five days and that the man must send word to the rebels and make everything ready for the attack. Maung Cho was walking with a trembling heart when he met with an old man coming back from the pagoda. Maung Cho asked the old man, "Grandfather, please direct me to the office of the village tract committee if there is one. I have an urgent case." The old man said, "Yes, there is the office. Come along, my grandson," and took him to the office. Maung Cho hid the letter in his pocket and arrived at the office of the village committee.

Maung Cho showed the letter to the village committee members and told them about all he had found out. After reporting to the authorities concerned and came to know that the rebels in Shaukpinchan forest were planning an attack on the town of Myintha. When they heard what Maung Cho had told them about the five bridges and the fields and the smell of the trees and flowers, they knew the place more definitely.

Five days later, they made preparations for the attack and spread out the forces toward the place which Maung Cho had mentioned, and at last they

came upon the rebels' headquarters. The rebels who knew that the government forces had arrived, defended themselves with the school boys placed in front of them as a sort of an earth breastwork. So the troops had to make an attack in a U-shape.

As the rebels were losing ground they retreated gradually. Not one of the school boys was killed because of the skilful attack by the troops of the Tatmadaw. The school boys, thus freed, begged pardon of the Tatmadaw. The officer of the Tatmadaw said, "It doesn't matter We forgive you for having been duped." The boys were fed well.

The whole town of Myintha made no end of their thanks to Maung Cho whose brave deed had saved their town from the rebels' attack and from being set fire to by the rebels. The townspeople honoured Maung Cho and promised to pay for the medical education that Maung Cho had been wanting to acquire.

Maung Cho's mother praised her son saying, "My son has achieved his purpose because he has helped others and because of that he has come back safely."

တစ်ယောက်နှင့် တစ်သင်း

မောင်ခင်သည် မနက်စောစော ရေခပ်ရာမှ ပြန်လာပြီး မျက်နှာ မသာမယာဖြစ်ကာ ရေထမ်းပုံးကို ဆောင့်အောင့်၍ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

မီးဖိုချောင်မှာ ရေနွေးကြမ်းတည်နေသည့် အမေက မောင်ခင်အား လှမ်းကြည့်ကာ “မနက် စောစောစီးစီး သားရယ်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲကွယ်” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ၊ ဒီကနေ့လည်း ရေကန်မှာ သောက်ရေသွားခပ်တာ ရေတွေ နောက်ကျနေပြန်ပြီ၊ ပြီးတော့ ရေကလည်း ခန်းသထက် ခန်းလာတယ် အမေရဲ့။”

“နွေပေါက်တယ်ဆိုရင် ရေကတော့ ခန်းစမြဲပေါ့ သားရဲ့၊ ကန်လယ်ကောင်က ရေကို အသာစောင့်ခပ်ခဲ့ပေါ့။”

အမေက မောင်ခင်အား ပြောနေစဉ် မောင်ခင်က သူ့ဟာသူ “အင်း ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီအကောင် သူ့နွားတွေကို ရေကန်ပေါင်မှာ ရေလာချိုးပေးသွားလို့သာ ရေနောက်နေတာဖြစ်မှာပဲ” ဟု ပြောနေလေ၏။

“ဘယ်သူလဲကွ၊ ဖိုးတေ နွားရေချိုးပေးနေတာ မင်း မြင်ခဲ့ရလို့လား”

“ဒီမနက်တော့ မမြင်ခဲ့ရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရေတွေ နောက်နေတာ မြင်ရတော့ သင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ အမေရယ်၊ သင်းက သင်းအဖေလယ် ထဲက ရေကန်ဆိုပြီး လူပါးဝနေတာပါ။ ခုမနက်တော့ ရေတစ်ထမ်းပဲ သယ်ရတော့မယ် အမေရယ်၊ ညနေကျမှပဲ တစ်ခါထွက်ပြီး ထမ်းတော့ မယ်”

ခုနစ်တန်း စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးသဖြင့် မိခင် မုဆိုးမအား သား အကြီးဆုံးဖြစ်သူ မောင်ခင်က အိမ်မှုကိစ္စများကို အစစအရာရာ ကူညီ ပေးလျက်ရှိလေသည်။

အငယ်ဆုံး မိစုကလေး လူမမည်အရွယ်က လယ်အလုပ် ယာ အလုပ်ဖြင့် တစ်သက်လုံး လုပ်ကာ ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့သော ဖခင် သေဆုံးခဲ့သည်။

အမေသည် ရွာဈေးကလေးတွင် တိုလီမှတ်စ ဆိုင်ကလေးခင်းကာ ရှာဖွေပြီး သားသမီးလေးယောက်တို့အား ကျွေးမွေးပြုစုရှာသည်။ မောင်ခင်သည် အမေအား မနက်ဈေးဆိုင်ကူညီခင်းပေးပြီးမှ ကျောင်း တက်သွားသည်။

နွေရာသီသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်နှင့်အတန်ဝေးသည့် ရွာရေ ကန်မှ သောက်ရေသုံးရေကို မောင်ခင်က နေ့စဉ်ထမ်း၍ ဖြည့်ပေးရလေ သည်။

ယနေ့ မနက်တွင်လည်း မောင်ခင် ရေထမ်းရာမှ ပြန်လာပြီး ကန်ရေများ နောက်ကျိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မချမ်းသာနေရ ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ညနေဘက် ရွာထဲက လူတွေ ရေလာခပ်ကြရင် ရေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး အမေရ၊ ရေက တော်တော်နဲ့ ပြန်ကြည်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

မောင်ခင်က အမေအား ပြန်ပြောပြနေသောအခါ အမေကလည်း

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပြောလေ၏။

“မင်းအဖေ ဆုံးသွားကတည်းက ဒီရေကန်ဟာ အခုလို ဖြစ်နေတော့တာပါပဲကွာ၊ မင်းအဖေ မျက်နှာ ကွယ်သွားလိုက်တာ ပြုပြင်မယ့်လူ မရှိသလောက်ပါပဲကွယ်”

“ဟုတ်တယ်အမေ၊ အဖေရှိတုန်းက ဒီကန်ကို ပြုပြင်နေတာမို့ နွေဘက်ကျရင်လည်း သုံးရေ သောက်ရေ တစ်ရွာလုံး မပူကြရဘူးလို့ ဒေါ်လေး မလှတို့ ပြောပြောနေကြတာပဲ၊ ဘာကြောင့် အဖေက ဒီရေကန်ကို မညည်းမညူ ပြုပြင်နေရတာလဲ အမေရယ်”

“မင်းအဖေက ဒီရေကန်ကို သူတစ်သက်မှာ အမြဲပြုပြင်ပါ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကွ၊ စည်းတန်းပေါက်လို့ရှိရင် ကာတန်ကာပေးတယ်၊ ရေညှိ ရေမှော်တွေ တက်လာရင်လည်း ဆယ်တန်ဆယ်ပေးတယ်၊ အဲဒီလို သူ မကြာခဏ ပြုပြင်ပေးနေတဲ့အကြောင်းကတော့ ဒီရေကန်ဟာ သူ့အဘိုးများ ရှေးရှေးတုန်းက တူးပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရလို့ပဲကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့အဖေရဲ့ အဘိုးဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုတော်မလဲ အမေရယ်”

“မင်းတို့နဲ့ ဘိုးကြီး တော်စပ်တာပေါ့ သားရယ်၊ မင်းဖေဖေဟာ သူ့ဘိုးဘိုးပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကို သူက ဆက်လက်ပြီး ထိန်းသိမ်းပြုစုတဲ့ သဘောပဲပေါ့ကွယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဘိုးဘိုးရဲ့ကုသိုလ်ကို အဖေလိုပဲ ဆက်လက်ပြီး ပြုစုဖို့ တာဝန်ရှိနေတာပေါ့ အမေရယ်”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ရပ်ရွာကိုတော့ သိပ်အားမကီးနဲ့၊ ရပ်ရွာမှာ နိုးနိုးကြားကြား ရှိကြဖို့က လိုက်လံဆော်သြနိုင်မှ တော်ကာကျတာ၊ အဲဒါငါ့သားတို့ကလည်း အသက် ငယ်နေကြသေးလို့ မေမေ ဘာမှ မပြော

သေးဘဲ ကြည့်နေခဲ့တာ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ အမေရာ၊ ခုခေတ်မှာ ကျွန်တော် တို့လို လူငယ်တွေကပဲ အစစ နီးကြားတက်ကြွပြီး ဘာမဆို လုပ်ကိုင် နေကြပြီဟာပဲ၊ အခု ရေကန်ကိစ္စမှာတော့ ဖိုးတေမကောင်းလွန်းလို့ ရပ်ရွာကလည်း အသိပါပဲ”

“ဖိုးတေလည်း ငယ်သေးလို့သာ နားမလည်တာပါကွယ်၊ ငါ့သား တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု တိုင်ပင်ပြီး ဖိုးတေကို ဆုံးမတန်ဆုံးမကြမယ် ဆိုရင်လည်း လိမ္မာလာနိုင်ပါတယ်”

“ဖိုးတေကတော့ အမေ၊ ဒီရေကန်ကို သူ့အဖေ လယ်ထဲမှာမို့လို့ သူပိုင်တယ်ဆိုပြီး မောက်မာပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်ဘူး”

“ကြံကြံဖန်ဖန် သားရယ်၊ မူလ ကုသိုလ်ရှင်က ဒီရေကန်ကို အများအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး တူးပေးခဲ့တာပဲ၊ ဖိုးတေတို့ မပိုင်ပါဘူး၊ အများပဲ ပိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ အများကပဲ ပိုင်းဝန်းပြုပြင်ပြီး အများသုံးစွဲ ဖို့ ရှိပါတယ်၊ အများဆိုင်နေတာပေါ့ကွယ်”

x x x

အမေက ရေကန်၏ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်သော အခါ မောင်ခင်သည် မျက်နှာရွှင်ပြီးစွာဖြင့် ရွာထဲသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ရွာထဲတွင် မောင်ခင်၏ ကျောင်းနေဖက် ကစားဖော်သူငယ်ချင်း သိန်းစံ၊ နက်ကျော်၊ မျိုးလှနှင့် စံမြတို့ အလယ်တန်းကျောင်းသားတစ်စု သည် ရွာထိပ်က ညောင်ပင်ရိပ်တွင် တွေ့ဆုံလေ့ရှိကြရာ ထိုနေ့မှစ၍ ကျောင်းသားတို့ဘာဝ အချင်းချင်း တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြလေတော့သည်။

“ခုဆိုရင် တစ်ရွာလုံး ရေငတ်ကုန်တော့မယ်၊ လူတွေကလည်း ရေခပ်ဖော်သာ ရကြတာ၊ ရေခန်းလာပြီဆိုရင်တော့ ဘာမှလုပ်ဖော် မရ

ကြတော့ဘူး”

မောင်ခင်က သူ့စိတ်ထဲ မကျေနပ်သည့်အတိုင်း ပြောပြရာ စံမြက “အေးကွာ၊ ငါတို့အိမ်ကလည်း လူများများနဲ့မို့ အခုဆိုရင် တောင်ဘက်ရွာက တွင်းရေကိုတောင် ရေစည်နဲ့ သွားတိုက်နေကြရပြီ” ဟု ဝင်ပြောလေ၏။

“ငါတို့အဖေသာ ရှိမယ်ဆိုရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ၊ ဒီရေကန်ကို ငါတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးတွေက တူးခဲ့တာမို့ အဖေရှိတုန်းက အမြဲစောင့်ကြည့်ပြီး ပြုပြင်ခဲ့တယ်လို့ အမေက ပြောပြတယ်”

“အေးကွ၊ ငါတို့လည်း ရေနောက်နေတာ သိရကတည်းက တောင်ဘက်ရွာက ရေကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း သွားခပ်နေကြရတာပေါ့” ဟု နက်ကျော်ကလည်း ပြောပြလေ၏။

“အဲဒါ ဖိုးတေ မကောင်းလွန်းလို့ပေါ့ကွ၊ ဖိုးတေဟာ သူ့နွားတစ်အုပ်ကြီးကို မနက်စောစောမှာ ထပြီး ရေချိုးပေးတယ်၊ ရေချိုးပေးပြီးမှ နွားစားကျက်မှာ လွှတ်ထားတာ၊ သူ့ကြောင့် ရေလည်းသိပ်ကုန်ပြီး နောက်လာတာပေါ့၊ ငါလည်း အခုဆိုရင် အမေ့ကိုတောင် ရေမထမ်းပေးနိုင်တော့ဘူး၊ တောင်ရွာကိုရေသွားတိုက်ရအောင်ကလည်း ငါတို့မှာ လှည်းမရှိတော့ ခက်တာပဲကွာ”

မောင်ခင်က ညည်းနေသဖြင့် သူတို့အထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော မျိုးလှက “တကယ်လို့ ဖိုးတေတို့အဖေကြီး ဦးထွန်းသာကသာ စိတ်မဆိုးဘဲ တရားသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ငါတို့အားလုံး ညီညွတ်ကြရမယ်နော်။ ကဲကွာ၊ မိုးမလင်းခင်သာ ဒီနေရာကို ရောက်အောင်လာခဲ့ကြပေတော့” ဟု နောက်ဆုံးစကား ပြောပြီးနောက် သူငယ်ချင်းတစ်စု ခွဲလာခဲ့ကြလေ၏။

ရွာကလေးသည် လရောင် မှုန်မှေးမှေးအောက်တွင် တိတ်ဆိတ် နေရာမှ လင်းကြက်တွန်သံကို စကြားလိုက်ရလေ၏။ မနေ့က ချိန်းခဲ ကြသည့် သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် စုဝေးနေ ရာမှ ရွာပြင်ဘက် ရေကန်ပေါင်တစ်ဖက်တွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ကာ ဝပ်နေလိုက်ကြလေ၏။

မိုးလင်းခါနီးလာသောအခါ၌ လယ်ပြင်ကြီး တစ်ဖက်စွန်းရှိ ဘကြီးထွန်း၏တဲဆီမှ နွားအုပ်ကြီး မောင်းချလာသည်ကို မြင်ကြရ လေ၏။ နွားအုပ်ကြီးနောက်မှ ရေပုံးကိုကိုင်လျက် ဖိုးတေကိုလည်း လှမ်းမြင်ကြရသည်။

သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ဖိုးတေနွားများကို ရေချိုးပေးနေသည့် အခိုက်အတန့် ကန်ပေါင်အကွယ်မှ ရုတ်တရက် ထကာ ကန်ဘောင် ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာလိုက်ကြလေ၏။

ဖိုးတေသည် ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသည့် မောင်ခင်တို့ လူစုကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသောအခါ ဟန်မပျက်နှင့်ပင် “ဟေ့ ကောင်တွေ၊ သူများလယ်ကွက်ထဲကို စောစောစီးစီးလာကြတာ ဘာလုပ် မလို့လဲကွ၊ အခု ထွက်သွားကြပါ၊ ဒါ ငါ့အဖေလယ်ထဲကွ” ဟု အော် ပြောလိုက်သော်လည်း မောင်ခင်တို့က မကြောက်။

“အံ့မာ၊ မင့်အဖေလယ်ထဲကို လာကြတာ မင့်ကို တွေ့ရအောင်လို့ ပေါ့ကွ၊ မင်း လုပ်နေတာတွေ မတရားလွန်းလို့ လက်တွေ့ပြောပြမလို့ ငါတို့ လာခဲ့ကြရတာ၊ အခု ရွာထဲမှာ ရေငတ်ကုန်ကြပြီ၊ တစ်ရွာလုံးဟာ တောင်ရွာက ရေတွင်းမှာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရေစည် သွားတိုက်နေကြပြီ၊ မင်းကတော့ ခုထိပဲ မသိသလို လုပ်ပြီး မင့်နွားအုပ်ကို ရေခပ်ချိုးပေး နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကြည့်စမ်း ရောယယ်လောက် ခန်းနေပြီလဲ”

“ဟေ့ ဖိုးတေ၊ မင်းတော်တော်လွန်တဲ့ အကောင်ပဲကွာ”

“ဖိုးတေရာ၊ မင်းက ငါ့ရေကန်ပဲဆိုပြီး အရပ်ကို လူမထင်လုပ်နေ တာကို တော်ရောသလားကွာ”

သူငယ်ချင်းတစ်စုက ဝိုင်း၍အော်ပြောနေသောအခါ ဖိုးတေက မိုက်ကန်းစွာဖြင့်...

“ဘာလဲကွ၊ ငါ့အဖေလယ်ထဲက ရေကန်ဟာ ငါ့ရေကန်ပေါ့၊ ငါ့ရေကန်က ရေကို ငါလုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်တယ်၊ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ လာမရှုပ်ကြနဲ့၊ သွားကြ၊ ခုထွက်သွားကြ” ဟု ပြန်အော်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ဒီရေကန်ဟာ မင့်ရေကန် ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား၊ ဒီရေကန်ဟာ ငါတို့ ဘိုးဘိုးက တစ်ရွာ လုံးကို အသုံးပြုဖို့ တူးပေးခဲ့တာကွ၊ မင့်အဖေ လယ်ထဲမှာမို့ မင်းတို့နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ အရပ်နဲ့သာ ဆိုင်နေတာပါ၊ ကဲ တိုတို ပြောမယ်ဟေ့၊ နောင်ကို မင့်နွားတွေကို ရေမချိုးပေးဖို့ ကတိပြုလိုက်ပါ၊ ဒါပဲ”

မောင်ခင်က ရှင်းလင်းပြသည့်တိုင်အောင် ဖိုးတေက အလျှော့ မပေးသေးဘဲ...

“အံမာ၊ ငါက ဘာပြုလို့ ကတိပြုရမှာလဲကွ၊ ဟေ့ မင်းတို့ သတ္တိရှိ ရင် ရှေ့တိုးလာကြည့်စမ်း” ဟု ခပ်တည်တည်နှင့် ပမာမခန့် ပြောလိုက် သောအခါ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော နက်ကျော်နှင့် သိန်းစံတို့က ဖိုးတေ ရှိရာသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။

နက်ကျော်နှင့် စံမြတို့တွင် တုတ်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေသောကြောင့် မျိုးလှက မနေနိုင်တော့ဘဲ “ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲကွ၊ လာခဲ့ကြပါဦး၊ လက်လွန်ကုန်မှာပဲ၊ ဟေ့ စံမြ ဆွဲလိုက်စမ်းပါဦးကွာ” ဟု ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ကာ တစ်ကွင်းလုံး ဆူညံသွားလေတော့သည်။

မနက်စောစော အချိန်ဖြစ်သဖြင့် လယ်တစ်ဖက်စွန်းရှိ တဲကလေး

ဆီမှ ဘကြီးထွန်း မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ့သားဖိုးတေအတွက် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ပြေးလာနေရင်းမှ...

“ဟေ့ နေကြဦးကွ၊ ရပ်ကြပါဦး၊ ဘကြီးထွန်းကို ပြောပြကြပါဦး” ဟု အသံတုန်ယင်စွာဖြင့် လှမ်းအော်ယူရလေ၏။ နက်ကျော်နှင့် သိန်းစံတို့လည်း ဘကြီးထွန်းကို မြင်လိုက်ကြသောအခါ ဖိုးတေနောက်သို့ တုတ်ကိုယ်စီနှင့် ပြေးလိုက်နေရာမှ ကိုယ်ရှိန်ရပ်လိုက်ရလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ၊ ဘကြီးထွန်းကို ပြောပြကြပါဦး”

“အလကား အကောင်တွေပါအဘ၊ ကျွန်တော့်ကို ရန်လုပ်ဖို့ ရေကန်ပေါင်အကွယ်မှာ လာချောင်းနေကြတာ၊ အခု အဘထွက်လာပေလို့ သာပေါ့”

ဖိုးတေက အရင်ဦးအောင်စ၍ ပြောလိုက်ရာ ဘကြီးထွန်းက မောင်ခင်တို့အား...

“ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ တယ်လွန်ကြပါလားကွာ၊ တကယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်သင်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် ရန်ငြိုးထားချင်ကြရသလဲကွာ” ဟု ဘကြီးထွန်းက မေးတော့မှ မောင်ခင်က ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီလိုပါ ဘကြီးထွန်း၊ အခု ရွာထဲမှာ ရေငတ်ကုန်ကြပါပြီ၊ ရေကလည်း ခန်းစပြုတဲ့အချိန်၊ ဖိုးတေကလည်း နေ့စဉ်ပဲ သူ့နွားအုပ်ကြီးကို ဒီရေကန်မှာ လာလာပြီး ရေချိုးပေးနေတာမို့ ရေဟာ နောက်ပြီး ခန်းလာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရေကန်ထဲကိုလည်း နွားရဲ့အညစ်အကြေးတွေ ကျပြီး ရေမသန့်တော့ပါဘူး၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက အရပ်အကျိုးကြည့်ပြီး သူ့ကိုတောင်းပန်နေကြရတာပါ၊ ဖိုးတေကလည်း ဘယ်လိုမှ မလျှော့ပေးလို့ အခုလို ဖြစ်ကြရတာပါ”

ဘကြီးထွန်း စိတ်မဆိုးတော့ပေ။

“ဟေ အခုရွာထဲမှာ ဒီကန်ရေကို မသောက်ကြတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘကြီးလည်း မသိရပါဘူးကွာ၊ ရွာထဲကို မရောက်တာလည်း ကြာပြီလေ။ ဟေ့ကောင် ဖိုးတေ၊ မင်း ငါ့စကား နားမထောင်ပါလားကွ၊ နွားမကျောင်းခင် ရေချိုးပေးမယ်ဆိုရင် ဟောဟို ချောင်းဆိပ်မှာ သွား ချိုးပေးဖို့ သူ့ကိုဘကြီး ပြောထားခဲ့ပါတယ် ငါ့တူတို့ရာ၊ ဒီကောင် တယ်ပျင်းတဲ့အကောင်ပဲကွ့။”

ဘကြီးထွန်း နားလည်သဘောပေါက်မှန်း သိကြရသောအခါ မျိုးလှက စတင်၍

“ရေကန်ကလည်း တိမ်ကောပါတော့မယ် ဘကြီး၊ နွေပေါက်လာ တိုင်း တစ်ရွာလုံးမှာ ရေအခက်အခဲဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီနှစ်မှာတော့ အခုလိုပဲ တောင်ရွာမှာသွားပြီး ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရေစည်တိုက်နေကြရပြီ၊ နောင်နှစ် မှာ ဒီလိုမဖြစ်ကြရဖို့ ကြိုတင်ပြီး ရေကန်ကို ပြုစုဖို့လိုပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အခု ကျွန်တော်တို့ဘကြီးဆီကို လာခဲ့ကြရတာပါ” ဟု ပြောပြလေသည်။

မောင်ခင်ကလည်း “ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ စဉ်းစားမိပါတယ် ဘကြီးထွန်း၊ မနေ့ကမှ ကျွန်တော့်အမေက ဒီရေကန်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘိုးများ လှူခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရလို့ ကျွန်တော်လည်း ပိုပြီး စိတ်ဝင် စားမိနေပါတယ်၊ ရေကန်ကို ပြုပြင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း တာဝန် ရှိနေပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ဘကြီးထွန်းက “ဪ မင်းက ဖိုးသာရရဲ့ မြေးကို။ ဟုတ်ပေ သားပဲ၊ အေးကွာ မင်းအဖေရှိတုန်းကတော့ ငါ့လယ်ထဲမှာ သူ ရောက် ရောက်လာပြီး သူ့အဖေရေကန်ကို စည်းတန်းကာတန်တာကာ၊ ရေမှော် ဆယ်တန်ဟာ ဆယ်ပြီး မကြာခဏ ပြုပြင်ပေးတယ်ကွ့၊ အခု သူဆုံး တာလည်းကြာပြီ၊ တစ်ရွာလုံးဟာ ရေကိုတော့ လာခပ်ကြတာပဲကွ၊ အင်း ရေကန်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ ပြုပြင်ဖော်မရကြပေဘူး” ဟု ပြော

နေလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီရေကန်ကို ရေလာခပ်တိုင်း ပြုပြင်ဖို့ သတိရကြပါတယ် ဘကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေလာခပ်တဲ့အခါတိုင်း ဖိုးတေက “ဒီရေကန်ဟာ ငါ့ရေကန်” လို့ပြောပြီး မောက်မာနေလွန်းလို့ မပြော ဖြစ်ကြတာပါ” ဟု ဆက်၍ ပြောပြကြလေ၏။

“ဖိုးတေကိုတော့ ထည့်မတွက်ကြနဲ့တော့ကွာ၊ သူမိုက်မဲတာတွေကို ဘကြီးက တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဘကြီးကို တစ်နေ့နေ့မှာ ပြောပြကြမလို့ ပါပဲ၊ အခု မိုးမကျခင်မှာ ဒီရေကန်ကို ကျွန်တော်တို့ ဆယ်ပါရစေ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိဘတွေကပါ ဒီရေကန်တိမ်ကောသွားမှာကို စိုးရိမ်နေကြပါတယ်၊ တစ်ရွာလုံးဟာ ဒီရေကန်ကိုသာ အားကိုးနေကြရတာပါ ဘကြီးရယ်”

ဘကြီးထွန်း၏ မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်လာ၏။

“ဟေ မင်းတို့ တယ်လိမ်မာတဲ့ လူငယ်လေးတွေပါလား၊ ဘကြီးကလည်း ဒီရေကန်ကို အရပ်ကဝိုင်းဝန်းပြီး ပြုပြင်စေချင်နေတာ ကြာပါပြီကွ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဘာများလဲ ဘကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သိပါရစေ”

“ဘာရမလဲ ငါ့တူတို့ရ၊ ဒီရေကန်ကို ပြုပြင်စေချင်တာကတော့ အရပ်ကောင်းကျိုးအတွက်ပါပဲ၊ ဘကြီးတစ်ယောက်ကောင်းနဲ့လည်း ပြုပြင်လို့ မရပေဘူး၊ အရပ်ကို ပြောပြရရင်လည်း သူ့လယ်ထဲက ရေကန်ကို သူ့ကောင်းကျိုးအတွက် သူက စတင်ပြီး ဆော်ဩတယ်ရယ်လို့ အထင်မှားမှာလည်း စိုးရတာကိုးကွဲ့”

“အရပ်က ဒီလို သဘောမထားပါဘူး ဘကြီးရယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ အသိပါ၊ ဘကြီးရဲ့လယ်ကွက်ထဲမှာ ဒီရေကန်က ပါဝင်နေတာ

မို့ ဘကြီးကို ဝိုင်းဝန်းခွင့်တောင်းပြီး ပြုပြင်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ဘကြီးရဲ့သဘောကို သိလိုက်ကြရတာ ကျွန်တော်တို့ တအားတက်ကြရတာပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘကြီးကို ခွင့်တောင်းနေစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့သဘောအတိုင်းပါ။ မင်းတို့ ခေတ်လူငယ်ကလေးတွေကို ဘကြီးကြည့်ပြီး သဘောကျလွန်းလို့ ဘကြီးရဲ့သား ဖိုးတေကိုလည်း မင်းတို့က အများကောင်းကျိုးပြုရာမှာ လက်တွဲခေါ်ကြဖို့ ဘကြီးက တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ် သာဓု သာဓု သာဓု”

THE INDIVIDUAL AND THE GROUP

Maung Khin dumped the water cans after he had carried water early in the morning, looking annoyed.

His mother who was boiling water in the kitchen looked at Maung Khin and asked, "What's wrong, son, in this early hour of the morning?"

"What's wrong? Today, too, the drinking water I scooped at the pond has again become muddy. Then, the water level is getting lower and lower, mother."

"It's usual that the water gets scarce as summer comes, son. Wait and fetch the water in the middle of the pond."

While his mother was saying so, Maung Khin muttered to himself, "Ah, yes. Water has become muddy because that fellow had bathed his cattle on the bound of the pond."

"Who, eh? Did you see Po Te bathing the cattle.

“I didn’t see him this morning, but as the water was found to be muddy it must have been that he did it, mother. He’s getting smart, saying the pond is in his father’s field. I can carry water only once this morning, mother. I’ll go for another round only in the evening.”

Maung Khin, the eldest son of the widowed mother, was helping her in house hold chores after he had sat for the seventh standard examination. His father who had all his life been working on his fields had died when his youngest daughter Mi Su was still an infant. The mother had since been bringing up the four children by earning her living as a seller of sundry goods at the village market-place. Maung Khin went to school only after he had helped her set up her shop in the morning.

When summer came, Maung Khin carried two water cans attached to other end of the yoke on his shoulders from the village pond quite far from the house to fill the pots from which water for drinking and other domestic uses was taken. And this morning he had come back from the pond feeling unhappy because he had found the water in the pond muddy.

“When the people of the village come to get

water from the pond, they won't get it, mother, because the water won't become clear for quite some time."

When Maung Khin said so, his mother heaved a sigh and said, "The pond has become like this since the death of your father. Since then, there has been hardly any one who repaired it."

"Yes, mother, that is so. Aunty Ma Hla and others have been saying that when my father was alive, he was doing all the necessary repairs, and so the entire village didn't have to worry about both drinking and domestic-use water during the summer. Why was father repairing the pond without grum-bling, mother?"

"Your father had decided to repair the pond always during his lifetime. If there was a leakage in the bund, he closed the leaking points. If moss and weeds came up, he salvaged them. The reason for his repairing the pond so often was that he came to know that this pond was dug by his grandparents long, long ago."

"How am I related to my father's grand parents, mother?"

"They were your great-grandparents, son. The

idea is that your father continued to do the good work done by his grandfather.”

“Then, mother, we have a duty to continue the good work of our great-grandparents just as father did.”

“That’s so. Don’t depend too much on the people of the village. Something could be done only when one would go round and urge them to be alert. I have been looking on without telling you about it till now because you are still very young.”

“That isn’t quite so, mother. At the present time, we young people are alert and have been doing many things. In this case of the pond, the whole village knows that Po Te has been so bad.”

“Po Te is young, so he doesn’t understand. He can become wise if you and your friends give him lessons.”

“As for Po Te, mother, he is so arrogant. He says that as the pond is in his father’s plot he owns it, and doesn’t care for anybody.”

“That’s nonsense, son. The original owner had dug this pond for people’s use. The pond isn’t Po Te’s. It is owned by all. It is for all to work together to repair it and use it. It is for all people.”

When his mother had told him about the history of the pond, Maung Khin went into the village, his face bright and happy.

In the village, Maung Khin's school-mates and play-mates, Thein Sann, Net Kyaw, Myo Hla and San Mya, all middle school students, used to meet under the shade of the banyan tree near the gate of the village. These students conferred with one another.

"Now the whole village will go without water. People take water from the pond, but they don't care to do anything when the water gets low."

Maung Khin let out his complaint. San Mya said in support, "Yes, that is so. We have so many people, in our house, and we have to go to the well in the southern village to cart barrels of well water."

"If my father had been alive, this wouldn't have been the case. Mother told me that father had all his life repaired and looked after this pond because it was dug by my great-grand parents."

Net Kyaw, too, said, "Yes, since we have come to know that the water has become muddy, we have to go to the southern village to get water with great difficulty."

"That's because Po Te has been so bad. He gets

up early in the morning and bathes his cattle at the pond before letting them off to the grazing ground. The water has become muddy because of him. Now I can't possibly carry water for my mother. As for getting water in a barrel from the southern village, I can't do it because we don't have a cart. That's the trouble."

As Maung Khin was grumbling, Myo Hla, the eldest in the group said, "If Po Te's father, U Tun Tha doesn't get angry and decides the case justly, we must all work with unity. Now all of us must come here before dawn." After saying these last words, the friends parted.

xxx

The village lay under the dim moonlight. The crowing of cocks could be heard. The friends had now been under the shade of the banyan tree. They went out of the village one after another and lay low on one side of the pound.

When it was nearly dawn, they saw a drove of cattle driven from Uncle Tun Tha's farm-house at the edge of the wide field. They also saw Po Te behind the cattle, with a bucket in his hand.

The friends ran in a group up the bund of the pond while **Po Te** was bathing the cattle. When **Po Te** saw them come up so suddenly, he shouted, without showing his agitation, "Hey, fellows, why have you come to someone's paddy field so early? Get out now, all of you! This is my father's paddy field." Maung Khin and friends were not frightened.

"Aha, we have come to your father's field to meet you. We have come to tell you now and here that what you have been doing is unjust. Now there is water shortage in the village. The whole village has got to go to the southern village to get water in barrels from the well with great difficulty. You are still pretending not to know of it, and you are bathing your cattle here. Look! How low the water has gone down."

"Hey, **Po Te**, you have done so badly."

"**Po Te**, do you think it is good to be doing things as if you don't care for the whole village, saying this is your pond?"

When the friends shouted at him in condemnation, **Po Te** shouted back foolishly:

"What? The pond in my father's land is, of course, my pond. I can do whatever I like with the water in my pond. You are not concerned with it. Don't

come and make trouble. Go! Get away.”

“Hey, fellow! What did you say? This pond is yours, is it, eh? Ha, ha, ha! This pond was dug by my great-grand father for the use of the whole village. You have nothing to do with this pond even if it is in your father’s field. This pond belongs to the village. Now, I’ll tell you this. Promise that you will not bathe your cattle here in future. That’s all!”

Though Maung Khin had made it clear, Po Te did not give in.

“Aha, why must I make that promise? Hey, if you have courage, come forward, all of you.” When he said so seriously and defiantly Net Kyaw and Their San who were quick in action rushed to Po Te.

As these boys were with sticks in their hands, Myo Hla couldn’t look on. “Hey, fellows. What are you going to do? Come back! You might be committing something. Hey, San Mya, hold them back!” There was a stir, and the whole field was full of noises.

As it was early morning, when Uncle Tun saw them from the little hut at the edge of the field, he ran toward them in great anxiety, shouting with trembling voice, “Hey, wait! Stop! Tell me what’s the

matter.” When they saw Uncle Tun, Net Kyaw and Thein San who were running toward **Po Te** with sticks in their hands stopped short.

“What’s the matter? Tell me... your Uncle Tun.”

“These are useless fellows, father. They were hiding behind the bund of the pond to pick a fight with me, and now they’ve stopped short because you have come out,” **Po Te** said because he wanted to be the first to report.

Uncle Tun turned to Maung Khin and others and said, “Is that so? He is one and you are a group. Why do you want to be so malicious?”

Maung Khin explained:

“It’s like this, Uncle Tun. There’s a shortage of water in the village. Water has become muddy and scarce because **Po Te** comes to this pond every day to bathe his cattle. Dirt from the bodies of the cattle has dropped into the water, and so it has become impure. We have been imploring with him in the interests of the village. But as **Po Te** did not concede, the situation has got worse.”

Uncle Tun was not angry.

“Eh, the people of the village can’t use this water for drinking; is that so? Uncle doesn’t know about it

because uncle has not been to the village for quite some time. Hey, Po Te fellow! So you have not obeyed me. I told him, my nephews, that if the cattle needed bathing he should go to that stream and bathe them there. This fellow is a lazy one.”

When the boys came to know that Uncle Tun was convinced, Myo Hla said, “The pond will get shallow, Uncle. The whole village has water difficulty whenever summer comes. This year, water has to be taken in barrels with great difficulty from the southern village. It is necessary to repair the pond in advance so that it may not happen like this next year. That’s why we have come to see you, Uncle.”

Maung Khin also said, “Uncle Tun, we have thought of doing something like this. I knew from my mother only yesterday that this pond was dug by my great-grand parents and was given to the village in charity. So I have become more interested in it. We have a duty to repair the pond.”

Uncle Tun said, “Oh, yes, you are Po Tha Ya’s grandson. Yes, when your father was alive he used to come to my field to reinforce the bunds of the pond and scoop out water moss. He often made repairs of the pond his father had dug. Now that he was gone,

the whole village came to get the water from the pond but none of the people would care to make repairs.”

Maung Khin continued, “We are aware of our duty to repair the pond whenever we come to get the water but we have failed to tell you about this because Po Te has been arrogant, saying ‘This pond is mine!’”

“Don’t count Po Te. I apologize to you for his folly.”

“We have been meaning to tell you one day. Please allow us to salvage this pond before the rains come. We and our parents are afraid that this pond may become shallow. The whole village is depending on this pond Uncle.”

Uncle Tun’s face brightened.

“Ah, you all are clever boys. As for me, I have long been waiting for the people to work together to repair this pond. But...”

“What is it, Uncle? Please let us know.”

“It’s this, my nephews. Repairing this pond is for the benefit of the village, but I can’t do the repairing only by myself. If I tell the people of the village, they may think that I urge for the repair of this pond because it is in my field and the repairing

is to be done in my interest. I am afraid to be misunderstood.”

“That is not the attitude of the village, Uncle. We know well. We have decided to repair the pond after we have asked your permission because the pond lies in your field. Now that we know your attitude, we are greatly encouraged.”

“If that is so, you don't need to ask my permission. You can do as you like. Because I am greatly pleased with you, young people of this page, I would like to request you to link your hands with Po Te and take him along with you in doing good work for the people. Sadhu! Sadhu! Sadhu!”

ညာဏ်ကြီးရှင် ရွှေကြက်တူ

လွန်လေပြီးသောအခါ၌ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် မင်းသားတစ်ပါးနှင့် မင်းသမီးတစ်ပါးတို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားကြလေ၏။

များမကြာခင်၌ မင်းသားသည် ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းကိုတည်၍ ကုန်ရောင်းထွက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ သူသည် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်သို့ သင်္ဘောလွှင့်ခဲ့ရာ သင်္ဘောသားငါးရာ ပါရှိခဲ့လေ၏။

သင်္ဘောသည် မြစ်ကြောင်းတွင် စုန်ဆင်းခဲ့ရာ တစ်နေ့သ၌ တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ပြည်အနီးရှိ ကင်းစောင့်မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ကင်းစောင့်မြို့ကလေးကို မင်းသားတစ်ပါး အုပ်ချုပ်လျက်ရှိလေ၏။ သင်္ဘောသည် ကင်းစောင့်မြို့ကလေးရှိ ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျောက်ချလျက် တစ်ညအိပ်ရလေ၏။

ညအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ကင်းစောင့်မြို့ကို အုပ်ချုပ်နေသော ကင်းစောင့်မင်းသားသည် သင်္ဘောသို့ ဆင်းလာပြီးလျှင် သူယူဆောင်လာခဲ့သော ရွှေနဖားတုံးနှင့် ငွေနဖားတုံးတို့ကို သင်္ဘောဦးပိုင်းဘက်တွင် အမှတ်တမဲ့ ဝှက်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ပြန်တက်သွားလေ၏။

နံနက်မိုးလင်း၍ ခရီးဆက်လက်သွားရန် သင်္ဘောကို ကမ်းမှ ခွာမည်ပြုသောအခါ ကင်းစောင့်မင်းသားသည် သင်္ဘောသို့ ဆင်းလာ ပြီးလျှင် ကမ်းမှ မခွာရန် တားမြစ်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းသားက “ကျွန်ုပ် တို့ကို ဘာကြောင့် တားမြစ်ရပါသနည်း” ဟု မေးလေရာ ကင်းစောင့် မင်းသားက “ညက ကျွန်ုပ်တို့နန်းတော်တွင်း၌ ရွှေနဖားတုံးနှင့် ငွေနဖား တုံး ပျောက်သွားပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့သင်္ဘောတွင် ရှာရပါလိမ့်မယ်၊ တွေ့ရှိပါက သွားခွင့်မပြုဘဲ အပြစ်ရှိသလို စီရင်ရပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြော လေ၏။

ကင်းစောင့်မင်းသားဆိုသည့်အတိုင်း မင်းသားက ရိုးသားစွာပင် သူ၏ သင်္ဘောပေါ်တွင် ရှာခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ ကင်းစောင့်မင်းသား လည်း သင်္ဘောပေါ်၌ ဟိုမှသည်မှ ရှာလေဟန်ပြုပြီးနောက် ညက သူ ဝှက်ထားခဲ့သည့် ရွှေနဖားတုံးနှင့် ငွေနဖားတုံးတို့ကို ယူပြီးလျှင် မင်း သားအားပြ၍ “ကဲ ဟောဒီမှာ ကျုပ်တို့ဆီက ပျောက်သွားတဲ့ ရွှေနဖား တုံးနဲ့ ငွေနဖားတုံးတို့ကို တွေ့ရပြီ။ သင်တို့အားလုံးမှာ အပြစ်ရှိသဖြင့် ကျုပ်တို့ သွားခွင့်မပြုနိုင်” ဟု ဆိုပြီးလျှင် မင်းသားနှင့် သင်္ဘောသား ငါးရာအား ဖမ်းဆီးစေကာ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားလိုက်လေ၏။

ကာလအတန်ငယ်ကြာ၍ မင်းသား ပြန်ရောက်ချိန်တန်သောအခါ ကျန်ရှိခဲ့သော မင်းသမီးသည် စိတ်ပူစ ပြုလာလေတော့သည်။ သူသည် မင်းသားမှာ ဘေးရန်တစ်ခုခုတော့ တွေ့နေပြီဟု တွေးတော စိုးရိမ်သ ဖြင့် နောက်ထပ် သင်္ဘောတစ်စင်း တည်ပြန်လေ၏။ ထိုနောက် သူ၏ အပျိုတော် ငါးရာအား သင်္ဘောသားများအသွင် ဝတ်ဆင်စေ၍ မင်းသမီး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မင်းသားကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ကာ သူ မွေးမြူထားသော ရွှေကြက်တူရွေးကလေးတစ်ကောင်ကိုလည်း ယူဆောင်လျက် သင်္ဘော လွှင့်ခဲ့လေ၏။

မင်းသမီးသည် သင်္ဘောသား ငါးရာအသွင် ဝတ်ဆင်ထားသော သူ၏ အပျိုတော်များအား ရွှေပန်းထိမ် ငွေပန်းထိမ် ပညာများကို သင်ကြားထားလေ၏။ သူတို့သည် မင်းသား စုန်ဆင်းသွားသော မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ထွက်ခဲ့ကြရာ ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကင်းစောင့်မြို့သို့ ရောက်ကြလေ၏။

မင်းသားယောင်ဆောင်လာသော မင်းသမီးနှင့် သင်္ဘောသားငါးရာတို့လည်း ထိုမြို့ဆိပ်ကမ်းမှာ တစ်ည အိပ်ကြလေ၏။

ညအချိန်ကျသောအခါ ကင်းစောင့်မင်းသားသည် လာနေကျအတိုင်း သူ၏ ရွှေနဖားတုံးနှင့် ငွေနဖားတုံးတို့ကို ဝှက်ယူလာပြီးလျှင် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းမှာ တိတ်တဆိတ် ချထားပြီးနောက် ပြန်တက်သွားလေ၏။ ဤအခြင်းအရာကို မင်းသမီးခေါ်ဆောင်လာသော ရွှေကြက်တူရွေးကလေးက မြင်၍ သူ၏ သခင်မအား တိုးတိုး ပြောကြားလိုက်လေ၏။

ညလူခြေတိတ်ချိန် ရောက်သောအခါ မင်းသမီးသည် ရွှေပန်းထိမ် ငွေပန်းထိမ်တတ်သော သူ၏ အပျိုတော်များအား ရွှေနဖားတုံးနှင့် ငွေနဖားတုံးတို့ကို ပုတီး၊ လက်ကောက်၊ နားကပ်များ ပြုလုပ်စေပြီးနောက် အနေမပျက် အိပ်ဟန် ပြုနေကြလေ၏။

နံနက်မိုးလင်း၍ မင်းသမီးတို့ ခရီးဆက်ရန် သင်္ဘောကို ကမ်းမှ ခွာမည်ပြုသောအခါ ကင်းစောင့်မင်းသား ရောက်လာပြီးလျှင် သူတို့အား ကမ်းမှ မခွာရန် တားမြစ်လေ၏။ ကင်းစောင့်မင်းသားက “ကျုပ်တို့ နန်းတော်ထဲမှာ ညက ရွှေနဖားတုံးနဲ့ ငွေနဖားတုံးများ ပျောက်သွားလို့ ဒီသင်္ဘောမှာ ရှာရပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မင်းသမီးက ဟန်ဆောင်လျက် “ရှာပါ ခင်ဗျာ ရှာပါ၊ ကျုပ်တို့ဟာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မခိုးတတ်ပါဘူး၊ တွေ့ရင် အပြစ်ရှိသလို စီရင်ပါ၊ ခံပါ့မယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့မှာ အပြစ်မရှိရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း

တစ်ခုခုကို တောင်းရပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ကင်းစောင့်မင်းသားကလည်း “ကဲလေ အပြစ်မရှိရင် ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာကို ပေးရတာပေါ့၊ အပြစ်ရှိရင် ကျုပ်တို့မြို့ထုံးစံအတိုင်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ သဘောကိုပါ အပိုင်သိမ်းရမှာပဲ” ဟုဆိုကာ သဘောတွင် မွေနှောက်၍ ရှာဖွေလေ၏။ ကင်းစောင့်မင်းသားလည်း သူချထားခဲ့သော ရွှေနဖားတုံးနှင့် ငွေနဖားတုံးများကို မတွေ့ရသဖြင့် သူ့အဆို ရှုံးရလေ၏။

“ကဲ ကျုပ်တို့ပစ္စည်းကို ရှာမတွေ့ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ နိုင်ပါတယ်၊ အလိုရှိရာကိုသာ ပြောပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာကို အခုချက်ချင်း တော့ မပေးနိုင်သေးဘူး၊ ကျုပ်တို့မြို့မှာ နောက်ထပ် သုံးညဆက်ပြီး အိပ်မှ ပေးနိုင်မယ်” ဟု ကင်းစောင့်မင်းသားက ပြောသည်ကို မင်းသမီးက “ကောင်းပြီ အိပ်တာပေါ့” ဟု သဘောတူလိုက်လေ၏။ ကင်းစောင့်မင်းသား နန်းတော်သို့ ပြန်သွားသောအခါ မင်းသမီးက အပျိုတော် ငါးရာတို့နှင့် တိုင်ပင်နေလေ၏။

မင်းသမီး။ ။ “ကင်းစောင့်မင်းသားဟာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲလှေ့ ရှိတယ်၊ တို့ကို ဒီမှာ သုံးညဆက်ပြီး အိပ်ခိုင်းတာဟာ နောက်ထပ် ရန်ရှာချင်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ ဘယ်လို ရန်ရှာရဦးမယ်ဆို တာ သိရအောင် တို့ ရွှေကြက်တူကလေးကို စုံစမ်းခိုင်းရရင် မကောင်းဘူးလား”

အပျိုတော်များ။ ။ “ကောင်းသားပဲ သခင်မ၊ ညကျတော့ ရွှေကြက်တူကလေးကို နန်းတော်ကြီးဆီ လွှတ်လိုက်ရင် သိရမှာပေါ့”

ညအချိန်တွင် မင်းသမီးသည် ရွှေကြက်တူကလေးအား နန်းတော်ဆီသို့ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ရွှေကြက်တူကလေးသည် နန်းတော် လေသာပြတင်းနား၌ ကွယ်၍ နားထောင်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကင်းစောင့်မင်းသားနှင့် တပည့်ကျော်တို့လည်း လေသာဆောင်၌ တိတ်တဆိတ်

တိုင်ပင်နေကြလေသည်။

ကင်းစောင့်မင်းသား။ ။ “သင်္ဘောပေါ်က မင်းသားနှင့် သင်္ဘောသားငါးရာဟာ သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ တို့ချထားတဲ့ ရွှေနဖားတုံးတွေကို ချက်ချင်းပဲ ပုတီးလက်ကောက်တွေ လုပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ သင်းတို့ဟာ ယောက်ျားတွေ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ မိန်းမတွေဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သင်းတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖမ်းရရင် ကောင်းမလဲ”

ထိုအခါ တပည့်ကျော်တစ်ယောက်က အကြံပေးလေ၏။

“မိန်းမသားတွေဆိုရင် ဖမ်းဖို့ မခက်ပါဘူး ကိုယ်တော်၊ သင်းတို့အားလုံးကို ပန်းဥယျာဉ်ထဲ အလည်ခေါ်သွားတာပေါ့၊ မိန်းမဆိုတာ ပန်းကိုမြင်ရင် သိပ်ကြိုက်တယ်၊ သူတို့ လှမ်းခူးကြမှာပဲ၊ သူတို့ကို အဲဒီလိုစမ်းပြီး ဖမ်းတာပေါ့”

ဤသို့ ကင်းစောင့်မင်းသားတို့ တိုင်ပင်နေကြသည်ကို ရွှေကြက်တူက သူ၏ သခင်မအား ပြန်ပြောပြလိုက်လေ၏။ မင်းသမီးလည်း ရွှေကြက်တူထံမှ သတင်းစကားကြားရ၍ စိတ်ညစ်ပြီးလျှင် မှိုင်နေလေ၏။ အပျိုတော်များမှာလည်း မင်းသမီးကဲ့သို့ပင် မှိုင်တွေနေကြလေ၏။ ထိုအခါ ပါးနပ်၍ ဉာဏ်ကောင်းသော ရွှေကြက်တူကလေးက ဤသို့ အကြံပေးလေ၏။ “မခက်ပါဘူး သခင်မ၊ နက်ဖြန် သူတို့လာခေါ်တော့ ဥယျာဉ်ထဲကို လိုက်သွားကြပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းတွေမြင်ရင် တစ်ပွင့်မျှ မခူးကြလေနှင့်၊ ဒီလိုဆိုရင် သခင်မတို့ကို သူတို့က မိန်းမတွေပဲလို့ မစွပ်စွဲရဲပါဘူး”

“အေး... ရွှေကြက်တူ အကြံပေးတာကောင်းတယ်၊ ညည်းတို့အားလုံးပဲ ဥယျာဉ်ထဲကို လိုက်ခဲ့ကြပေတော့၊ ပန်းတွေမြင်လို့ရှိရင် ခူးဖို့ဝေးလို့ စေ့စေ့မျှ မကြည့်ရဘူးနော်”

ရွှေကြက်တူကလေးက အကြံပေး၍ မင်းသမီးလည်း စိတ်သက်

သာရာ ရသွားလေ၏။ နောက်တစ်နေ့၌ ရွှေကြက်တူကလေး အကြံပေးသည့်အတိုင်း ကင်းစောင့်မင်းသားခေါ်ရာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ မင်းသမီးနှင့် အပျိုတော်ငါးရာတို့ လိုက်သွားကြကာ ပန်းတစ်ပွင့်မျှ မခူးဘဲ ပြန်လာကြသဖြင့် သူတို့ကို ကင်းစောင့်မင်းသားက လက်ရဖမ်းဆီးရန် မတတ်နိုင်ကြချေ။

ညအချိန်၌ ကင်းစောင့်မင်းသားနှင့် တပည့်ကျော်တို့သည် လေသာဆောင်၌ တိုင်ပင်ကြပြန်လေ၏။ ရွှေကြက်တူကလေးကလည်း ချောင်း၍ နားထောင်လျက်ပင်ရှိလေ၏။

ကင်းစောင့်မင်းသား။ ။ “ ပန်းတွေစုံနေအောင် မြင်ရလို့လည်း သူတို့ တစ်ပွင့်တစ်ဖူးမျှ မခူးကြဘူးကွဲ့၊ သင်းတို့ဟာ တကယ်ပဲ ယောက်ျားတွေများ ဖြစ်နေမလား မသိပါဘူးကွယ်၊ သင်းတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖမ်းရပါဦးမလဲ၊ ကြံကြစမ်းပါဦး တပည့်ကျော်တို့။ ”

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော တပည့်က အကြံပေးပြန်၏။

“ဒါဖြင့်ရင် သင်းတို့ကို မြို့အရှေ့ဘက်က စိန်တွေ ကျောက်တွေ ပေါတဲ့ တောင်ကြီးဆီကို အလည်ခေါ်သွားမယ်၊ ဒီတောင်ကြီးပေါ်က စိန်တွေ ကျောက်တွေကို မြင်ရင် ဘယ်မိန်းမမျှ မကောက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ သင်းတို့လည်း မိန်းမတွေဖြစ်ရင် ကောက်မှာအမှန်ပဲ၊ ဒီအကြံ မကောင်းဘူးလား ကိုယ်တော်”

ကင်းစောင့်မင်းသားတို့အကြံအစည်ကို ရွှေကြက်တူကလေးက ချောင်း၍ နားထောင်ပြီးလျှင် သူ့သခင်မအား ပြန်၍ ပြောကြားလေ၏။ မင်းသမီးသည် ရွှေကြက်တူထံမှသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ သူ၏ အပျိုတော်များကို ခေါ်ပြီးလျှင် “ ကဲ ကြားပလား မမတို့၊ နက်ဖြန်ကျရင် တို့အားလုံးကို ကင်းစောင့်မင်းသားက စိန်တွေကျောက်တွေပေါတဲ့ တောင်ကြီးဆီကိုသွားဖို့ လာခေါ်လိမ့်မယ်၊ ညည်းတို့ စိန်တွေကျောက်

တွေ မြင်ပေမဲ့ ကုန်းပြီး မကောက်ကြရဘူးနော်၊ ကောက်ရင် ငါတို့ဟာ မိန်းမတွေဆိုတာ သူတို့သိပြီး ဖမ်းထားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ စိန်ကျောက် တွေကို လိုချင်ကြရင် ညည်းတို့စီးတဲ့ ဖိနပ်တွေရဲ့ အောက်မှာ ဖယောင်း ပြားများ ကပ်ခဲ့ကြ၊ ဟိုရောက်လို့ စိန်ကျောက်တွေ ထူတဲ့နေရာကျရင် တစ်ခါတည်းဖိနပ်နဲ့ဆောင့်ပြီး နင်းခဲ့ကြ၊ စိန်တွေကျောက်တွေဟာ ဖိနပ်အောက်မှာ ကပ်ပြီး ပါလာလိမ့်မယ်” ဟု မှာထားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် ကင်းစောင့်မင်းသားခေါ်ရာ တောင်ကြီးပေါ်သို့ လိုက်သွားကြသော်လည်း စိန်ကျောက်များကို ကုန်း၍ မကောက်ကြရဘဲ ဖိနပ်များနှင့်သာ ဖိ၍ နင်းခဲ့ကြရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကင်းစောင့်မင်းသားက သူတို့အား မိန်းမသားများဖြစ်သည်ဟု မစွပ်စွဲ ဝံ့ပေ။ ကင်းစောင့်မင်းသားလည်း မင်းသမီးတို့ကို မဖမ်းနိုင်သေးသဖြင့် ညအချိန်၌ သူ၏ တပည့်ကျော်တို့ကို ခေါ်၍ “ကဲ တပည့်ကျော်တို့ ဒီကနေ့လည်း သင်းတို့ကို ဖမ်းလို့ မဖြစ်ပြန်ဘူး၊ ဒီတော့ နက်ဖြန်ကျရင် မြို့ပြင်ဘက်က နတ်ရေကန်ကြီးမှာ ရေချိုးဖို့ သူတို့ကို သွားခေါ်ကြမယ်၊ နတ်ရေကန်မှာတော့ ယောက်ျားများရေချိုးရင် ဘာမှမထူးခြားပေမဲ့ မိန်းမ များ ရေချိုးလိုက်ရင် ရေဟာ သွေးများလို နီရဲလာတယ်၊ သင်းတို့ဟာ မိန်းမတွေဆိုရင် ရေထဲဆင်းလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရေဟာ တစ်ခါ တည်း နီရဲလာမှာပဲ၊ ဒီတော့မှ သင်းတို့ကို လက်ရဖမ်းရတော့မှာပေါ့ ကွယ်” ဟု တိုင်ပင်လေ၏။

ရွှေကြက်တူကလေးလည်း လေသာဆောင်မှ သင်္ဘောသို့ပြန်ခဲ့ ပြီးလျှင် သူ၏သခင်မအား အကြောင်းစုံ ပြောကြားလိုက်လေ၏။

အပျိုတော်တို့သည် ရွှေကြက်တူပြောပြသော နတ်ရေကန်ကြီးထဲ၌ ရေဆင်းချိုးကြရမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေကြလေ၏။ ထိုအခါ မင်းသမီးက “ညည်းတို့ ဘာမျှမကြောက်ကြပါနှင့်၊ ဒီအရေးက ငါလွတ်အောင် ကြံစည်

မယ်၊ သူတို့လာခေါ်ရင်သာ ဟန်မပျက် လိုက်ခဲ့ကြ” ဟု မှာထားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မင်းသမီးနှင့် အပျိုတော်တို့သည် နတ်ရေကန်ကြီးဆီသို့ ရေချိုးရန် ဟန်မပျက် လိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။ နတ်ရေကန်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ မင်းသမီးက ကင်းစောင့်မင်းသားကို စကားဆိုလေ၏။

“ကင်းစောင့်မင်းသားခင်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လူမျိုးဟာ ရေကို အရမ်းမချိုးရပါဘူး၊ သူများတိုင်းပြည်က ရေတွင်းရေကန်မှာ ရေချိုးမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လက်များ ယားယံလာတတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ကြက်တစ်ရာ၊ ဝက်တစ်ရာ၊ ဘဲတစ်ရာတို့ကို သတ်ပြီး သူတို့ရဲ့ လည်ချောင်းသွေးကို ရေထဲမှာချပြီးမှ ချိုးရပါတယ်။ ကြက်သွေး၊ ဝက်သွေး၊ ဘဲသွေးများကို ရေကန်မှာ ထည့်ခွင့်ပြုပါ” ဟု ခွင့်တောင်းလေရာ ကင်းစောင့်မင်းသားက ခွင့်ပြုလိုက်ရလေ၏။

ထိုသို့ သွေးများဖြင့် နီရဲနေသော ရေကန်ထဲ၌ မင်းသမီးနှင့် အပျိုတော်တို့ ရေဆင်းချိုးကြသောအခါ သူတို့ကို မိန်းမများဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲ၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ကင်းစောင့်မင်းသားသည် မင်းသမီးနှင့် အပျိုတော်တို့ကို ဖမ်း၍ မရနိုင်သဖြင့် အခဲမကျေ ဖြစ်နေလေ၏။

သို့သော်လည်း မင်းသမီးတို့သည် ထိုမြို့၌ အိပ်ကြရသည်မှာ ကတိအတိုင်း သုံးညမျှ ရှိပြီဖြစ်သဖြင့် ကင်းစောင့်မင်းသားအား စကားဆိုကြလေတော့သည်။ “ကဲ... ကျုပ်တို့လည်း ဒီမြို့မှာ ကတိအတိုင်း သုံးညကြာသွားပါပြီ၊ နက်ဖြန် သင်္ဘောထွက်ရပါမည်။ ကျုပ်တို့လိုချင်တာကို ပေးပါတော့” ဟု ဆိုသဖြင့် ကင်းစောင့်မင်းသားက “ကောင်းပါပြီ၊ သင်တို့အလိုရှိတာကိုသာ ပြောပါ” ဟု ပြောလေရာ မင်းသမီးက “ကျုပ်တို့လိုချင်တာက တခြားဟာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမြို့မှာ သင်တို့ဖမ်းပြီး အကျဉ်းချထားတဲ့ မင်းသားနဲ့ သင်္ဘောသားငါးရာကို လိုချင်ပါ

တယ်၊ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကပါပဲ၊ အပြစ်ကင်းသူများ ဖြစ်ပါ
တယ်”ဟု ပြောလေ၏။

မင်းသမီးတောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ကင်းစောင့်မင်းသားလည်း
အကျဉ်းချထားသော မင်းသားနှင့် သင်္ဘောသားငါးရာတို့ကို သင်္ဘော
နှင့်တကွ အကျဉ်းမှ လွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ မင်းသမီးနှင့် မင်းသားတို့သည် သင်္ဘောနှစ်စင်း
ကို ရွက်ပြိုင်ဖွင့်ကာ တိုင်းတော်ပြည်တော်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ခဲ့ကြလေ
တော့သတည်း။

THE WISE PARROT

Long, long ago, in a large city a prince and a princess were married.

Soon afterwards, the prince built a merchant-ship and prepared to go out to sell the goods. He sailed to a certain country with a crew of five hundred.

As the ship sailed down the river, it arrived one day at an outpost town near a large country. A prince governed the outpost town. The ship dropped anchor at the harbor of the town to stop for the night,

When the night came, the prince who was the governor of the outpost town, came aboard the ship with gold and silver bars and casually hid them at the fore of the ship and went up the shore.

When the ship was about to leave to continue the journey at daybreak, the outpost prince came down on the ship and forbade it to leave the shore. Then

the prince asked: "Why are we forbidden?" and the outpost prince said: "Last night in our palace gold and silver bars were lost. We have to search your ship. If they are found, no permission to leave will be granted, and action will be taken."

The prince honestly allowed his ship to be searched.

The outpost prince pretended to search here and there, and brought out the gold and silver bars at the place where he had hidden the night before and showed them to the prince. Then he said: "Here are the gold and silver bars that we have lost. As you all are guilty we cannot allow you to leave." So saying, he had the prince and the five hundred sailors arrested and put in prison.

When time had passed and the prince had not returned, the princess began to feel anxious. As she thought that the prince had got into some trouble, she had another ship built. Then she had her five hundred maids dressed like sailors, and she had herself dressed like a prince, and carrying with her the parrot she had as her pet, set sail.

The princess had taught her five hundred maids the art of gold and silver smith. They sailed down

you have in your country.”

“All right, If you are not at fault, we shall give you what you want. If you are at fault, we will have to seize you and ship according to the custom of our town.” So saying, the outpost prince had the ship thoroughly searched. As the outpost prince could not find the gold and silver bars that he had left in the ship, he lost the deal.

“Now, we didn’t find our property. You have won. Please tell me what you want. But we cannot give at once what you want. We will give you only after you have stopped at our town for three more nights,” said the outpost prince. “All right. We will stop,” said the princess. After the outpost prince had gone back to the palace, the princess consulted her five hundred maids.

Princess: “The outpost prince is cunning. I think that by asking us to stop here for three more nights he wants to give us trouble. So in order to know how they will try to give us trouble, is it not good to ask the golden parrot to make enquiries?”

Maids: “That’s good, mistress. If the golden parrot is sent to the palace at night, we will know.”

At night the princess sent the golden parrot to

the palace. The golden parrot hid itself near the parlour window and listened. At that time the outpost prince and his close followers were conferring secretly in the parlour.

Outpost prince: "The prince and the five hundred sailors on the ship are very smart. They have made our gold and silver bars into necklaces and bracelets. They don't seem to be men; they must be women. So how best can we arrest them?"

One of the followers made a suggestion:

"If they are women, it is not difficult to arrest them, my lord. We will take all of them to the garden for a visit. Women like flowers very much. They will surely pluck some flowers. Then we will arrest them."

The golden parrot went back to its mistress to report the matter. The princess looked sad when she heard the news from the golden parrot. The maids were also sad. Then the intelligent golden parrot gave a suggestion thus: "It is not difficult, mistress. Tomorrow when they come to take you to the garden, go within them. But please do not pluck a single flower. If so, they will not dare accuse you of being women."

“Yes, the golden parrot’s suggestion is good. You all come along with me to the garden. If you see the flowers, far from plucking them, you must not even gaze at them,” said the princess.

The princess was relieved of sadness at the golden parrot’s suggestion. On the following day the princess and the five hundred maids went to the garden with the outpost prince and came back without one single flower. So the outpost prince could not catch hold of them.

At night the outpost prince and his followers conferred again in the popular. The golden parrot eavesdropped them.

Outpost prince: “They did not pluck one single flower although they had seen various kinds. I don’t know whether they are really men. How can they be caught? Think up something, my dear followers.”

Then one of the followers made another suggestion.

“They must be taken to the great mountain in the east of the town. The mountain is full of diamonds and precious stones. No women can help picking up the diamonds and precious stones on this great mountain when she sees them. If they are women,

they will surely pick them. Isn't this suggestion good, Master?"

The golden parrot told its mistress about the suggestion. The princess called her maids and said: "*Now, ladies, do you hear that? Tomorrow the outpost prince will take all of us to the great mountain where there are plenty of diamonds and precious stones. You must not stop to pick them. If you do, they will come to know that we are women and will arrest us. So if you want to have these diamonds and precious stones, stick sheets of was on your slippers. When you get to that place, stamp your feet hard and the diamonds and precious stones will stick to your slippers.*"

When on the following day they went along with the outpost prince to the great mountain they did not stop to pick the stones but they pressed their slippers hard with their effect. So the outpost prince dared not accuse them of being women. As the prince could not yet catch them, he called his followers and said: "My dear followers, today, too, we could not catch them. So tomorrow we will take them to bathe in magic lake outside the town. Although nothing happens if men bathe in it, the water becomes red

like blood if women bathe in it. If they are women, water will become red at once when they get into it. Then we will arrest them.”

The golden parrot reported fully to its mistress.

The maids were afraid to go into the magic lake and bathe. The princess said: “Don’t be afraid. I will try to get out of this difficulty. Just go along with the outpost prince quietly when he comes to take you to the lake.”

When on the following day they were taken to the magic lake they went quietly. When they arrived at lake, the princess said to the outpost prince: “Dear Outpost Prince, we cannot bathe carelessly. If we bathe at a well or in a lake in other people’s country, we are likely to get itches all over the body. In order that it may not happen we have to kill one hundred each of chicken, pigs, ducks and fill their blood in the lake, and then only we can bathe. Please allow us to fill the lake with the blood of chicken, pigs and ducks.” The outpost prince had to allow them.

So when the princess and the maids went into the lake which was already red with the animal’s blood, they could not be accused of women. The outpost prince would not forgive them because he could not

လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်သူသည် သတိကောင်းစွာဖြင့် လက်တွင် ကိုင်ထားသော ဓားမတိုကလေးကို ဗိုက်မှာ ကပ်၍ ထောင်ပြီး လျှင် ပက်လက်လှန်၍ အိပ်လိုက်လေ၏။ ဝက်ဝံကြီးလည်း အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလာ၍ မောင်ကျော်သူအား အုပ်လိုက်ရာ ထောင်ထားသော ဓားမတို ကလေး ဗိုက်မှာစူး၍ သေဆုံးသွားလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်သူသည် လဲနေရာမှ ထကာ ရှေ့သို့ ခရီးမဆက်တော့ဘဲ ဝက်ဝံသေကြီးကို ထမ်း ကာ သူ့ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ရွာသို့ရောက်သောအခါ ရွာသူရွာသားတို့လည်း မောင်ကျော်သူ အား ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ဆီးကြိုကြပြီးလျှင် “တယ်လည်း သတ္တိ ကောင်းပါကလား မောင်ကျော်သူ” ဟု ချီးမွမ်းကြလေ၏။ ထိုသို့သော သတင်းကို ပြည့်ရှင်မင်းကြီး ကြားသိရသော် ချက်ချင်းပင်လျှင် မောင် ကျော်သူအား ရှေ့တော်သို့ ဝင်စေ၍ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။ “မှူးကြီး မတ်ရာ သေနာပတိအပေါင်းတို့ ငါ၏ တိုင်းတော်ပြည်တော်တွင် သောင်းကျန်းထကြွနေသော ဝက်ဝံကြီးကို မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ နှိမ်နင်းရန် မဝံ့ကြပေ။ ယခု မောင်ကျော်သူကား သူတကာတို့နှင့်မတူ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၍ ဝက်ဝံကြီးကို သတ်ဖြတ်ချေမှုန်းလိုက် ပေပြီ။ ဝက်ဝံကြီးသည် ရှေးက မည်သူအားမျှ အရှုံးမပေး၊ တွေ့သမျှ လူအပေါင်းအား သတ်ဖြတ်ကာ အနိုင်ယူခဲ့သော်လည်း မောင်ကျော်သူကို မူကား မနိုင်တော့ဘဲ အရှုံးပေးခဲ့ရလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မောင်ကျော်သူအား “ဝံမနိုင်ကျော်သူ” ဟူသော ဘွဲ့ဖြင့် သူရဲကောင်းအရာ ပေးသနားတော် မူသည်” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် မောင်ကျော်သူသည် ပြည့်ရှင်မင်းထံပါး၌ ခစားကာ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရလေသည်။

များမကြာမီ တစ်နေ့၌ ရွာသူရွာသားတို့သည် စုရုံးလာပြီးလျှင် နေပြည်တော်က ကြားလောက်အောင် ဟစ်တိုင်မှနေ၍ အော်ဟစ်ကြ

လေ၏။ “ပြည့်ရှင်မင်းကြီးဘုရား၊ ယခု ရွာများတွင် တောဝက်များ သောင်းကျန်းနေသဖြင့် တောင်ယာပဲခင်းများ ပျက်စီးကုန်ပါပြီ၊ တောဝက်များရန်ကို နှိမ်နင်းပေးတော်မူပါ” ဟု အော်ဟစ်သံကို ပြည့်ရှင်မင်းကြီး ကြားသိရလေ၏။ ထိုအခါ သူရဲကောင်း ဝံမနိုင်ကျော်သူအား ခေါ်ပြီးလျှင် “မောင်မင်းသည် ယခု တောရွာများ၌ သောင်းကျန်းနေသော တောဝက်များရန်ကို အပြီး ချေမှုန်းပစ်ရမည်” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ဝံမနိုင်ကျော်သူလည်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တောဝက်များရန်ကို ဘယ်သို့ ချေမှုန်းရမည်ကို တွေး၍ မရနိုင်သဖြင့် မှိုင်နေလေ၏။ ဝံမနိုင်ကျော်သူမှာ အတတ်ပညာလည်း မရှိ၊ တကယ် သတ္တိကောင်းသူလည်း မဟုတ်ရကား အရေးကြုံသောအခါ တွေးကြံ၍ မရနိုင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်နေလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို သူ၏ဇနီးက သိ၍ “မောင်မင်း ဘာကြောင့် မှိုင်နေပါသလဲ” ဟု မေးရာ မောင်ကျော်သူက ပြည့်ရှင်မင်း ခိုင်းစေလိုက်သည့် အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလေ၏။ သူ၏ဇနီးကလည်း “ဒါဖြင့် မောင်မင်း ဘာမျှ မပူပါနှင့်၊ တောဝက်များရန်ကို တွန်းလှန်ရန် မခက်ပါ၊ ပြည့်ရှင်မင်းထံတွင် လူသန်ကြီး လေးယောက်နှင့် ဓားလေးစင်း တောင်းပါ၊ ရလျှင် ညအခါ၌ တောဝက်များ လာမည့်လမ်းမှာ လင့်စင်ထိုးပြီးလျှင် လူသန်ကြီးလေးယောက်အား အောက်မှာထား၍ လာသမျှ တောဝက်များကို ဓားဖြင့် ခုတ်သတ်ခိုင်းပါ၊ မောင်မင်းကတော့ လင့်စင်ပေါ်မှာ တက်ပြီး နေပါ၊ ဘာမျှ မကြောက်ပါနှင့်” ဟု အကြံပေးပြောဆိုလေ၏။

ဝံမနိုင်ကျော်သူလည်း လူသန်ကြီးလေးယောက်နှင့် ဓားလေးစင်း ရသောအခါ တောဝက်များလာမည့်လမ်းတွင် လင့်စင်ထိုး၍ စောင့်နေလေ၏။ ညမှောင်လာသောအခါ တောဝက်များသည် အုပ်ဖွဲ့ကာ ရောက်လာပြီးလျှင် တောင်ယာပဲခင်းများကို ဖျက်ဆီးမည် ပြုကြလေ၏။

ထိုအခါ လင့်စင်အောက်တွင်နေသော လူသန်ကြီးလေးယောက်လည်း
ဝံမနိုင်ကျော်သူ အမိန့်ပေးထားသည့်အတိုင်း လာသမျှသော တောဝက်
များကို ဆီး၍ သတ်ပစ်ကြလေ၏။ ဝံမနိုင်ကျော်သူမှာကား ကြောက်
အားလန့်အားဖြင့် လင့်စင်ပေါ်မှနေ၍ မစင်များ စွန့်ချမိလေ၏။

နံနက်မိုးလင်း၍ တောဝက်များ သေကုန်ကြသောအခါ လူသန်
ကြီးလေးယောက်က ဝံမနိုင်ကျော်သူအား မော့ကြည့်ပြီးလျှင် “ဘယ့်
နှယ်လဲ ဗိုလ်ကျော်သူ၊ ညက တောဝက်များရန်ကိုတော့ မခုခံဘဲနှင့်
လင့်စင်ပေါ်တက်ပြီး မစင်တွေ စွန့်ချနေရသလား” ဟု ပြောဆိုကြလေ၏။

ဝံမနိုင်ကျော်သူလည်း ရုတ်တရက် အကြံရလာပြီးလျှင် “အံ့မယ်
ကျုပ်က တောဝက်တွေ ရောက်လာအောင်လို့ တမင်တကာ မစင်စွန့်ချ
နေရတာပါ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို တောဝက်တွေ ဖမ်းခိုင်းလိုက်တာ ဘာ
ကြောင့် သတ်ပစ်ရသလဲ၊ ပြည့်ရှင်မင်းတော့ ခင်ဗျားတို့ကို စိတ်ဆိုးတော့
မှာပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် အကြံပေးမယ်၊ ရှေ့တော်ရောက်
ရင် ပြည့်ရှင်မင်းကို တောဝက်တွေကို ဗိုလ်ကျော်သူ သတ်ပစ်ပါတယ်လို့
ပြော၊ ဒါမှခင်ဗျားတို့ အပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်ကြမယ်” ဟု ခြောက်လှန့်ထား
လေ၏။

ဘုရင့်ရှေ့တော်သို့ ရောက်သောအခါ လူသန်ကြီးလေးယောက်
တို့က ဝံမနိုင်ကျော်သူ မှာထားသည့်အတိုင်း လျှောက်တင်ကြသဖြင့်
ပြည့်ရှင်မင်းသည် သဘောတော်ကျကာ ဝံမနိုင်ကျော်သူအား ရာထူး
တိုး၍ ချီးမြှင့်လိုက်လေ၏။

များမကြာမီ တစ်နေ့၌လည်း ရွာသူရွာသားတို့သည် စုရုံးကြပြီး
လျှင် ဟစ်တိုင်မှနေ၍ အော်ဟစ်ကြပြန်လေ၏။ “ပြည့်ရှင်မင်းကြီး
ဘုရား... ရွာများ၌ ဓားပြများ သောင်းကျန်းနေပါသည်၊ ကယ်တော်မူ
ပါဘုရား” ဟု အော်ဟစ်သံကို ပြည့်ရှင်မင်းကြီး ကြားရသော် ဝံမနိုင်

ကျော်သူအား ခေါ်၍ “မောင်မင်းသည် တောရွာများတွင် သောင်းကျန်းနေသော ဓားပြများရန်ကို အပြီးချေမှုန်းရမည်” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ဝံမနိုင်ကျော်သူလည်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အကြံမရနိုင်သဖြင့် စိတ်ညစ်ကာ မှိုင်းနေလေ၏။ ထိုအခါ သူ၏ ဇနီးက အကြံရလာပြီးလျှင် “မောင်မင်း ဘာမှမပူပါနှင့်၊ ဓားပြများရန်ကို ချေမှုန်းရန်မှာ ပြည့်ရှင်မင်းထံမှာ စစ်တပ်တစ်တပ်နှင့် မြင်းကြမ်းတစ်စီး၊ ဓားလွတ်တစ်ချောင်း တောင်းချေပါ” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

စစ်တပ်တစ်တပ်၊ မြင်းကြမ်းတစ်စီးနှင့် ဓားလွတ်တစ်ချောင်းကို ရသောအခါ သူ၏ဇနီးက မောင်ကျော်သူအား ဓားကို ကိုင်စေပြီးလျှင် မြင်းကြမ်းပေါ်တွင် ကြိုးဖြင့် ကပ်၍ ချည်ကာ စစ်တပ်ကို နောက်မှာ ထား၍ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ မြင်းကြမ်းသည် နောက်မှ လိုက်လာသော စစ်တပ်ကို ကြောက်သဖြင့် ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးလေရာ တောနက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ မြင်းကြမ်းကြီးသည် တစ်ရှိန်တည်း ပြေးလာရာ တောနက်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အမောဆို၍ သေဆုံးသွားလေ၏။ ဗိုလ်ကျော်သူသည် မြင်းသေမှာ ချည်ထားသော ကြိုးကို ဓားဖြင့် ဖြတ်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်းထွက်ခဲ့ရာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။ သူသည် ဤညောင်ပင်အောက်တွင် ကြာရှည်နေပါက မကြာမီ တောတိရစ္ဆာန်များလာ၍ ရန်ရှာလိမ့်မည်ဟု ကြောက်လာသဖြင့် ညောင်ပင်ခွကြားသို့ တက်ကာ နားနေလေ၏။ ညဉ့်နက်သောအခါ ခပ်ဝေးဝေးအရပ်ဆီမှ မီးတုတ်များ ထွန်းညှိကာ ပြန်လာနေကြသော ဓားပြများကို ကြောက်သဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို ညောင်ရွက်များဖြင့် ဖုံးကာ ပုံးကွယ်နေလေ၏။

ဓားပြများသည် ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့တိုက်ခိုက်၍ ယူလာသော ပစ္စည်းများကို ဝေစုခွဲ၍ ယူကြပြီးလျှက် ချက်

ပြုတ် စားသောက်နေကြလေ၏။ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဓားပြဗိုလ် ဖြစ်သူက “ဟေ့ တပည့်တို့၊ ညအိပ်တဲ့အခါ သတိနှင့်အိပ်ကြ၊ အခု နေပြည်တော်မှာ “ဝံမနိုင်ကျော်သူ” ဆိုတဲ့ လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်နေတယ်၊ သူဟာ မြေအောက်ကလည်း တက်လာနိုင်တယ်၊ မိုးပေါ်ကလည်း ဆင်းလာနိုင်တယ်။ မင်းတို့ သတိထားပြီး အိပ်ကြ” ဟု ပြောဆိုနေလေ၏။

တပည့်များလည်း အိပ်ရာပြင်၍ အိပ်တော့မည်ပြုနေစဉ် ဗိုလ် ကျော်သူသည် ညောင်ပင်ပေါ်မှာနေရင်း ကြောက်ရှာလွန်းသဖြင့် ညောင် ကိုင်းကို ကိုင်ထားသောလက်မှာ တုန်လာပြီးလျှင် ညောင်ကိုင်းပါ ကျိုး ကာ လိမ့်ကျလာလေ၏။ ထိုအခါ အိပ်ရာပြင်နေသော ဓားပြများလည်း အံ့အားသင့်ကာ ငေးနေသည့်အခိုက် ဗိုလ်ကျော်သူက အကြံရလာပြီး လျှင် “ဟေ့ မင်းတို့ မပြေးကြနှင့်၊ နေပြည်တော်မှာ ကျော်ကြားနေတဲ့ ဝံမနိုင်ကျော်သူဆိုတာ ငါ့ပဲ၊ အခု မင်းတို့ကိုဖမ်းရအောင် မိုးပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တာ၊ အားလုံးဝပ်လိုက်ကြ” ဟု ဆိုပြီးလျှင် ဓားပြများကို ဖမ်းကာ ပြည့်ရှင်မင်းထံသို့ ပို့ဆက်လေ၏။

ပြည့်ရှင်မင်းလည်း နေပြည်တော်တစ်ဝိုက်တွင် ထကြွသောင်း ကျန်းနေသော ဓားပြများကို ဗိုလ်နှင့်တကွ ဖမ်းဆီးပေးနိုင်သော ဗိုလ် ကျော်သူအား နောက်ထပ် ချီးမြှင့်လိုပြန်သဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်းအရာကို ပေးအပ်တော်မူလေသတည်း။

KYAW THU, BEAR-CONQUEROR

(A comic tale)

Long ago, there lived in a village a poor man named Maung Kyaw Thu. He had to work hard for a living.

One day when Maung Kyaw Thu was about to leave for a village to earn a living there, the villagers came to him and said: "Maung Kyaw Thu, be careful. Many people have died now because a bear has been ravaging around the capital city. The King will soon be looking for a brave man to give a reward to him for destroying the bear. So, Maung Kyaw Thu, go with care."

Maung Kyaw Thu set out and, as his friends had warned him, he came face to face with the bear. Maung Kyaw Thu had in his hand only a small short knife. When he saw the bear he turned and as he was

about to run, he stepped into a cattle footprint and fell. He was a man with the presence of mind. As he fell he lay on this back with the knife held up on his stomach. The bear rushed and sprang upon him and was pierced dead by the upturned knife. Then Maung Kyaw Thu got up and instead of continuing his journey, he returned to his village carrying the dead bear on his back.

The villagers welcomed him, enthusiastically praising him "What a brave man Maung Kyaw Thu is!" When the news reached the King's ears Maung Kyaw Thu was summoned to his presence. The King then said: "Ministers and generals, no one had been able to conquer this bear which had been ravaging in the country. Now Maung Kyaw Thu has the courage which cannot be compared with anyone's, and he has killed the bear. The bear had not been conquered by anybody yet, and had killed all the people it had met. Now it had to surrender to Maung Kyaw Thu. Therefore, we bestow upon Maung Kyaw Thu the title of "Kyaw Thu, the Bear Conqueror" and appoint him to the position of a Hero." So Maung Kyaw Thu went into the King's service and had to attend upon the King.

A little later, villagers assembled at the **hit-taing** (complaint-post) and shouted their complaint so that the officials in the capital city might hear it. They cried: “Your Majesty, wild pigs have been playing havoc on the crops in the fields. Please suppress this ravage.” The King heard the complaint and summoned Hero Bear-Conqueror Kyaw Thu and said: “You must go now to the villages and destroy the ravaging wild pigs.”

Kyaw Thu came home and was looking sad because he could not think of how to kill the wild pigs. In fact, he had no education and was not really brave. So when he faced a crisis he became miserable because he could not think of a way out. His wife knew this and asked him why he was looking sad. Kyaw Thu told her about the king’s command. His wife said: “If that is so, don’t be worried. It is not difficult to overcome the wild pigs. Ask from the King four bad men and four swords. When you get them, go to the path the wild pigs used to come along and put up a tall platform. You ask the four bad men to stand under the platform and kill all the wild pigs that come along. As for you, go up and sit on the platform. Don’t be afraid of anything”

Kyaw Thu got the four bad men with swords and put up the platform. He went up and sat on it. When the night became dark the wild pigs came in groups and were about to destroy the crops. The four bad men under the platform killed all the wild pigs as ordered by Kyaw Thu. Kyaw Thu on the platform was so afraid that he dropped some shit.

At daybreak, after the wild pigs had been killed, the four bad men looked up at Kyaw Thu and said: "How come, Bo Kyaw Thu? You didn't fight the wild pigs but you dropped shit from the platform."

Kyaw Thu had an idea suddenly, "Aha, I dropped shit supposedly to get the wild pigs come. But why did you kill them when you were ordered merely to catch them? The King will be angry with you. Now I will give you a suggestion. Tell the King that the wild pigs were killed by Bo Kyaw Thu; then only you will escape from punishment."

When they were in the presence of the King the four bad men told the King that the wild pigs were killed by Kyaw Thu. The King was pleased and promoted Kyaw Thu to a higher position.

The villagers assembled again at the hit-taing sometime later, and cried: "Your Majesty, robbers

have been ravaging our villages. Save us from the robbers.” When the King heard the complaint he called up Kyaw Thu and said: “You must suppress the robbers who are ravaging the villages.”

Kyaw Thu went home, looking sad. He was in a fix. His wife had an idea. “Don’t worry,” she said, “Go and ask the King for a platoon of soldiers, a rough horse and an understand sword.”

When Kyaw Thu got what was asked for, his wife asked him to hold the sword in his hand and tie himself to the horse tightly with a rope, and let the horse go in front of the soldiers. The horse was frightened by the soldiers and galloped off into the forest. The horse rushed with such speed that it died in the forest. Kyaw Thu cut the rope and left the dead horse. He came under a banyan tree. As he was afraid of wild beasts, he went up to the fork of the tree and took a rest. When the night advanced Bo Kyaw Thu saw the robbers coming from a distance, with fire brands in their hands. He was afraid of them and hid himself with the banyan leaves.

When the robbers came under the banyan tree they distributed their loot among themselves and cooked and then ate their meals. After having taken

their meals, the chief robber said: “Hey, disciples. Sleep with caution. At the capital city a brave man called Bear-Conqueror Kyaw Thu has appeared. He can come up from the earth and come down from the sky. So be careful when you go to sleep.”

When the robbers were preparing to go to sleep, Bo Kyaw Thu was so afraid that his hands holding the branches of the banyan tree trembled and he fell with the broken branches. The robbers were astonished, and as they stared at him, Kyaw Thu got an idea and cried: “Hey, don’t run away. I am Bear Conqueror Kyaw Thu so wellknown in the capital city. I have come down from the sky to arrest you. All of you lie low. Then he arrested the robbers and presented them to the King.

The King wanted to give Bo Kyaw Thu promotion to a still higher position. So he made Kyaw Thu the Crown Prince.

ယုန်လိမ္မာ

တောတစ်တောတွင် ကျားနှင့်ဆင်တို့ အအော်ပြိုင်ရန် တိုင်ပင်ကြလေ၏။ ကျားသည် အအော်မပြိုင်ခင် သူ၏ တောတိရစ္ဆာန်များကို ခေါ်ပြီးလျှင် “အဆွေတို့၊ နက်ဖြန် မနက်တွင် ငါနှင့် ဆင်တို့နှစ်ဦး အအော်ပြိုင်ကြမည်၊ ငါ အော်လိုက်သောအခါ သင်တို့သည် ငါ့အသံနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းဝိုင်း၍ အော်ကြပါ။ ငါအနိုင်ရ၍ ဆင်၏အသားကို စားရသောအခါ သင်တို့အားလည်း ကျွေးပါမည်” ဟု ပြောဆိုလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဆင်ရောက်လာ၍ အအော်ပြိုင်ကြရာ ဆင်အော်သည့်အခါ၌ တစ်ကောင်တည်းအော်ရ၍ ကြာရှည် မအော်နိုင်ပေ။ ကျားက အော်သောအခါ တောတိရစ္ဆာန်များက ဝိုင်း၍ အော်ပေးသဖြင့် ဆင်မှာ ရှုံးလေ၏။ ထိုအခါ ကျားက ဆင်အား “ကဲ... ကျုပ်အသံက ကျယ်လည်းကျယ်တယ်၊ ကြာကြာလည်း အော်နိုင်တယ် အသင်ရှုံးပြီ၊ အသင်၏ အသားကို ဘယ်တော့စားရမလဲ” ဟု မေးသောအခါ ဆင်က “အခုတော့ ချမ်းသာပေးပါဦးမိတ်ဆွေ၊ နောက် ခုနစ်ရက် ရှိသောအခါ ကျုပ်ကို ဟောဒီနေရာမှာ လာစားပါ” ဟုဆိုပြီးလျှင် ထို

နေရာမှ ခွဲခွာကြလေ၏။

ဆင်သည် နောက်ခုနစ်ရက်ရှိလျှင် ကျားက စားတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ကြောက်လန့်ပြီးလျှင် တောင်ပူစာတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်ကာ မှိုင်နေလေ၏။ ကြောက်ရှာလွန်းသဖြင့် ကျား၏ ဘေးရန်မှ ဘယ်ကဲ့သို့ လွတ်ရမည်ကို တွေးတောကာ ငိုယိုနေလေရာ ကျလာသော မျက်ရည်များသည် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုကဲ့သို့ တသွင်သွင်စီးလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခိုက် ယုန်တစ်ကောင်သည် ကန်စွန်းရွက်ခူးစားရန် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာရာ အခါတိုင်း ဤနေရာတွင် စမ်းချောင်းမရှိပါဘဲလျက် ယနေ့မှ အဘယ်ကြောင့် စမ်းရေများ စီးနေရပါသနည်းဟု တွေးကာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်လျှောက် လိုက်လာခဲ့လေရာ ငိုယိုနေသော ဆင်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ယုန်လည်း ငိုနေသော ဆင်ကြီးအနားသို့ ကပ်၍ “ဆင်ကြီး ခင်ဗျား၊ ဘာကြောင့် ယခုလို ငိုနေရပါသလဲ ပြောစမ်းပါ” ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆင်ကြီးက “ကျုပ်ငိုတာ တခြားအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်နှင့်ကျား အအော်ပြိုင်ကြရာ ကျားက အနိုင်ရသွားပါတယ်။ နောက်ခုနစ်ရက်ရှိရင် ကျားက ကျုပ်ကို စားပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် သေရမှာကို ကြောက်လို့ ငိုနေတာပါ” ဟု ပြန်ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ယုန်က ဆင်ကြီးကို သနားလာ၍ “မကြောက်ပါနှင့်ဆင်ကြီး၊ ကျားလာမည့်နေ့မှာ ထမနဲတစ်အိုးသာ ကျိုထားနှင့်ပါ။ ကျုပ်လာပြီး သင့်ကို ကယ်ပါမယ်” ဆိုကာ ပြန်သွားလေ၏။

နောက်ခုနစ်ရက် ရှိသောအခါ ဆင်သည် ထမနဲတစ်အိုးကျိုပြီးလျှင် ယုန်ကို စောင့်နေလေ၏။

“ကျားလည်း ယနေ့ ဆင်၏အသားကို စားရတော့မည်” ဟု ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် တစ်တောလုံး ညံ့နေအောင် ဟိန်းလေ၏။ ထိုခဏ၌ ယုန်ရောက်လာလေ၏။ ယုန်သည် ဆင်ကြီးအနီးသို့ လာ၍ “အဆွေ

ဆင်ကြီး ဟောသည်နေရာမှာ ထိုင်ပါ။ အဆွေ၏ ခေါင်းပေါ်မှာ မီးဖိုပါ ရစေ၊ ကျုပ်လည်း အဆွေ၏ ခေါင်းပေါ်ကနေ၍ ကျားကို စောင့်ရပါမည်။ ကျားလာသောအခါ အဆွေက ကျုပ်မေးတာကို ဖြေပါ။ ဘာမျှ မကြောက်ပါနှင့်” ဟု တိုးတိုး မှာထားပြီးလျှင် ဆင်၏ခေါင်းပေါ်မှာ ထမနဲကျိုနေဟန် ပြုလေ၏။

မကြာမီ ကျားလည်း သူ၏ တောတိရစ္ဆာန်များကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဆင်၏အသားကို စားရန် ရောက်လာလေ၏။ ယုန်သည် ကျားကို မြင်သောအခါ ထမနဲအိုးကို ဖွဲ့နေရာမှ “အဆွေဆင်၊ ကျား ဘယ်အတွက် ရောက်လာပါသလဲ” ဟု မေးလေ၏။ ဆင်ကလည်း ယုန်မှာထားသည့် အတိုင်း “အဆွေယုန်၊ ကျားသည် ကျုပ်အသားကို စားရန် လာပါသည်” ဟု ပြန်ပြောစဉ် ယုန်က ကြားဖြတ်၍ “သယ်... ငါပင်လျှင် သင်၏ ဦးနှောက်များကို ကျိုစားနေသည်မှာ မဝသေး၊ ကျား၏ ဦးနှောက်များကိုပါ ကျိုစားမှ ဝပေတော့မည်” ဟုပြောဆိုပြီးလျှင် ထမနဲများကို ကော်၍ ဆင်ဦးနှောက်စားလေဟန် လုပ်ပြလေ၏။

ထိုအခါ ဆင်၏အသားကို စားမည်ဟု ရောက်လာသော ကျားသည် ဆင့်ခေါင်းပေါ်မှ ယုန်၏စကားကို အကယ်ပင် ထင်မှတ်ပြီးလျှင် ကြောက်လန့်ကာ သူ၏ တောတိရစ္ဆာန်များကို ခေါ်လျက် ပြန်ပြေးသွားကြလေသတည်း။

THE CLEVER RABBIT

In a forest, a tiger and an elephant discussed a competition in making a roar. Before the competition was held, the tiger called up the animals of the forest and said: "Friends, tomorrow the elephant and I will compete in making a roar. When I make a roar you all will please join me with your noises. When I win and have the elephant's flesh to eat I will share it with you."

On the following day the elephant came, and the competition began. When the elephant made a roar he had to roar by himself. So he could not roar for a long time. When the tiger made a roar all the animals of the forest joined in the roar. So the elephant had to admit defeat. Then the tiger said to the elephant: "Now, my voice is loud and long. You have lost. When must I eat your flesh?" The elephant said: "Please wait for the present. When the next seven days have passed, come to this place to eat me." Then they parted.

The elephant was afraid that after seven days he would be eaten by the tiger, and so he sat on a hillock, looking sad. He was afraid to die. He began to make plans to escape from the tiger. He could not find any possible way to escape. So he began to weep. His tears flowed down like a little stream. At that time a rabbit came to that place to eat water cresses. He wondered why there was a little stream at that place. There had been none there before, so he went along that stream. At last he came upon an elephant who was weeping.

The rabbit went near the weeping elephant and said: "Mr. Elephant, please tell me why you are weeping." The elephant said: "The tiger and I competed in roaring, and tiger won. After seven days the tiger will eat me. I am afraid to die, so I am weeping." The rabbit took pity on the elephant and said: "Don't be afraid, elephant. Please cook a pot of porridge on the day the tiger is coming to eat you. I will come and save you." Then he left.

Seven days later the elephant cooked a pot of porridge and waited for the rabbit.

The tiger was glad that he was going to eat the elephant's flesh and so made a great roar which spread all over the forest. At that moment the rabbit came

near the elephant and whispered: "Friend Elephant, please sit here. Please let me make a fire on your head, and I will also wait for the tiger. When the tiger comes, please answer to my questions. Don't be afraid." Then he pretended to be cooking porridge on the elephant's head.

Soon afterwards the tiger came with his animal-followers of the forest to eat the elephant's flesh. When the rabbit saw the tiger he was churning the pot with a ladle and said to the elephant: "Friend Elephant, why has the tiger come?" The elephant replied as instructed by the rabbit: "Friend Rabbit, the tiger has come to eat my flesh." When saying so, the rabbit interrupted and said: "Huh!... I haven't enough of the porridge made out of your brain. I must make a porridge of the tiger's brain, so I will be full and satisfied." So saying the rabbit scooped the porridge from the pot and pretended to eat the elephant's brain.

The tiger who had come to eat the elephant's flesh took the rabbit's words seriously, and was frightened. He then called his animals and fled.

ရွှေကြိုးကြာ

ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် မင်းကြီး၌ သားတော်သုံးပါး ရှိလေ၏။ မင်း သားသုံးပါး အရွယ်ရောက်သောအခါ ခမည်းတော်မင်းကြီးက တက္ကသိုလ် တိုင်းပြည်သို့ စေလွှတ်ကာ အတတ်ပညာများ သင်ကြားစေ၏။ တက္ကသိုလ် ပြည်မှ ပြန်လာကြသောအခါ မင်းသားအငယ်ဆုံးမှာ အတီးအမှုတ် စသော တူရိယာပညာကို တတ်မြောက်လာခဲ့လေ၏။ မင်းကြီးသည် သားတော် ကလေးက သူတတ်မြောက်လာခဲ့သော တူရိယာပညာများဖြင့် တီးမှုတ် ဖျော်ဖြေပြသောအခါ အထူး ဝမ်းသာအားရလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ သားတော်ကလေးအား အလိုရှိရာ တောင်းခံစေဟု အမိန့်ပေးတော်မူ လေ၏။

သားတော်ကလေးက ခမည်းတော်မင်းကြီးအား ဆင်စွယ်နန်း ဆောင်ဖြင့် နေလိုပါကြောင်း၊ ထို့ပြင် ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းသားများနှင့် တူရိယာတီးမှုတ်ပွဲ ပြုလုပ်ပါစေဟု ခွင့်တောင်း၏။ မင်းကြီးလည်း သားတော်အတွက် ဆင်စွယ်နန်းဆောင်တစ်ဆောင်ကို တောကြီးတစ် တောကိုထွင်၍ ဆောက်လုပ်ပေးလေ၏။ နန်းတော်ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း

ဥယျာဉ်ပန်းမန်များ စိုက်ပျိုးကာ ကျေးငှက်သာရကာများကိုလည်း မွေးမြူထားစေ၏။ မင်းသားလည်း အလှအပကို အလွန်ကြိုက်သူဖြစ်၍ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ကာ နေ့ရှိသမျှ ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းသားတို့နှင့် ပျော်ပါးစွာ တီးမှုတ်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မင်းသား တူရိယာ တီးမှုတ်လျက်ရှိစဉ် တူရိယာသံများသည် အသာယာဆုံး အသံမဟုတ်ဟု ထင်မြင်တွေးတောလျက် ရှိလေ၏။ လောကတွင်ရှိသော အသာယာဆုံးအသံကို ကြားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအကြံကို သူ၏ နန်းတော်တွင် မွေးမြူထားသော ကြက်တူရွေးကလေးက သိ၍ “အရှင်မင်းသား၊ အသာယာဆုံးအသံကို ဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်က ရသေ့ကြီးထံမှာ မေးချေပါ” ဟု အကြံပေးလေ၏။ မင်းသားလည်း အကြံပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်က ရသေ့ကြီးထံသို့ သွားပြီးလျှင် မေးလေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက “သင်မင်းသား၊ လောကတွင် အသာယာဆုံးအသံကို သင်မင်းသား၏ နန်းတော်၌ ရှာ၍ တွေ့မည်မဟုတ်။ လောကကြီး၌ လှည့်လည်၍ရှာချေပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မင်းသားလည်း အသာယာဆုံးအသံကို ဘယ်မှာရှာမည်ဟု မသိနိုင်ဘဲ နန်းတော်မှ ထွက်ခွာကာ လောကကြီးအတွင်းဝယ် ရှာမည်ဟု ထွက်လာခဲ့လေ၏။

သူသည် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်သို့ လှည့်လည်ခဲ့လေ၏။ တောအထပ်ထပ် တောင်အထပ်ထပ်သို့လည်း ရောက်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် အသာယာဆုံးသော အသံကို သူ မကြားခဲ့ဖူးသေးချေ။ ဤသို့ဖြင့် ရက်လများစွာ ကြာရှိခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး၌ မင်းသားသည် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သူ၏ ဆင်စွယ်နန်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် နန်းတော်ထဲတွင် ထိုင်ကာ အပန်းဖြေနေစဉ် ကြက်တူရွေးကလေး ရောက်လာလေ၏။ ကြက်တူရွေးကလေးက “အရှင်မင်းသား၊ အသာယာဆုံး

သောအသံကို ကြားခဲ့ရပါပြီလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ မင်းသားက လည်း “မကြားခဲ့ရပါ။ ဘယ်မှာရှာရမည် မသိ၍ စိတ်ညစ်နေပါသည်” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကြက်တူရွေးကလေးက “အရှင်မင်းသား၊ စိတ်မညစ်ပါနှင့်၊ မကြာမီ ကြားရပါစေမည်၊ နှစ်လမျှလောက်သာ စောင့်ပါ” ဟု ပြောလေ၏။

နောက် နှစ်လမျှ ကြာရှိသောအခါ ကြက်တူရွေးက “ကဲ နှစ်လ ပြည့်ပါပြီ၊ အရှင်မင်းသား ကျွန်ုပ်နှင့်လိုက်ခဲ့ပါ၊ လူသူမနီးသော တောကြီးရှိရာသို့ သွားရပါမည်” ဟုပြောကာ ကြက်တူရွေးက ရှေ့မှ ပျံနှင့်လေရာ မင်းသားက မြင်းကိုစီးလျက် လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ သူတို့သည် တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ တောမှာ နက်လွန်းရကား နေ့မှန်းညမှန်းပင် မသိနိုင်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ တောထဲမှာ ကျားဟိန်းသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေ၏။ ခြင်္သေ့ဟောက်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ မြွေတွန်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ညအချိန်ရောက်သောအခါ မင်းသားနှင့် ကြက်တူရွေးတို့သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်၌ တက်ကာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်စက်ကြလေ၏။

သူတို့အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ တောထဲမှ ကြက်တစ်ကောင်က တွန်မြည်လိုက်လေ၏။ ကြက်တွန်သံကို မကြားဖူးသော မင်းသားက ကြက်တူရွေးအား “ဒီအသံဟာ ဘာအသံခေါ်ပါသလဲ၊ သာယာလှပါကလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ကြက်တူရွေးက “မှန်ပါ၊ အချိန်ကို သိနိုင်အောင် တွန်လိုက်တဲ့ ကြက်အသံပါမင်းသား၊ သာယာတယ် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

သူတို့သည် စမ်းရေကို သောက်ကြပြီးလျှင် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေရာ တောကြီးတစ်တောမှ နောက်တစ်တောသို့ ကူးရာတွင် နေရောင်ကို မြင်တွေ့ကြရလေ၏။ ရှေ့သို့ဆက်၍ သွားကြသောအခါ ကြီးမားကျယ်

ပြန်သော ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရေကန်ကြီးတွင် ရေများပြည့်လျက် ပဒုမ္မာကြာပွင့်များ၊ ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာညိုများ ဖူးပွင့်ကာ မွှေးကြိုင်လျက် ရှိလေ၏။ ကြာပန်းတွင် လိပ်ပြာ၊ ပိတုန်းနှင့် ပျားများ ပျံသန်းလျက် ရှိလေ၏။

ကြက်တူရွေးလည်း မင်းသားအား ရေကန်အနီးသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ သူတို့သည် ကြည်လင်သော ကန်ရေပြင်၌ ဖူးပွင့်လျက်ရှိသော ကြာပန်းများကို ကြည့်ကာ စိတ်တွင်း၌ ကြည်နူးလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ အလွန်သာယာသော အသံတစ်သံကို မင်းသား ကြားလိုက်ရလေ၏။ မင်းသားလည်း အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်ကာ “အလိုတယ်လည်း သာယာပါကလား၊ ကြာဖူးကြာပွင့်များမှာလည်း သာယာတဲ့ အသံများ ရှိနေပါကလား” ဟု ကြက်တူရွေးကို ပြောလိုက်လေ၏။

ကြက်တူရွေးက “မှန်ပါ၊ ဒီသာယာတဲ့ အသံဟာ ကြာဖူးကြာပွင့်များက မဟုတ်ပါဘုရား၊ ဟောဟိုမှာ ရှုတော်မူစမ်းပါ၊ သာယာလှတဲ့ အသံဟာ သူတို့ဆီကပါပဲ ဘုရား” ဟု ကြက်တူရွေးက ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။ ကြိုးကြာဖိုမတို့သည် ကြာဝတ်ဆံများကို စားကာ သာယာစွာ မြည်ကြွေးလျက် ရှိကြလေ၏။

“အဲဒါ ဘာငှက်များဖြစ်ပါလိမ့်၊ အလွန်သာယာတဲ့ အသံပါပဲ၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ အသာယာဆုံးအသံကို အခုမှပဲ ကြားရပေတော့တယ်” ဟု မင်းသားက ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်လေ၏။

“သူတို့ကို ကြိုးကြာလို ခေါ်ပါတယ်ဘုရား” ဟု ကြက်တူရွေးက ဖြေဆိုလိုက်လေသည်။

THE GOLDEN CRANE

The king of Banares had three sons. When the three princess came of age their father, the King, sent them to Taxila to acquire an education. When they came back from Taxila the youngest prince had acquired the art of music. The King was happy when the youngest son entertained him with musical performance. So the King ordered him to ask for anything he wanted.

The young son said to his father, the King, that he wanted to live in an ivory palace and that he wanted to be permitted to hold a musical performance party with the princes from the seven countries. The King got a forest cleared and an ivory palace built for the young son. He got a garden made around the palace and flowers planted and many kinds of birds bred. The young prince was one who took a great delight

in beauty and was happy. He spent his days playing music with the princess of the seven countries.

One day when the prince was playing music he began to feel that the musical sounds were not the sweetest. A desire sprang up in him to hear the sweetest sound in the world. The little parrot which he had kept in the palace knew his thought and suggested: "My Lord Prince, please enquire the hermit on the Himalaya mountain about the sweetest sound in the world." Accordingly, the prince went to the hermit on the Himalaya mountain and enquired about it.

The hermit said: "Prince, you will not find the sweetest sound if you search in your find the sweetest sound if you search in your place. Go round the world and make a search." The Prince did not know where to find the sweetest sound. He left the palace to search for it in the world.

He roamed all the countries; he had been to all the forests and all the mountains. But he had not heard the sweetest sound. Many days and months had passed. He was greatly disappointed, and came back to his ivory palace. When he was taking rest, the parrot came and asked: "My Lord Prince, have you

heard the sweetest sound?" The prince replied: "No, I haven't I am feeling sad because I don't know where to find it." Then the parrot said: "My Lord Prince, please don't feel sad. You will soon hear it. Just wait two months."

Two months later, the parrot said: "It is now two months. My Lord Prince, please come with me. We will go to the forest far away from people." So saying, the parrot flew in front of the prince who was riding on horseback. They got to the heart of the forest. The forest was so deep that they could not know whether it was day or night. Sometimes they heard the roar of a tiger. Sometimes they heard the roar of a lion. Sometimes they heard the hiss of a snake. At night the prince and the parrot slept on the top of a tree.

When they awoke, a cock crowed in the forest. The prince who had never heard a cock crow asked the parrot: "This is a sweet sound. What do you call it?" The parrot said: "This is the sound of a cock who crows for all to know the time, Prince. It is not so sweet."

They continued their journey after drinking from a stream, and as they crossed from one forest

to another they could see the sun's light. When they went forward, they came to a large lake. The lake was full of water. Padomma and other lotus flowers, white, red and violet were in bloom, spreading their sweet smells. Butterflies and bumble bees were flying among the lotus flowers.

The parrot took the prince to the lake. They were delighted to see the surface of clear water and the lotus flowers. At that happy moment the prince heard a very sweet sound. He looked to the place from where the sound came and said to the parrot: "Hello: How sweet! Are there sweet sounds in the lotus flowers?"

The parrot said: "My Lord, this sweet sound is not from the lotus flowers. Look there, sir! The sweet sound comes from them," and pointed at a pair of cranes which are making sweet sounds while eating lotus seed-pods.

"What are those birds? They make a very sweet sound. I have now heard the sweetest sound. I have never heard it before," said the prince gladly.

"They are called cranes, sir," replied the parrot.

မိန်းမလှ မကတိုး

တစ်ရံရောအခါ တောင်ခြေရင်း ရွာတစ်ရွာ၌ မောင်ဖိုးခင်ဆိုသော လှလင်ပျိုတစ်ယောက် ရှိလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ မောင်ဖိုးခင်သည် တောင်ပေါ်ဘုရားပွဲသို့သွားရန် လှည်းနှင့်နွားကို ပြင်ပြီးလျှင် ခရီးသွားဖော် စောင့်နေလေ၏။

မကြာမီ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့၍ မောင်ဖိုးခင်က “ဒီမှာမိတ်ဆွေ... ဘယ်ကို သွားမလို့ပါလဲ၊ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ တောင်ပေါ်ဘုရားပွဲကို သွားချင်တာဖြင့် ကျုပ်လှည်းနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား” ဟု ခေါ်လေ၏။ ထိုအခါ လျှောက်လာသူက “ကျုပ် နာမည်ကတော့ မောင်ဖိုးရင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ တောင်ပေါ်ကို မလိုက်နိုင်သေးပါ၊ ဒီနေ့ည စောစောအချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ ချစ်သူက သူနဲ့လာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့ သွားရပါဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် အဖော်လိုချင်တာဖြင့် နောက်တစ်နေ့မနက်ထိ စောင့်ပါ” ဟု ပြောကာ ဆက်လက်၍ ထွက်သွားလေ၏။

မကြာမီ နောက်လူတစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၍ မောင်ဖိုးခင်က “ဒီမှာမိတ်ဆွေ ဘယ်ကိုသွားမလို့ပါလဲ၊ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်ကတော့ ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ တောင်ပေါ်ဘုရားပွဲကို သွားမှာဖြင့် ကျုပ်လှည်းနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ခေါ်လေ၏။ ထိုအခါ လျှောက်လာသူက “ကျုပ် နာမည်ကတော့ မောင်ဖိုးတင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ တောင်

ပေါ်ကို အခု မလိုက်နိုင်သေးပါ။ ဒီနေ့ည သက်ကြီးခေါင်းချအချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ချစ်သူက သူနဲ့လာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့ သွားရပါဦးမယ်။ ဒါကြောင့် နက်ဖြန်မနက်အထိ စောင့်ပါ” ဟု ပြောကာ ဆက်လက်၍ ထွက်သွားလေ၏။

နောက်မကြာမီ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရပြန်၍ မောင်ဖိုးခင်က “ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ဘယ်ကို သွားမလို့ပါလဲ၊ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ တောင်ပေါ်ကို သွားလိုတာဖြင့် ကျုပ်လှည်း အဆင်သင့်ရှိပါတယ်၊ တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ခေါ်လေ၏။

ထိုအခါ လျှောက်လာသူက “ကျုပ်နာမည်ကတော့ မောင်ဖိုးမိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ တောင်ပေါ်ကိုတော့ လိုက်ချင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှာ ကျုပ်ချစ်သူက သူနှင့်လာတွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက်လို့ သွားရပါဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် အဖော်လိုချင်တာဖြင့် နက်ဖြန်မနက်အထိ စောင့်ပါ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ထွက်သွားမည်ပြုလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးခင်က “ကဲ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ကျုပ်မှာလည်း ချစ်သူက ဒီနေ့မနက် လင်းအားကြီးအချိန်မှာ သူနှင့်လာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာ ရှိနေလို့ မနက်ဖြန်မနက်မှပဲ အားလုံးလူစုပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားကြတာပေါ့” ဟုပြောကာ လူချင်း ခွဲလိုက်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောအချိန်၌ မောင်ဖိုးခင်သည် သူ၏ ချစ်သူက ပေးလိုက်သော ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်ကို ယူဆောင်ကာ မိတ်ဆွေများကို စောင့်နေလေ၏။ မကြာမီ မိတ်ဆွေသုံးယောက်တို့လည်း ထမင်းထုပ်များ ကိုယ်စီဆောင်လျက် ရောက်လာကြလေ၏။ မိတ်ဆွေလေးယောက်တို့လည်း တောင်ပေါ်ဘုရားပွဲသို့ မောင်ဖိုးခင်၏ လှည်းနှင့် တက်သွားကြလေ၏။ ဘုရားပွဲတွင် သူတို့ လှည့်လည်နေကြပြီးသော

အခါ နေမုန်းတည့်လောက်၌ ထမင်းစားရန် နေရာရှာကြရလေ၏။ သူတို့သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် အပန်းဖြေကြရင်း ထမင်းစားရန် ထမင်းထုပ်များကို ဖြေကြလေ၏။ ပထမဦးစွာ မောင်ဖိုးခင်က သူ၏ ထမင်းထုပ်ကို ဖြေလိုက်သောအခါ ထမင်းနှင့်ရော၍ ထုပ်ထားသော ကြက်ကင်တစ်စိတ်ကို မွှေးကြိုင်စွာ တွေ့ကြရလေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဖိုးရင်ကလည်း သူ၏ ထမင်းထုပ်ကို ဖြေလိုက်လေ၏။ အထုပ်ထဲတွင် ထမင်းနှင့်ရောနှော၍ ထုပ်ထားသော ကြက်ကြော်တစ်စိတ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖိုးတင်ကလည်း ပါလာသော ထမင်းထုပ်ကို ဖြေလိုက်လေ၏။ အထုပ်ထဲတွင် ထမင်းနှင့်ရောနှော၍ ထုပ်ထားသော ကြက်ပေါင်းတစ်စိတ်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖိုးမှင်ကလည်း သူ၏ ထမင်းထုပ်ကို ဖြေလိုက်လေ၏။ သူ၏ အထုပ်ထဲတွင် ထမင်းနှင့်ရောနှော၍ ထုပ်ထားသော ကြက်သားဟင်းတစ်စိတ်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေလေးဦးတို့သည် သူတို့၏ ထမင်းထုပ်များကို ကြည့်ကြပြီးလျှင် အလွန်အံ့ဩနေကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ မောင်ဖိုးခင်သည် သူတို့၏ ထမင်းထုပ်များမှ ပါလာသော ကြက်ကင်၊ ကြက်ပေါင်း၊ ကြက်ကြော်နှင့် ကြက်သားဟင်းတို့ကို စုပေါင်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ထူးဆန်းသော ကြက်ဖတစ်ကောင်၏ အသွင်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

မောင်ဖိုးခင်လည်း တစ်ခဏမျှတွေး၍ နေပြီးနောက် မောင်ဖိုးရင်ဘက်သို့ လှည့်၍ “ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ချစ်သူက ဘယ်အရပ်ကပါလဲ၊ တစ်ဆိတ် သိပါရစေ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးရင်ကလည်း “ကျုပ်ချစ်သူကတော့ ဇရစ်ရိုးအရပ်ကပါပဲ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ “နာမည်ကကောဗျာ” ဟု မေးလိုက်သောအခါ မောင်ဖိုးရင်က “နာမည်ကတော့ မိန်းမလှ မကတိုးပါတဲ့” ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် မောင်ဖိုးတင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ဒီကမိတ်ဆွေရဲ့ ချစ်သူ ကကော ဘယ်အရပ်ကပါလဲဗျာ၊ နာမည်ကကော ဘယ်လိုခေါ်ပါသတဲ့ လဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးတင်က “ကျုပ်ရဲ့ချစ်သူ ကတော့ ဇရစ်ရိုးရွာသူပါ။ နာမည်ကတော့ မိန်းမလှ မကတိုးပါတဲ့” ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် မောင်ဖိုးတင်ဘက်သို့ လှည့်၍ “ဒီကမိတ်ဆွေရဲ့ ချစ်သူ ကကော ဘယ်အရပ်ကပါလဲ၊ နာမည်ကကော ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးတင်ကလည်း “ကျုပ်ချစ်သူကတော့ ဇရစ်ရိုးရွာသူကလေးပါ။ နာမည်ကတော့ မိန်းမလှမကတိုးပါတဲ့” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သူတို့ခေါင်းပေါ်ရှိ သစ်ကိုင်းပေါ်မှ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်က သာယာသော အသံကလေးဖြင့်...

“ရွာနာမည် ဇရစ်ရိုး၊ မိန်းမလှ ကတိုး၊ အကျင့်က တော်တော်ဆိုး” ဟု အော်မြည်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ အော်မြည်လိုက်သောကြောင့် မိတ်ဆွေ လေးဦးတို့သည် ငှက်ကလေးကို မော့ကြည့်နေကြခိုက် မောင်ဖိုးတင်က “ဟော ငှက်ကလေးကတောင် မကတိုးရဲ့အကြောင်းကို သိနေပါပကော၊ ကျုပ်တို့လူသားများမှာ မကတိုးရဲ့ ရုပ်လှတာကိုသာ စုံမက်ပြီး သူရဲ့ လှည့်စားတာကိုတော့ မသိခဲ့ကြရဘူး၊ မကတိုးဟာ ရုပ်ကလေးက လှသလောက် ကျုပ်တို့ကို သူရဲ့မာယာနဲ့ လှည့်စားနေတာပါကလား၊ ဒါကို အခုမှပဲ သိကြရတော့တယ်၊ ကဲ လာကြ မိတ်ဆွေတို့၊ ဒါလောက်မာယာ များတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ ဆုံးမကြရအောင် အတူတူ သွားကြ ပါစို့” ဟု ပြောကာ တောင်ပေါ်မှ မောင်ဖိုးတင်တို့ မိတ်ဆွေတစ်စု ပြန်ဆင်း သွားကြလေသတည်း။

BELLE MAKADOE

Once upon a time, there lived in a village at the foot of a mountain a young man named Maung Po Khin. One day he put the oxen to cart and waited for some travelling companions to go to the pagoda festival on the mountain.

A little later, Maung Po Khin saw a man coming toward him. Po Khin said to him: "My friend, where are you going? What's your name? If you want to go to the pagoda festival on the mountain, please come with me in my cart." The man said: "My name is Maung Po Yin. I cannot yet go with you to the mountain. I have an appointment with my girl early tonight. If you want me as a travelling companion, please wait till tomorrow." And he left.

Again, a little later, another man came along. Maung Po Khin said to him: "Where are you going, my friend? What is your name? If you want to go to

the pagoda festival on the mountain will you come with me?" Then the man said: "My name is Maung Po Tin. I cannot go with you to the mountain. Tonight at the time when the elders go to bed I have to go to meet my girl. So if you want me to go to the mountain with you, please wait till tomorrow." And he left.

Then again, a little later, another man came along. Maung Po Khin said to him: "Look here, my friend. Where are you going? What is your name? If you want to go to the mountain, my cart is ready for you. Come with me." The man said: "My name is Maung Po Hmin. I want to go with you to the mountain but tonight at midnight my sweetheart made an appointment with me, and I must go to see her. So if you want me as a companion, please wait till tomorrow." And he was about to leave him. Then Maung Po Khin said: "If that is so, I too have an appointment with my girl at dawn. So we will all go together tomorrow cheerfully." And they parted company.

On the following day, in the early morning, Maung Po Khin waited for his friends, carrying the lungch packet which his girl had given him. Soon his

three friends came, each carrying a lunch packet. The four friends went up to the mountain to the pagoda festival in Maung Po Khin's eart. At about noon, after roaming the festival, they looked for a place to sit down to lunch. They went under the shade of a large tree and while resting, they opened their lunch packets. First, when Maung Po Khin opened his lunch packet, they found rice with one-quarter of chicken roast giving out good smell.

Then Maung Po Yin opened his lunch packet. They found rice with one-quarter of fried chicken. Then Maung Po Tin opened his lunch packet and found rice with one-quarter of broiled chicken. Then Maung Po Hmin opened his lunch packet and found rice with one-quarter of chicken curry. The four friends looked at their lunch packets in wonder.

Then Maung Po Khin took the four pieces and joined them, and strangely enough, they found the shape of a cock.

Maung Po Khin thought for a while and turned to Maung Po Yin and asked: "By the way, where is your sweetheart from? Please let me know." Maung Po Yin said: "My girl is from Zayityoe." When asked: "What is her name?" he replied. "Her name is Belle

Ma Kadoe.”

Then turning to Maung Po Tin he asked: “Where is your girl from? What is her name?”, Maung Po Tin replied: “My girl is a native of Zayityoe village. Her name is Belle Ma Kadoe.”

Then turning to Maung Po Hmin, Maung Po Khin asked: “Where is your sweetheart from? “What is her name?” Maung Po Hmin replied: “My sweetheart is a girl from Zayityoe village. Her name is Belle Ma Kadoe.” A small bird on a branch over their heads sang sweetly:

The village is Zayityoe,
The belle’s name is Ma Kadoe,
And her morals are low.

The four friends looked up at the bird, and Maung Po Khin said: “Look! Even the little bird knows about Ma Kadoe. We, humans, are attracted by her beauty and do not know her wiles. Ma Kadoe beguiles us as much as she is beautiful. And only now we know. Come, friends. We will go together to this wily woman and give her a good lesson. Let’s go now.” So saying, Maung Po Khin and his friends went down from the mountain.